ค่าวหงส์หิน

บทที่ ๑

จักส้ำแดงกูณ ตระกุ๋ลหน่อเนื้อ ชาติเชื้อเจ้า โพธิสัตว์ต๋ำ ตามเทศน์ไว้ เดิมมีไขจ๋ำ แห่งในยา สืบมาก่อนอั้นเจ้าบ่หั้น หูฟังแม่นหมั้น หลอนผิดดวงธรรมพระพุทธ วะจี๋กั๋มบ่เผี้ยนพิรุด ขอลดโทษ เสี้ยงภัยยา มีเมืองนึ่งนั้น บุรีรัฏฐา ชื่อ พารา ณะสี้เอกอ้าง มีป้อมประก๋าร เชิงเทินใหญ่กว้าง ก่อหินธารเขื่อนคับ นาๆทิศา อยู่ในบังคับ ถวายส่วยขึ้นเมืองมูล ทั่วพิภพ กราบนบจ๋อมขุน ย่อมบริบูรณ์ เรืองฤทธิ์เข้มกล้า พระชนนี จ๋อมองค์หน่อหล้า เมื่อ งพาราท่านไท้ ยักษ์ผีดิบ อยู่ดงป่าไม้ มาลักแม่เจ้ามาดา เอาไปซ่อนไว้ ที่ไพรพฤกขา อาตมา หายเสียกว่าจ้อย บ่รู้แห่งหน ต๋ำบลสักหน้อยหายเย็นวอยเงียบมิด จตุทิศา นาๆจุทิศ เก๋ณฑ์ไพร่ฟ้าตวย ไปบ่ประจวบพบ ต๋ำบลไหน พระภูวนัย โศก๋าโศกเศร้า เท่ามีแต่จ๋อม เทวีอยู่เฝ้า เจ็ดนางงามแวดล้อม บุตรในครรภ์ หากมีจุ ต๊อง อยู่ปราสาทห้องมณเฑียร หกนางหม่อมน้อย อยู่สุขสะเถียน ผลัดเปลี่ยนวัน อยู่กันน้อมเฝ้า กำหนดเถิง ประสูติองค์เจ้า หกนางเลาคลอดต๊อง เป๋นบุรุษ ตังหกพี่น้อง สมส่ากหน้าเลางาม มีพระนางเก๊า เจ้าบัวจี๋หลาม จ๋อมนางงามบ่ ประสูติได้ พระปิ๋ตต๋ำ จิ่งบังคับให้ พฤฒาตวายบอกตวั๊กว่าโอรสสา บุตต๋ำลูกรัก ที่ทรงคัพหั้นในครรภ์ จักปี๋นมนุษย์บุรุษสีสัน จุ่งหาร คูณกอย ไคร่ทรงทราบถ้อย ฤาเป๋นสัตตามิกาใหญ่หน้อย ผีโพงพรายต่างเชื้อ เหตุสันใด จิ่งได้ รังเรื่อ สิบเปื้ยงข้อนเดือนมา นักปราญญ์รับ คำนับหรรษา เอาเกณฑ์เดือนมา นามนางออกตั้ง บวกคูณหาร จับยามแม่นหมั้น ต๋ามคัมภีเดิมแม่นตั๊ด มหาราจา บ่ ผิดแผกปื้ด ตามเศษได้โหราแล้วทูลกราบนบ ต๋ามคัมภีต๋ำ ว่าบุตรราจา ทรงครรภ์อยู่หั้น เป๋นโพธิสัตว์ ต๋นบุญแม่นหมั้น ใช่คนโยยา มานพ คันประสูติมา จักผ่านพิภพ เป๋นปิ่นเกล้าครองเมือง พระบพิตรเจ้าแท่นคำเหลือง มีมะโนเนือง ปีติบ่เศร้าจิ่ง ประทานปั๋นรางวัล โหรเถ้า ต๋ามเปิ๋งกวรบ่ก๊อย แล้วบรรหาร ให้นางหนุ่มน้อย ผลัดเปลี่ยนเฝ้าเทวี จ๋อมนารี ก่อยฟังบทหน้า ยามหน่อฟ้า ประสูติที่ลูน ก่อนแหล่ :-

บทที่ ๒

หกนางขวัญ ปาก๋นนั่งล้อมพร้อมที่เฝ้า วิเวศเวสน ได้ยินวาทะ สำเนียงหมอ โหร หารคูณกนตวั๊กตวายบอกแจ้ง ปาก๋นเสียใจ๋ พระหทัยเหี่ยวแห้ง ล้วหกจายแปงลูกรัก ต่ำวาสนา บ่มีบุญนัก เหมือนหน่อเหน้าไพธรรม์ นั่งพินิจ คิดเปิกษาก๋น ถ้าบุตรในครรภ์ ปรากฏ เกิดได้ ลูกของเรา เตี่ยงตกต่ำใต้ ตังหกจายจุมพี่น้อง กันวิมาลา จักประสูติต๊อง พระเจื่องเจ้าโพธา หื้อนางนึ่งนั้น เอาสุนักขา อันบ่พรากกา ปื๊ดนมแม่ได้ ใส่ภูษา ปามาที่ใกล้เมื่อจ๋อมนงวัยปวดต๊อง เราหกคน ปาก๋นนั่งล้อม อย่าหื้ออื่นผู้ใครมา กันประสูติพ้น เอาสุนักขา เข้าเกลือกตา โลหิตแม่เจ้า แล้วเอาบุตต๋ำ พระองค์ จ๋อมเหง้า ทิ้งทอดลงทวาระกันทรายไปเถิง ปีตุราชะ หวังประสูติได้รา จา กล๋ายเป๋นสุนัข สัตว์เดียรัจฉา ก็กราบป๋าตา ฝาละอองเจ้า คงจักไล่หนี ตังนางหน่อเหน้า จอมมาดาแม่ไท้ เราควร แสวง สอดแนมมาไว้ สุนัขหน้อยลายดำ ลวดบังเกิดร้อน หินบันดุกั๋ม แท่นเตียงคำ อินตาอยู่ห้อง หกสวรรค์ ที่บนโขงต้อง ทราบรู้ แห่งอุบาย กันเถิงก๋ำละ สิบเดือนเติงหมาย จ๋อมองค์จายหน่อพระแก้วเจ้า จักประสูติต๋น ออกมาผ้ายเต้า จากในครรภ์ แม่ไท้ ส่วน วิมาลา เจ้าสร้อยดอกไม้ ก็ปวดต้องก๋ำยา หกนางนั่งล้อม อยู่เฝ้ารักษา กันวิมาลา ประสูติองค์เจ้าลืมสติต๋นบ่หันลูกเต้า กลั๋วลม เมาปั๋นซบ หลับต๋ำ หนิม บ่หื้อกระทบ กลั๋วลมถั่งขึ้นอุรา หกนางเหล่านั้น อุ้มเอาลูกหมาโลหิตตา เปลี่ยนตั๋วลูกหน้อย คว้าเอากุมาร ลอดปราสาทสร้อย ป่องรูตวารเงียบมิด วิสุกั๋ม จักขุญาณทิพย์ เสด็จรีบได้ลาลง รับเอาไปเลี้ยง ที่ใน หอโขง วิมานองค์ เทวะโลก ห้อง นางนาฏสนม หกคนอยู่ป้อง รีบมาทูลบอกคั๊ก ว่าวิมาลา เกิดเป๋นสุนัข ตั๋วหนุ่มน้อยลายดำ พระบพิตร เจื่องเจ้าบุญ หนำ มีพระทัยดำ สังสัยสลั้ง บ่คิดเห็นก๋ล ฟังเบาแม่นหมั้น นึกว่าสำคัญ บ่เท็จ ว่าวิมาลา เจ้าพลอยสว่างเม็ดบ่สัตว์ซื่อต๋นใจ๋องค์ ไปเที่ยวคบชู้ สุนัขหลายหน จิ่งมาบันดล ปรากฏเกิดได้ เป๋นสุนักขา เลือดหมาเข้าใส้ สัตว์จังไรถ่อยจ๊ำ กันจักประหาร ด้วยคมมีด พร้า ก็ผิดแบบเปิ้งเทวี ก๋ารเจ่นนี้ ดีแต่ขับหนี พระภูมี บัญชาสั่งให้ ไล่ออกบุรี อย่าหื้ออยู่ใกล้ โขงพารา เขตค้าย วิมาลา ลวดคลา พรากย้ายอุ้มลูกหน้อยหมาดำ นางไห้ร่ำร้อง ว่ากั๋มเหยกั๋ม สังมาแกล้งทำเยี๊ยะกั๋มหื้อข้า อยู่มาตังวัน แม่กองหันหน้า ต๋ามพฤฒากล่าวชี้ ว่าลูก

ในครรภ์ บุตต๋ำลูกนี้ เป๋นหน่อเจ้าโพธา อาหารเผ็ดร้อน แม่ก่อยรักษา บ่แหนมภูญจา กลั๋วเจ้าลูกหน้อย ลำบากก๋าย ภายในหม่ห้อย หมายเปิ้งบุญพลอยเมื่อปั๋น วิบากสังจา มาต๋นลำล้น เป๋นสัตว์สิ่งหื้ออายคน หมายมาโปรดก๋ำ บำรุงตั๋วต๋น พระมาตล ไพร่ฟ้าข้าเจ้า ต๋ามหมอโหรตวาย ทูลถวายเจื่องเหง้า ปิตุรงค์ แน่คัก แม่ก็อุ่นใจ๋ เปิ้งบุญลูกรัก มากล๋ายเกิดหื้อเป๋นภัย โอยตั๋วแม่นี้ จักไปเถิง ไหน แต่จักบรรลัย ต้องลมแดดกล้า แม่จักเปิ้งไผ เมื่อวันปาย หน้า พระปิตุราไล่ทิ้ง เหมือนตกหาดเหว ปูดอยหลิ่งจิ๊ง เหมือนจัก ขาดขว้าอินทรี อุ้มสุนัขน้อย รำไรโศกี๋ เข้าสู่คีรี ดงเขียว ไต่เต้า ไปรอดเถิงสวน อุยานสองเถ้า ก็รับรองอบ่เปี๊ยนว่าอยู่กะลุง เอาเป๋น ลูกเลี้ยง กับหลานสัตว์หน้อยสุไน ผลละไม้ เรามีฮักไข จ่วยก๋นทำไท จอบเสี้ยมถากหญ้า วิมาลา เจ้าไวแว่นหน้า ได้จอดยั้งอยู่กับยาย ปริยาย บ่เนาจักเสี้ยงเท่านี้วางเป๋นคราว ก่อนแหล่ :-

บทที่ ๓

จักจ๋าเถิง หกองค์พี่น้อง ลูกต่างต๊อง ปิดาเดียวกัน กันเถิงวัยย ะ รุ่นราวสะกั๋น พระนักธรรม์ ปี ตต๋า พ่อเจ้า เก็บเลือกหา ปัจจาข้าเฝ้า ต๋ามบุรีเมืองเจื่องไท้ ลูกต๊าวลูกชน เรียกเก็บมาไว้ หื้อเป๋นบ่าวเจ้าหลายปัน บุรุษหนุ่มน้อย ชาติลำสะกั๋น อันเกิดร่วมวัน ปีเดือนแห่งเจ้า รับราชก๋าร ระวังล้อมเฝ้า เป๋นนิรันดร์นั่งนด พระปิตต๋า ราจา บพิตร รักลูกเต้า หกองค์ สัพพะโภคะ ธุระปลดปล๋ง ต๋ามแต่องค์ บุตต๋าลูกเต้า บ่ขัดน้ำใจ๋ หื้อหมองหม่นเศร้าหกจายเราลูกรัก สุดแต่พระทัย ต๋ามใจไฝ่มักของเครื่อ งเหล้นครัวทรง ปา มหาดเล็ก แอ่วต๋ามประสงค์ ฝ่ายโฉมยงมาดาแม่เจ้า อาบน้ำขัดสี บ่หื้อหมองเศร้า หกจายเราลูกน้อย ตี๋หมากนิ มคำ น้ำหนักหน่วย ฮ้อย หื้อเป๋นเครื่องตั้งจนลอง ปาพวกน้อย แอ่วเหล้นกิ๋นของ ต่อจนลอง สุวรรณ์ลูกบ้า เตือดนั้นกั๋น ทุกวันเป๋นฝ้า ต๋ามท วาราจูค้าย มีแต่ประตู๋ ที่ผียักษ์ร้าย หนฝ่ายใต้ปารา ไม่อาจออกทิศทักขิณะสา กลัวยักษ์ปาลา กัดกิ๋นพวกเจ้า คนโยยา ไผบ่ออก เข้า ในร่มเงาเขตยักษ์ เจ็ดวันไหน ลงมายั้งพัก เกิดอยู่ถ้ำกิ๋นคน จาวมนุษย์ บ่อาจผจ๋ญ ยักษ์เย็นยนต์ ตั๋วโตใหญ่หม้า กันตะวัน หลวง ม่ายลงต่ำหล้า ลับดอยกาเตสต๊อง โอรสสา ก็ปาลูกน้อง คนป๊อกเข้าเวียงมา จักจ๋ารอดต๊าว โพธิสัตร๋า อนพระอินตา รับ ไปอยู่ห้องนิเวสน์ธิ์ ที่บนไขงต้อง ตุสิดาที่นั้น กันรู้ร่ำเปิง คิดเถิงเจื่องจั๋น พระแม่เจ้ามาดา บ่ได้ดูดเนื้อ เจ้ายินสังก๋า ว่าพระมาดา กันเลี้ยงลูกเต้า ย่อมอาศรัย กิ๋ นนมป้อนเข้า เมื่อยังเยาว์อ่อนเนื้อ นี่เหตุสันใด บ่ได้ฟักเฟื้อ อกออกเจ้ามาดา แล้วทูลกรา บนม เลี้ยงกัมหรรษา จ๋อมราจา องค์อินทร์พ่อเจ้า ว่าพระมาดา เทวีจ๋อมเหง้า ชนนีลูกรัก อยู่เสียที่ไหน บ่มาปากตั๊ก อุ้มลูกเต้ากิ๋นนม ฤาทิวงคต มิ่งมรณ์หายจ๋ม ต้อดอารมณ์ ลูกรักข้าเจ้า ส่วนอินตา องค์พระจ๋อมเหง้า เมื่อนงเยาว์ซ้อมซัก ว่าสุชาดา นั้นแหละลูกรัก เป๋นแม่เจ้าทรงครรภ์ กุมารหน่อเนื้อ สอดเนตรแลหัน หมายสำคัญ ว่าเป๋นแม่เจ้า ก่อยเลี้ยงก่อยกาน ขึ้นตักลูกเต้า สองนมนางดูดเนื้ อ บ่ได้เสวย ลวดเลยบ่เฟื้อ ปี๊กป้อกเข้าทูลความ ว่าบ่มีน้ำ ลูกรักขอถาม อันชื่อนาม มาดาแห่งข้า เป๋นผู้ใด ขอได้หันหน้า พระ ปิดาจุ่งจี้ พระอินตา เสือกไปนั้นนี้ เป๋นแม่เลี้ ยงตั้งมวล กุมารหน่อเนื้อนึกแผ กลผิดผวน หันกระบวน หลายนา งอยู่เฝ้า ซ้ำกลับคืน ถาม ว่าแม่ออกเจ้า เป๋นผู้ใดแน่แต๊ พระอินตา ทนถามบ่แป๊ ลวดไขบอกหื้อราจา ว่าแม่โอรส ราชบุตต๋า ชื่อวิมาลา มนุษย์ลุ่มโต้ เมื่อคลอดบุตต๋า ยังบ่ตันให้ฝูงนางในหม่อมซ้อย เอ าสุนักขา มาเปลี่ยนลูกน้อย ทิ้งทอดเจ้าลงดิน จิ่งบ่งเ กิดร้อน ยังบุนดุหิน พระองค์อินทร์ สถิตบ่ได้ ลวดเสด็จ ลงมาต่ำใต้ รับรองไปช่วยเลี้ยง ส่วนโพธิญาณ หันจิ่งบ่เปี๋ยน ลวดหม องหม่นเศร้าในองค์ ทูลคำนับ ต๋ามไฝ่ประสงค์ จักขอลาลง เสด็จสู่ห้องแล้วทูลความ ไปต๋ามไฝ่ข้อง กับองค์อินทร์พ่อพระ ว่าชนนี รอยมีภัยยะ บ่งเกิด ต้องสันดาน หรืออยู่วุฑฒิ จำเริญสันต๋าน ของจ๋อมภูบาล พ่อพระที่ไหว้ เชิญบอกปั๋น เลงลงต่ำใต้ ด้วยจักขุญาณส่องตวั๊ก ที่นั้นอินตา ขุณณาลูกรัก ลวดไขบอกเจ้าต๋ามมี ว่าบัดเดี่ยวนี้ แม่โศกโศก๋ ได้หนีจากเมือง เมื่อประสูติเจ้า อุ้มสุนักขา ว่าเป๋นลูกเต้า ออกจาก เวียงวังเขตค้าย เพราะพระปิตต๋า เจ้ากริ้ว โกรธร้าย ขับไล่หื้อหนีไป ออกแค ว่นค้าย ไปอยู่อาศรัย โก ล๋เวียงวัง อุยานสองเถ้า ยา กับต๋า เลี้ยงเป๋นลูกเต้า ไขป่องส่องจี๊ลงมา เจ้ากุมารน้อย หันแจ้งทิสวา น้ำต๋าปังลง กราบนบกัมไหว้ สั่งเวชใจ๋ มาดาที่ไหว้ อยู่ดงไพรซุ้นซุกแล้วทูลขอ ช่วยบำรุงทุกข์ ปั๋งตอบส้านคุณองค์ แม่ทรงครรภะ ก็เพื่อประสงค์ หวังได้ทรง สุขบานเมื่อหล้ า ขอโปรด ปราณี หื้อได้หันหน้า กำพราแม่เทวี พระบุญมี ขอลาจากห้อง ที่ท้องวิมานอินท์ แม่ต๋าดำนิล ก่อยฟังแถมเต๋อ บทนี้ บ่อหมดความ จักติดต่อตาม แถมบทบาทหน้า ก่อยยอบยั้ง เท่าเอาแรง ก่อนแหล่ :-

บทที่ ๔

จัตตุกถา เลขาขีดไว้ หื้อเป๋นไม้ใต้ ส่องโลกโลกี๋ พระอินท์เจ้าฟ้า ตอบถ้อยวาจี๋ กับหน่อภูมี โอรสลูกเต้า ว่าก๋ารตั้งไป พ่อบ่ ขัดเจ้า จักปรามปารามนุษย์ ล้ วนแตปีศา นานานาคครุฑ สัตว์หยาบกล้า กิ๋นคน ปีศาจร้าย ยักข์เย็นสับสน มนุษย์เมืองคน บ่ เหมือนที่ห้อง แล้วเรียกเอาหิน มาสวาดมนต์ต้อง หื้อเป๋นหงส์ทองขี่ใช้ ต๋ามประสงค์ ด่านดงป่าไม้ จักขี่ข้ามสาคร บกและน้ำ คีรีเขา ขอน หลอนจักไป ตางไกล๋และใกล้ กันขี่ยนต์หงส์ ที่เรามอบให้ กับกั๋ญไชยดีดาบทิพย์ เถิงจักขุญา ไกล๋ต๋าละลิ่ม ก็เหมือนนิ่งใกล้ริม มือ กั๋ญไชยเหล้มนี้ หื้อเจ้าหยุบถือ อย่าหื้อพรากมือ คู่ชีวิตเจ้า กันไปรอดเถิง อุยานสองเถ้า หื้อชักยนต์ลงที่นั้น ส่วนหงส์หิน กุณมี หลายชั้น อย่าค บขี่เหล้นต๋าม กอง กันไปรอดแล้ว ซ่อนไว้เหมือนขอน แล้วอวยพร ตั้งสิบบาทข้อ ทุกประการ อย่าหื้อหม่นส้อ ยอมยมไครอ่อนน้อม หื้อฝูงปัจจา ไพร่ฟ้าสุขย้อน แสนส่วยเข้าเมืองมูล หื้อเป๋นเจ้าจ๊างใหญ่กว้างจ๋อมขุน จักเพิ่มพูน ผาสุกเมื่อ หล้า เมื่อแรกลงไป อย่าหื้อออกหน้า เหมือนเป๋น คะปาหลั่นลด เพราะเอ้ก๋าตน จักอันปะยศ แก่ไพร่ฟ้าธานี หื้อก่อยพิเคราะห์ ด้วยทะวารวะ จี๋ พระชนนี ทุกข์ยากต่ำได้ หื้อก่อยรักษา มาที่ไหว้อย่าหื้อมียจ๋ำจ๊ กันสิบสามปี ชนนะมายุ จักปรากฏขึ้นเอง เมื่ออ่อนอายุ เพื่อน จักข่มเหง เป๋นแต่กั๋มเวร หล้างมาเกิดได้ แล้วสั่งหงส์หิน หื้ออยู่ที่ใกล้ ป๋าตาองค์หน่อฟ้า กันจะเดินไก ล๋ หื้อไปเหมือนม้า เสด็ จแหล่ง หล้าเมืองคน อินตาสั่งแล้ว ก็ส่ำแดงหน มักกาลง ที่ตางแหล่งหล้า กุมารประหนม รับพรแกล้วกล้า แห่งอินตา เครื่องทิพย์ สะหลีกั๋ ญ ไจย ดาบแก้วเรืองฤทธิ์ นบกรามไหว้ป๋าตา ทูลละอองต๊าว แล้วขี่หงส์ผา เสด็จลงมา สู่หนแห่งห้อง รอดเถิงสวน ที่มีไจ๋ข้อง จ๋อม มาดาแม่เท้ แล้วเอาหงส์หิน ไปซงซ้อนไว้ ริมที่ใกล้อุยาน แล้วเข้านอบน้อม เลี้ยงกัมสันต๋าน บททะมาน กราบนบลงไหว้ ประหม่าใจ๋ ดวงทัยไว่ไหม้ เนตรนองในอาบย้อย แล้วไขก๋ารหื้อ เฝี้ยนเรียบร้อย ไขบอกเจ้ามาดา กันเบา โศกทุกข์ ฟุ่มฟองน้ำต๋า ก็ไขขียา ต๋าม เก๊าเงื่อนเหง้า ว่าข้านี้เป๋นบุตต๋าออกเจ้า เกิดกล้างอกนางแม่พระ เมื่อประสูติก๋าย ในผังกะ ปราสาทห้องปารา หกนางเหล่านั้น มี

ความอิจฉา เอาลูกหมามา เปลี่ยนตั๋วลูกเต้า แล้วจับเอาตั๋ว ลูกรักแม่เจ้า ทิ้งทอดลงทวาระ หินปั๋นดุกั๋ม พระธิราชะ ร้อนกะด้างเร็วปุ๊น เสด็จมารับ เอาไปสวรรค์ กุศลเตื่อมตั้น บ่รมณ์ม้วยหน้า พระอินตา เป็นพ่อเลี้ยงข้า ท่านปิ่งปล่อยมาเดียวนี้ ไชชียา บ่บังลับลี้ ให้แม่เจ้าต๋นฟัง วิมาลาต๋าว แม่ยินสะจั๋น หันสำคัญ กุมารหนุ่มหน้อย นิกละอาย แล้วจ๋าตอบถ้อย เป็นกำนวล ม่วนเพราะ ว่าเจ้ากุมาร จ่างฟู่สอเลาะ จุหลอกข้าวาตา ลูกข้านี้ เป็นสูนักขา เจ้าหมื่อนอินตา เทพทิพย์หล่อเบ้า ลูกที่ไหนมา ว่าเป็นลูกเต้า ปุ๋นดีอายเผิดล้ำ กันสมวาจ๋า บุญมีเตื่อมก๋ำ เหมือนกำปากเจ้ากุมาร ตั๋วข้านี้ ก็บ่ ทุกข์ผลาญ ทรมาน อยู่กับสวนหนี้ เจ้าอย่ามาก๋วนซุกซนจู้จี้ บ่สมวาดีฟู่นั้น หน่อโพธิสัตว์ ได้ยินเล็กล้ำ สุดส่วนเสี้ยงขียา จิ่งยอยื่นยก มือขึ้นไหว้สา รุกขาเตปา อินท์ พรหมจุห้อง แม่ธรณี รักษาป๋านป้อง เป็นพะยานช่วยจี๊ ขออุทะกั๋ง น้ำนมแม่นี้ไหลออกเต้าถานา ตุกอาบย้อย เข้าสู่มุกขา อัตตะมา ยังตั๋วแห่งข้า หื้อเป็น พยาน ไวแว่นหน้า จ๋อมมารดาเดียวนี้ พระขุนอินท์ ได้ยินกล่าวจี๊ ภิ หว่านไหว้วอนวาน จิ่งบั่งคุ้มน้ำ หื้อออกสันต๋าน จ๋อมนางคราญ นมนางสองเต้า หื้ออุทะกั๋ง หลั่งไหลพุ่งเข้า พระโอษฐ์องค์ลูกรัก ที่นั้นน้ำนม ก็สมไฝ่มัก ไหลออกเต้านมนาง พุ่งเข้าสู่ต๊องต๋ามอธิฐาน จ๋อมนงคราญ หันจิ๋งตั้งอั้น ลวดสะหยบก๋าย ตั้งตุ๋น บ่หมั้น หันสำคัญ แน่คัก รู้ในที่ ว่าเป็นลูกรัก เหมือนเมื่อต้นไหรตวาย บ่ขะเม่นต๊วง ลืมสติก๋าย จ๋อมองค์จาย เข้าหวันกอดฝั้น เหมือนถูกปี๊ดปิ่น ปักแตงสอดดั้น อุราในอ่านนั่ม ปอสมประดิ ลุกขึ้นมารับ ประขวัญเจ้าภูมาบาล ตั้งแต่ออกต๊อง แห่งห้องสันต๋าน เถิ งกุมาร ปอรุ่นราวขึ้น แม่บ่ได้หัน เจ้าบุญบ่ตื้น ได้มาปี๊บป่าน เดียวนี้ วิบากกั๋ม มาปั๋งตอบจี๊ หื้อปี๊ดลูกข้านมนาน โอยเจ้าลูกรัก แม่ต้องทุกข์ผลาญ หลายปี๋เดือน นาน อยู่กับสองเถ้า ต้องอดทำก๋าร ตักน้ำต๋ำเข้า ปอหิวแรงลมหอดพัก เลี้ยงสุนักขา หวังเป็นลูกรัก นี้และเจ้ากอยดู แม่ได้หอบเลี้ยง ผ้าเสื้อปี๊กปู๋ แม่ก็เอ็นดู ทิ้งตุมบ่ได้ นิกว่ากั๋มตั๋ว ร้องบ่เป็นไห้ เมื่อออกเวียงไปจากคุ้ม ต้องเอาส ะไบ อั้นผืนแม่ตุ๊บ ปี๊กหอบอุ้มปามา ตั้งแต่นี้ แม่ปุ๊บบุตต๋า จุ่งมีทีฆา อายุยืนกว้าง ปรามผจ๋ญ ปาราเอกอ้าง หมายเปิ่งสมปานลูกเจื้อ ก่อยอยู่รักษา รุมราฟักเฟื้อ พระแม่หื้อมีมวล กับปู่ย่าเจ้า อั้นอยู่เฝ้าสวน เราก็ควร ตอบกุณสองเถ้า ได้อยู่อาศรัย เหมือนเป็นลูกเต้า จ๋นปี๊บปานลูกรัก เอาหอเรือนเขา เป็นที่สำาน บ่หนีจากหนี้โกกา ตั้งแต่นั้นมา เจ้าชื่นปีสล่า วิมาลากับลูกรักเจ้า ก่อยอยู่กิ๋น กับสองแก่เถ้า ที่นั่นอยู่อุยาน บทนิทาน ก่อยว่างเปนบั้ง ยอบยั้งฟังบทลูน ก่อนแหละเจ้าเหย :-

บทที่ ๔

ปั๋ญจะมา ทีฆาบ่น้อย จักสืบถ้อย เรื่องราวไขจ๋า จัก ปี๊กป้อกงว้าย เถิงหกบุตต๋า พญาปารา ณสีแหล่งหล้า ปานริวาร เทียวเหล้นหมากบ้า สุวรรณคำหน่วยฮ้อย เดือดเนื่องนั้น เถียงกั๋นบ่น้อย ผลัดเปลี่ยนขึ้นไทจน เอาตั้งเป็นตุ๊บ เรียงยายถนน เปลี่ยนกั๋นโยน และคนและตั้ง กันจับถูกต่ำ ล้มลงที่หั้น เป็นสำคัญชนะ เสียหมากนิมคำ อั้นทิ้งโก่นปี๊ะ หื้อแก้ผู้ จนดี หล้างพ่องนั้น บ่ชำนาญตี๋ สามสี่ที บ่จับถูกบ้า เสียหมากนิมคำ ปอหมดปี๊กผ้า ลวดเมืองดายเปล่าว้าง เป็นนิรันด์ทุกวันบ่ยั้ง เสียงไห่ก้องโกลา เจ้ากุมารน้อย อั้นเป็นบุตต๋า วิมาลา เดินมาสอดดั้น หันทาระก๋า รุ่นราวเผื่อฟั่น เสียงไห่ นั่นเดือดร้อง หล้างพ่องเกาะกั๋น ยี นยันอยู่ซ้องเป็นหมู่เหล้นจาวจุม เข้าเหยี้ยมผ่อซิ้ด ในที่ประสุม หันจาวจุมเปื้อน เหล้นหมากบ้า ล้วนแต่เนื้อคำ จ้าตน้ำซาวห้า หลอมหล่อมาบ่ น้อยเจ้าคะนิงใจ๋ อยู่หั้นค้อยๆ ใคร่ต่อตั้งจนลอง บ่มีสิ่งทรัพย์ กลับเมื่อเหงาหมอง หื้อแม่ หาทอง มาแป๋งหมากบ้า พระชนนี ประขวัญลูกหล้า ว่าสังจานายลูกรัก จักไปเอาทอง ที่ไหนปอนัก มาหล่อลูกบ้านิม คำ สักเท่าขี้เล็บ จักมาหมายจ๋ำ ใส่คอคำ ยังหาบ่ได้ ส่วนเจ้ากุมาร ก็ยังร้องไห้ หื้อหาคำใบแผ่นปี๊บ สักหน่วยเดียวดาย ปอเป็นสำรับ จักไปต่อตั้งเอามา แม่ก็สุดคิด บ่จ่างไปหา นางแอ่วไปมาต๋ามริมป่ากว้าง หันหมากนิมแดง เฮี้ยริมป้างข้าง มักกาตางที่นั้น ลวดเก็บเอามา หื้อเจ้าลูกจั๊น เป็นเครื่องเหล้นต๋างทอง ว่าแม่นี้ทุกข์ บ่มีสิ่งของ จักไปต่อลอง ก็บ่กวรหล้าง นิ่งเปื้อนลูกเธอ บำเรอมิ่ งกว้าง เสวยปาราไหญ่ยศ สืบสอง พระคลังบ่แห้งเหือดงดมูลมั่งด้วยเงินทอง เจ้าลูกรัก อย่าเหล้นเหลือเกิ่น ทรัพย์สิ่งทองเรา เราหาบ่ได้ เจ้าบุตต๋า แม่อย่าไปไห้ นี้และแม่เอามา เจ้ากุมารน้อย รับเอารักษา กันรัตติยา คืนนั้นรุ่งแจ้ง ก็หายน้ำต๋า เนตรนองไขแห้ง เก็บหมากนิมแดงใส่ปี๊ก ไปแอ่วเซาะหา หมู่จุมทารก ราชะบุตรเจ้าหกองค์ กันปะจวบปิ๊บ ดั่งความประสงค์ หน่อพุทธวงศ์ เจ้าองค์เลิศหล้า ก็เอานิมแดง ออกจากปี๊กผ้า ว่าขอจนลองต่อตี๊ด ฝ่ายหกกุมาร เก็บตุมคว่างซั้ด ว่านี้หมากบ้านิมแดง จักมาต่อต๊า กับคำเปื้อนแป๋ง บ่ผ่อกอยแยง คนนี้ฟู่บ้ า กันตั๋วได้กิ๋น ก็ขาดทุนเข้า จักเอาสั่งมาเตื่อมนั้น ส่วนโพธิสัตว์ โกรธกริ้วขะยั้น ว่ากัน ต่อสู้เป็นรอง ขอเป็นทาสใจ๊ หล้ างกวรค่าของ หมากนิมทองขอเป็นค่าข้า กันชนะเหนือ จักเอาหมากบ้า ของราจาพี่น้องฟู่จ๋ากั้ น ตกลงซักซ้อม แล้วต่อตั้งไทจน หกองค์พี่น้อง บ่อาจผะจ๋ญ กันกุมารโยน ก็โดนถูกถิ่ม ลวดปาก๋นเสีย คำแดงหลายหลิ่ม แก่กุมารหน่อไท้ ส่วนโพธิสัตว์ ก็เอาเมือไว้หื้อออกเจ้ามาดา จับจ่ายเลี้ยง ตั้งยายและตา วิมาลา ก่อยกาทุกข์ต้อง กันรัตติยา ก็ปาเข้าห้อง ไสยานอนหอบพัก นางกึ๊ดในใจ๋ ว่าไหร ตวายตั๊ก ก็เหมือนถูกต้องต๋ามก๋ำ ยังเด็กอ่อนน้อย ได้เปิ่งบุญหนำ หาเอาคำ มาเลี้ยงแม่หนี้ แล้วสอนบุตต๋า ว่าอย่าจู้จี้ เนยจ๋อมภูมิลูกรัก กันขัดน้ำใจ๋ เพื่อนจักจวนจั๊กไปค่ำฆ่าราวี กันเจ้าลูกน้อย แม่ต๋ายเป็นผี เต๋มได้คำดี มาวันร้อยเบ้า แม่บ่รักสัง เท่าชีวิตเจ้า อย่านับมัวเมาแอ่วนัก ส่วนเจ้ากุมาร บ่ขานตอบตั๊ก ฟังแม่เจ้ามาดา สอนสั่งแล้ว ก็ยืนหลับต๋ำ ไสยานอน กับอกออกเจ้า กันรุ่งเถิงขวาย สะปายห่อข้าว กับกั๋ญไชยดีดาบตึ๊บ ขัดแอวองค์ ป้องปัจจามิตร กลั๋วปะจวบต้องไพรี แอ่วสอดเซาะ ไปต๋าววิถี หาจ๋อมภูมิ โอรสลูกเต๋า หกกุมาร พระองค์หน่อเหน้า กันปี๊บแล้วเสือกใส่ไป เข้าเหล้นต่อต๊า หมา กนิม คำใส กันไปวันใด บ่สูญเปล่าจ้อย ได้หมากนิมคำ มาบ่ใช่หน้อย

หกเหล่านั้นย่อมเป็นรอง มีวันนึ่งนั้น เลิกเหล้นกิ๋น ของหมากนิมทอง ปอขวายบ่ายหล้า เจ้าขอกลับเมือ ยังแถมวันหน้า จัก ปี๊กมารอง ต่อต๋า ฝ่ายหกกุมาร ลูกพระเจ้าฟ้า ว่าผียักข์กล้ากิ๋นคน เจ็ดวันไคว่ครบ มาอยู่ถนน ที่หนตางเตียว จักเตี้ยวฤาได้ กันไปคงต๋าย บ่หันซากไส้ วันนี้เตี่ยงเมื่อมรณ์ อย่าหวังปิ๊ก ง้ายคืนมาแถมสอง หวังได้ต่อรอง หมากนิมหมากบ้า วันนี้อย่าเมือ ก่อยไปวันหน้า บ่จู ล่ายนาว่าแต๊ บ่เชื่อลองไป ไผ่จักอาแป๊ ซ้ำตั๋วหนุ่มหน้อยคนเดียว เจ้ากุมารน้อย ตอบถ้อยจ๋ำเหลียว เถิงตั๋วคนเดียว บ่กลั๋วบ่หย้าน ข้อขอกลับเมือ กึ๊ดเติงหาบ้าน บ่กลั๋วยักข์มารสักเจื้อ เราก็คน ยังมีเลือดเนื้อ จักเอาดาบกล้าฟันคอ กันฟู่แล้ว ก็สั่งลาขอ บ่รั้งรอ รีบเดินออกเต้า ที่ประตูผี ย่าเย็นยักข์เฒ้า อยู่ร่มเงาที่นั้น ต้นต๋าลหลวง ที่เกยปิ๊บกั๋น เกิ๊ดอยู่ถ้าคนมา กันหันหน่อเนื้อ โพธิสัตว์ร๋า เดินออกมา แผวริมที่หั้น ก็ว่าจักกิ๋น อยู่แต๊เป็นหมั้น ก๋ำลังมันมอกนี้ หน่อโพธิสัตว์ วาดมือกล่าวจี๊ บอกย่ายักข์เฒ้าสามานย์ ว่ามึงอย่านับ จักได้กิ๋นหวาน ใช่อาหารมึง อย่ามาฟู่ใกล้ จ้าดพริกขี้หนู มึงบ่รู้ได้ เด็กพริกไทยเม็ดน้อย ใช่เมือนพริกหลวง เต็มปืนห้าฮ้อย บ่เท่าพริกหน้อยฟายมือ ทันใดย่ายักข์ วิ่งมาจับถือ พระบุญสื้อ หยุดพักอยู่ถ้า ถอดกั๋ญไจย ดวง ตีบเสี่ยนกล้า ตัดคอพาลย่ายักข์ กลิ้งต้าวต๋าย ดักหงายเงียบพัก แล้วรีบเต้าไปปืน ฝ่ายหกพี่น้อง พร้อมเปิกยากั๋น ว่าอินดูมัน จักต๋ายยักข์ฆ่า บ่มีไผ

มาเหล้นหมากบ้า กับพวกเราราพูกนี้ หล้างพ่องหัน ว่ามันจักลี้ เว้นที่หั้นจางเตียว เด็กมอกนั้น ไข่ข่ามทนเหนียว กันมันเตียวไปกล้ายที่หั้น ก็กั๋มของมัน คงต๋ายแม่นหมั้น บ่กาไกพรากย้าย พ่องว่าบ่เป็น ปากมันดูร้าย ไจ้กั๋นกล้าเต็มที กี๊ดรอดล่วงแล้ว เหล้นหมากบ้าตี่ หลายราตรี สู้มัยบ่ได้ เปี๊ยะบ่ดี ก๋าสู้เต็มไส้ ไผหยังในบ่ตึ๊ก เมื่อมันจักเมือ ยังฟู่พิลึก จะเอาดาบกล้าฟันคอ หล้างเตื๊อจ๊างร้าย ยังบ่ทนหมอ ซอเล่มเดียว เสี่ยนเท่านิ้วก้อย ยังแป๊จ๊า งสาร ตั๋วใดบ่หน้อย จ๋ำเผียบกอยแต้กจี๊ จักต๋ายจักยังคงรู้พูก นี้ อย่าถึงต่อเหล้นเปลื้องความ แล้วปาพวกน้อย ที่ตวยติดต๋าม หลามกั๋นเมือ สู่วังหล้า บทนี้ยืดยาว ฟังแถมบทหน้า ยามหน่อฟ้า ป๊อ กคืนมา ก่อนแหล่ :-

บทที่ ๖

รัตติยา ไกกาล่วงปืน ต๋าวันออกปืน สุเมรุเขาขอน กษัตริย์หน่อฟ้า ก็บททะจ๋อน เข้าสู่นคร ปารามิ่งห้อง ปี๊กหมากนิมคำ ด้วยไจ้ข้อง ใคร่มาจนลองต่อต๋ามาแอ่วถามหา ลูกพระเจ้าฟ้า ต๋ามที่ไกล้ริมวัง เด็กพวกไจ้เขาออกมาหัน ก็รีบยัน ไปทู ลบอกเจ้าหกพระองค์ ลูกพระจ๋อมเหง้า ต๋ามหันมา บอกคัก ว่ายังบ่ต๋าย อ้ายจายเหยื่อยักข์ ยังป๊อกผ้ายคืนมา กันทราบแล้ว หมู่หกบุ ตตาปากั๋นลงมา ซักถามถี่ถ้อย ว่าเมือตางใด หื้อไขเปิงป้อย อย่าปิดบังอ๋ำล่ายกี๊ด เผอไปกล้าย มันบ่หย่อนลด ชีวิตหื้อสักคน เด็กมอกนี้ ว่าปราบผะจ๋ญ ยักข์เย็นยนต์ บ่กัดกิ๋นได้ ฤๅมีอาคม อยู่ในปุ๋มไส้ จุ่งเล่าไปใคร่รู้ ที่นั้นกุมาร เจ้าองค์รสกู้ ก็ไขเล่าถ้อยชียา ว่าเถิงที่นั้น ยักข์ก็มาหา จักกัดกุมภา กิ๋นเนื้อแห่งข้า ด้วยความจ๋นใจ๋ ก็ถอดดาบเกล้า ตัดคอมันขาดมิด ตั๋วแห่งข้า ก็รอดชีวิต ได้มาเที่ยวเหล้นกับองค์ หกกุมารนั้น บ่เชื่อไจ้จิ๋ง จ๋อมพระองค์ ก็ทรงซักถ้อยว่ากลั๋วบ่จิ๋ง เด็กตั๋วหน้อยๆ ยักข์ตั๋วเท่าดอยเท่าจ๊าง ว่าไปฆ่าต๋าย ถ้านปอมิ่งม้าง ขี้ล่ายอู้อุบาย ไปเตี้ยว นี้ จักกอยยักข์ต่าย พระจาย ตั้งหกท่า นเจ้า พ่องได้ดาบผาย ฟ่องได้สะ เหน้า ขัดยันต์ปอมหน่วยเป๊ก พ่องก็เปี้ย ได้สามง่ามเจ๊ก หน้าไม้หน้อยทวนรา หล้างพ่องนั้น ได้ยักคะต๋า ก้านศีลา สุต๋นป๋องออย ปี๊ดปื๋นกั๋นไป บ่ใจ่ของหน้อย จักไปกอยซากยักข์ หื้อเจ้ากุมาร ออกหน้าเป็นทัพ นำหมู่เจ้าเดินตาง หล้างพ่องนั้น หนๆขวางๆ ว่ากลั๋วยักข์ค ราง เราจักสะดุ้ง เปิกยากั๋น หลายคนหย้านยุ้ง เพราะหลายคนซุมมากนัก พ่องสวาดปี๊ะหุง พระเจ้าแป๊ยักข์ พ่องว่าข้ามีมนต์ไบกขะระปี๊ด เ กยปราบผะจ๋ญ ยักษ์เย็นยนต์ ต๋ามครูบอกหื้อ กันไปรอดเถิง อยู่ใกล้เหยี้ยม หยื้อ พ่องอยู่บนคือเมฆลับ หันศพขอน นอนดินสุ่มทับ ต๋าเหลือปื้นเมือมรณ์ หันซากยักข์ ต้าวต๋ายเหมือนขอน หวังว่ายักข์นอนไผบ่อาจใกล้ พ่องปอขดขอ คอหดแผวไส้ กลั๋วยักข์จิ๋งไรเปิ๊บกั๋น หล้างพ่องเก็บหิน คว่างไปแคว่นนั้น ก็ซ้ำปาหื้อหันทันทีหล้างพ่องนั้น เอาก้านกล้วยตี๋ ปะถะวี หื้อดั งรอดหั้น พ่องตริจ๋ามไอ เสียงยาวเสียงสั้น บ่หันสำคัญยักข์ร้าย พ่องอยู่ใกล้ๆ เอาก้อนดินป๊าย แล้ววิ่งฝ้ายคืนมา เจ้ากุมารน้อย ก็เข้าไปหา เอาป๋าตา เหยียบศพยักข์เฒ้า แล้วเรียกเอาฝูง หมู่หกองค์เจ้า หื้อมากอยซากศพนั้น ฝ่ายหกกุมาร ทราบแจ้งรู้ชั้ น ว่าผียักข์เฒ้า ต๋ายวาย เอาสามง่ามก๋ำ สี่ข้างผีต๋าย แล้ววิ่งเป็นลาย เจิงผายดาบกล้า พ่องปู้สสะหาร ว่ากูจักฆ่าเอาปื๋นกูมาลูกน้อง สู่ตั้นหลวง ยิงจุ๊บถูกต๊อง หันขอนยักข์ กลิ้งกลับปืน ฟั่งเอิ้นบอกร้อง หมู่จุมเดียวกั๋น ว่าอย่าใกล้มัน ก๋ำลังเลือดขึ้ น หล้างพ่องกลั๋วต๋าย นกบ่ต้นขึ้นก๋ำยอยิงสอดไก๊ พ่องล้นเซาะหา เอาส้าวและไม้ มาต่อด้ามซุยแตง รู้ว่าตายแต๊ ป อกะด้างแข็ง ปากั๋นหล่อแตง ฟักฟันป่นปี้ ว่ายักข์ผีต๋าย ยังแต่ไส้ขี้ พ่องขวักเอาดีปอดแม้ม ตั้งหน่วยหัวใจ๋ มากอยถี่แซ้ม หันเลือดขุ้นแดงๆ เอาอาวุธ ดาบทวนป๊ายแหลม เอาโลหิตแ ดง ลวาดตา ดาบกล้า ตั้งเนื้อต๋นก๋าย แผ่นพ้น เสื้อผ้า ฝืนทรงปอบ่ซัก หื้อหันสำคัญ ว่าเขา ฟันยักข์ ต๋ายมิ่งขว๋ำ ไกกาแล้วเรียกร้อง โพธิสัตว์ร๋า มาในถานา ที่ลับบ่ป๋อย แล้วว่าตู๋ขอ อย่าไปเล่าถ้อย ว่าตั๋วฟันแตงย่ายักข์ หกคำนิกขา จักหื้อให้นัก เป็นค่าจ้างสินบลกุมารก็รับ ว่าข้านี้จ๋น กันจักผ่อนโยน ประทานปั้นหื้อ เป็นสัจจั๋ง บ่ได้ด้านดื้อ หื้อได้มามือเดียวนี้ ก็บ่บอกไผ อวดอู้ กล่าวจี๊ ว่าตั๋วแห่งข้าฟันแตง หกองค์พี่น้อง ก็รีบจัดแง หาคำแดง หกปันมอบให้ แล้วรีบกลับเมือ พิทูลกราบไหว้ พระบิดากล่าวจี๊ ว่าหมู่บุตต๋า พวกข้าวันนี้ ปากันแอ่วเหล้นตั้งปวง ไปปะใส่ยักข์ ที่ต้นต๋าลหลวง หมู่ข้าตั้งปวง ปากั๋นรบฆ่า กลิ้งต้าวต๋าย นอนหงายแผ่หน้า แล้วรีบมาบอกต๊าว โลหิตแดง ยังบ่ตันย้าว ติดดาบผ้าปามา ผ่อดูเต๊อะต๋ามเครื่องสัตร๋า เลือดยักข์ปาลา ติดมาบ่แห้ง ส่วนพระปิตต๋า ฟังยังบ่แจ้ง กั๋งแก๊นในบ่ซั้น แล้วกลับคืนถาม ว่าผู้ใดนั้น ไจ้กั๋นกล้าลงมือ หาเจ้าลูกรัก มีเจื๊อนั้นหรือ สั่งมีสี่มือ บ่ต้นแก่กล้า พญาปารา หัวใจปั๋นบ้า หลงวาตาลูกรัก ว่าต๋ายแล้วกา ย่าเย็นย่ายักข์ มาคำฆ่า กิ๋นคน กันเหมือนว่าแต๊ ก็แม่น

กุศล ลูกหกคน มีบุญบ่หน้อย ส่วนหกกุมาร ก็นั่งเป๋นถ้อย ต่างคนคอคอยบอกยักข์ ผู้นึ่งว่าข้า เป๋นผู้จวนจั๊ก เมื่อต่อสู้หัวที ผู้ถ้วน
สองนั้น ว่ากำหัวปี๋ ถูกแฮนรี ปี๋นดีที่หน้า ผู้ถ้วนสาม ก็ว่าเพราะข้า เอาสามง่ามมาช่วยก๋ำ ผู้ถ้วนสี่แถม อวดตั๋วดีล้ำ ว่าสุ๋ตั๋นข้ายอยิง
ถูกต๊องน้อย ลวดบ่ต๊วงติ่ง นั่งเติกอิง เอนลงที่หัน ผู้ห้านั้นแถม ว่าข้าใจหมั้น เอาตวงแตงเสียบไว้ ผู้ถ้วนหก น้องหล้าหน่อไท้ ว่า
ด้ามไม้ข้ายอยิง ถูกต๋ำย่ายักข์ ปอมีดตั๋นฝูงต่างคนต่างชิงไผว่าไผฆ่า พญาปารา หูปอเป๋นบ้า บ่อจ้างฟังได้แน่คัก จึงใช้ทุตต๋ำ ไป
ถอยซากยักข์ หื้อหันแน่แจ้งกลับมา ทุตต๋ำใช้ก็รีบหุรรษา เถิงฐานา ยักข์ต๋ายแม่นหมั้น แล้วกลับมา รีบเร็วจั้นๆ เถิงในวังรอดแล้ ว ขึ้น
ไหว้สา ว่าต๋ายบ่แก๊ว ละซากหั้นรอยฟัน กำนึ่งนั้น ถูกคอสะกัน ปุดสะบั๋น บ่ติดร่ำได้ พญาปารา ลวดเลยกั่งไหว้ ว่าสาธุลูกต๋น
บุญ มีเดชฤทธิ์ เหลือว่าขะกู๋ล เป๋นแต่บุญ บ่ต๋ายยักข์ฆ่า เราใหญ่โต ยังบ่เป๋นหน้า พญาปาราฟังฟ้าว จักกึ๊ดทำขวั ญ โอรสลูกต๊าว
สมโภชตั้งราจา หื้อเป๋นใหญ่ยศ เลื่องลือรัฏฐา จักปราบดา อภิเษกเจ้า หื้อเป๋นกระทรวง ตำแหน่งเบื้องเบ้า ต๋ามสงครามดีแก่นกึ๊ด
จึงสั่งเสนา มาเร็วเร่งรัด หื้อจัดเครื่องเหล้นนาๆ รำม่านเงี้ยว หลายเบื้องภาษา มะโนรา ละครจาว จาวไต้ตั๊กโยน โขนหนัง รำ
แคนเวียนไส้ ป่อยนกในสุ่มปี๊ก ไต่เชือกหนัง เล่นเบี้ยหมากรุก ของเครื่องถ้วนซอวอน เองใหญ่น้อย หื้อมีอักษร บอกสุนทร ไปผับ
แผ่นหล้า ว่าจักทำขวัญ บุตต๋ำแกล้วกล้า หกราจาพี่น้อง ในก่อนเดือนแปง หื้อเขามาพร้อม ตังไพร่ฟ้าโยธา อำมาตย์รับ ใส่เกล้า
เกษา แล้วรีบลงมา ออฟฟิศนอกหั้น สั่งให้เสมียน รีบเขียนจั้นๆ อาชญาปันรีบร้อน ล่ามมีไห น ไปตวยเรียกร้อง มาด่วนเข้าเร็งปัน
แล้วมอบอู๊บ อาชญาปังปั๋น วันนี้บ่ตัน หื้อนอนปายหน้า เพราะกำหนดวัน เดือนเป๋งบ่ถ้า จั้ กจ๋วน วันมาดมื้อ เบิกเงินหลวง ออก
จับจ่ายซื้อ เป็ดไก่หื้อปองาน จัดออกซื้อ เครื่องคาวและหวาน ถ่านี้เป๋นงาน ใหญ่โตบ่หน้อย กรมมหาดไทย ก็รับสั่งถ้อย หื้อรี บกวด
กอยฟังฟ้าว กำแปงคือประก๋ารต๋าดต๊าว หื้อเรียกพวกด้าวไผมั่น ถนนนอกคุ้ม หื้อเรียกร้องจั๋น เสี้ยมส อดกัน ถกถางถากหญ้า ยัง
แถมเจ็ดวัน หื้อเสร็จจุหน้า อย่าหื้อไกกาล่วงล้ำ มหาลาภา ถูกเข้าวันนั้น เสาร์แม่นหมั้นนามวัน กันว่าสั่งแล้ว ก็เร่งจัดกั๋น ส่วนจ๋อม
นักธรรม์ ปารามิ่งห้อง เสด็จเข้าไป ที่ในโขงต้อง วิมานทองนั่งนิจ กันเถิงวันศุกร์ พระองค์บพิตร ก็หื้อสูตรตั้งมนต์เย็น ตานแก่สั งฆะ
สามเณรเถร นิมนต์ฉันเพล ที่ในคุ้มแก้ว กันเถิงวันเสาร์ รุ่งมาฝ้ายแผ้ว เป๋นวันดีมากนัก จักปราบดาภิเษก ลูกรัก ทำ ขวัญเจ้าหกองค์
จักรดูน้ำ พิธีลงสรง หม่อมหกองค์ มาดาแม่เจ้า ก็เลื่อนที่เป๋น เจ้าจ๋อมเก๊าเหง้า เรียงกั๋นมาถัดนั้น ยกต้นไบศรี นมแมวเจ็ดจั๊น ขัน
ต่อขึ้นพานยอง เอาหัวหมูเจ๊ก ใส่ถาดมาก๋อง สิบสองหัวยอง ใส่ของครบถ้วน เหล้นทุกภาษา บหื้อขาดด้วน ยิ่งขอนันเดือดซ้าว ตี๋
ละกุยประทานหมากป๊าว ผ้าต้วมหื้อเดิมพัน แล้วจัดจ๊างม้า เป๋นเครื่องทำขวัญ เงินคำปัน แก้วแหวนสอดก้อย ข้าวของหลายญิงจาย
ข้าข้อย หัวเมืองพลอยเตื่อมก๊ำ เลี้ยงโต๊ะสุรา กิ๋นเบียร์ต๋างน้ำ มะหลั่นเหล้าสามดาว จำเปญแกแร๊ต อี่ หนี่เบียร์ขาวสาวสู้นั้น กิ๋นกั๋น
ม่วนเหล้น เสียงคนนั้น เหมือนเข้าตอกเต้น ป๋างนั้นม่วนเต๋มที ปายฝ่ายต๊าว ปาราณสี เสวยเบียร์ดี หมีนติ๋งแก่กล้า อู้อวดกุมาร หก
องค์ลูกข้า มีเต๋จามากนักยักข์กิ๋นคน มาเมินแต๊ตั๊ก หลายเจ่นเจ้าครองเมือง เขาหมูนี้ ฤทธีปู๋นเปื๋อง ผ่อเต๊อะหัวเมือง เซิ่งมาพร้อมหนี้
เขาไปฆ่าต๋าย ยับเยินป่นปี้ ข้าว่าดีพ่องแต๊ เราตังหลาย ไผจักอาจแป๊ จ๋ำอวดอู้เต๋มที กันเลิกโต๊ะแล้ว ก็เหล้น นนถี มไหรีคืนนั้นจ๋
นแจ้ง สะมัยยะก๋าร เป๋นป๋างใหญ่แหน้น เลิกแล้วอยู่เป๋นคราว บทเรื่องราว บ่เนาจักเสี้ยง จักต่อต๋ายสืบบทลูน ก่อนแหล่นายเหย :-

บทที่ ๗

[illegible]บท บ่หมดบาทเก๊า ธรรมพระเจ้าเทศน์ไว้จ๋งจ่ำ หลอนได้เพิ่มยู้ ใส่หย้องหนาหนำ เกิ่นดวงธรรม นิทานล่าวต้าน กล้๋วเป๋นวะจี๋
ควรดีพ่านหย้าน พลละความแต่งคิด ขออย่ามีภัย สิ่งใดง้วนปี๊ด ติดแปดป๋อสั้น ดาน กันแล้วว่า เลิกเหล้นงานก๋าร สมโภชนงคราญ
บุตต๋ำลูกเต้า ส่วนกสัตร๋า ปาราปิ่นเหง้า กับหกเราพี่น้องกึ๊ดราชก๋าร อยู่ในห้องต๊อง เหมืองมิ่งห้องปารา มีวันหนึ่งนั้นต๊าวกสัตร๋า พร้อม
หมู่เสนา ประชุมที่เฝ้า ว่าชลนี บิดาแม่เจ้า อันผียักข์เอาก่อนนั้น ไปลี้ซง อยู่ดงหลืบจั๊น เลิกแลบข้ามสาคร เมินมากแล้ว เมื่อยักข์
มาหลอน ออกจากนคร หลายสิบขวบเข้า เมื่อชันนะษา เรายังบเถา ซาวปี๋มาแคว่นนั้น เรามาคิดเถิง ร่ำเปิงสี่ซั้น กึ๊ดรอดเจ้ามารดา
จักหื้อลูกรัก ตังหกบุตต๋ำ ยกโยธา ไปต๋ามแม่เถ้า หมู่เสนา บรรดาข้าเฝ้า ไผหันดีกาว่าร้าย จุ่งเปิกษากัน ตังฝ่ายขวาซ้าย อย่า
ปิดเงื่อนสั้นวาตา อัตถะเมื่อนั้น ฝ่ายเสนาขวา ก็ทูลพญา ปาราเอกอ้าง ว่าบุตต๋ำ ก็มีบุญกว้าง ปอจักวางธุระ ว่าหื้อไ ป มีชัยชะนะ ก็
หันจักได้คืนมา พฤฒามาตย์ล้อม พร้อมกำเปิกษา ก็เป๋นวาตา เอ้ก๋าจุผู้ พญาปารา ซ้ำจ๋ำอวดอู้ ว่ายอดบุญจูลูกรัก กำลังผมจุก ยัง
บุมแม่ยักข์ ต๋ายบ่ดี้นกาไก เราก็กึ๊ด ว่าหล้างเต๋มใจ๋ ว่าจัก หื้อไป ตังหกท่านเจ้า แล้วเรียกบุตต๋ำ มายังที่เฝ้า ตังหกองค์พี่น้องก็
ป๋ากั้น มายังที่พร้อม แล้วสั่งถ้อยบัญชา เซิ่งโอรส ราชะบุตต๋ำ ว่าพระมาดา อันเป๋นแม่เถ้า แห่งบุตต๋ำ หกองค์สู่เจ้า ยักข์มาเอาซ่อน
ลี้ เมื่อโอรสสา สูจุมหมู่นี้ ยังบ่เกิด ขึ้นเป๋นคน เมื่อหกลูก รัก ยังเป๋นลมฝน ไหรตวั๊กตวาย ว่าไกล๋แหล่งหล้า หื้อลูกสูหกคน
ยกพลไพร่ฟ้า รีบดาไปเซาะ หื้อได้ปั๊บหัน แล้วปาเสียบเลาะ ด่าป่าข้ามมาเมือง ผู้ใดได้นั้น จักปราบป๋านเ จื๋อง จักหื้อนั่งเมือง ปารา
เอกอ้าง สิบสองพระคลัง เป๋นค่าสินจ้าง ส่วยไลวางมอบอู๊บ กันบ่ได้มา ต๋ามดังบังคับจักหื้อขาดขว๋ำเมืองมรณ์ ประหารจีวิต หื้อ เป๋น
ซากหนอนนอกพระนคร หื้อหมด จุผู้ ส่วนหกบุตต๋ำ ขนคิงปอหลู้ บ่ขานกำจูตอบรับ ก๋ารจ๋ำเป๋น อยู่ในบังคับ แล้วจากที่เฝ้า ลามา
หกองค์พี่น้อง มาพร้อมเปิกษา ว่าต๋ายบ่กา เตี้ยงแต๊เป๋นหมั้น เอาน้ำหน้าเขา มาเป๋นเขื่อนขั้น เมื่อไปฟักฟันย่ายักข์ ศีลมุสา ว่าจุ
ล่ายลัก กุ๋มบาปต้องปามา เราจุเปื้อนล้ำ ซ้ำพระปิตต๋ำ จักขึนวาตา ว่าใช่เราฆ่า ก็จักอายเขา ปัจจาไพร่ฟ้า บ่สมศักดาแผกย้าย ก็
ยิ่งหัน จักแควนซ้ำร้าย ต๋ายดาบหน้าแควนดี กุมารนึ่งนั้น ว่าอย่าทุกขี อ้ายเด็กมือดี ยังมีอยู่หั้น พูกนี้ขับเขา เซาะแนมสู อุดดั้น กั๋น
หันมันมา แค่วันนี้ เราปากั๋นไป บอกแหนกล่าวจี๊ ใส่สินจ้างปอแรง หกปันเพิ่ มยู้ อย่าฟู่มันแข็ง มันหันคำแดง หล้างปอใคร่ได้ ปาก
เราก็ขอ มือเราก็ไหว้ มันหันคำใบแผ่นปี๊บ ด้วยความตั๋ณหา มันหันจักรับ ต๋ามหมู่เจ้าเราไป ในคืนนั้น บ่ยีบหลับไหล พ่องใสยานอน

เมื่อข้อนรุ่งแจ้ง ละเมอกั๋งไหล ร้องเสียงปอแห้ง หันยักข์ปากแดงไล่กิ๋น ลุกมาแก้ฝัน หื้อจุมเหล่านั้น ว่ายักข์ไล่ฆ่ากิ๋นเรา กันเถิงพูกเจ๊า เปิ่งแจ้งป๋ายเขา ก็ปากั๋นเมาลงผาสาทสร้อยไปแอ่วเซาะหา เจ้ากุมารน้อย ติดตวยรอยสืบเซาะ เป๋นแต่บุญ ว่าไปสะเพาะปิ๊บหน่อเจ้ากุมาร มาเทียวสี่กั๊ก ที่ถนนขวาง เมื่อกล่างวันยัง กำลังเตียงข้อน ปากั๋นเข้าไป ผาศรัยตอบต้อง ว่ามาลองเถียงต๋ำ กาเจ้ากุมารหมากนิมป่าล้า ที่ปี๊กผ้ายังมีของเจ้าน้อง กันยังบ่หมี ของตู๋พี่มี จักปั๋นแบ่งหื้อ แต่งฟู่ผาศรัย เกี้ยวไกล๋ล้วงหยื้อ หมาย เปิ่งสี่มือหน่อไท้แล้วว่าปากั๋น ไปเหล้นร่มไม้ ที่ตู๋กวาดเสี้ยวปูนงัน แดดร้อนๆ นอนเหล้นอู้กั๋น สักเกิ่งวัน แล้วเมื่อกิ๋นเข้า ส่วนกุมาร บ่รู้กลเจ้าหกองค์เราพี่น้อง ก็ต๋ามตวยไป กับหกเปื้อนป๊อง เถิงร่มกว้างลมเจย หกองค์พี่น้อง ว่ากุมารเหย ตู๋ข้าบ่เกย ไปไกล๋ต่องเต้า พระปิตต๋าบัญชาใส่เกล้า ว่าหื้อหมู่เราลูกรัก ไปเอาแม่นาย ที่เขตเมืองยักข์ ข้ามฟากก๋ำสาคร เล่าแต่เก๊าเมื่อยักข์มาหลอน ออกจากนคร จนสุดเหตุต้น ตู๋บ่หันไผ จักไปส่งปั๋น กลั๋วยักข์เย็นยนต์ก้ามกั๊น ปอขอเปิ่งบุญ เหมือนหนก่อนนั้น จักแถมเตื่อมหื้อคำแดง หกปั๋นก่อนนั้นยังเป๋นคำแข็ง ถ่านี้คำแดง ค่าแปงบ่หน้อย บาทสามสิบสอง เนื้อทองป๋อยๆ หกปั๋นดีพิรุด ฝ่ายเจ้ากุมารหน่อองค์พระพุทธ ก็จ๋าตอบถ้อยขียา ว่าในวันนี้ ขอเมือเปิกษา บอกมารดา ขอไปจิ้มเจ้า ซ้ำลูกคนเดียว จักหื้อจ่องเต้า ฤาบ่ยอมเอาสิ่งทรัพย์ เพราะไกล๋เมืองคน เหมือนกั๋นไปทัพ จักได้ต่อสู้ผีมาร วันพูกเจ๊า คงรู้จักรู้ก๋าร หื้อเจ้ากุมาร มาเกิดอยู่ถ้า ร้ายดีใด จักหื้อหันหน้า ที่เรามาเดี่ยวนี้ ฝ่ายหกกุมาร ได้ฟังกล่าวจี้ เป๋นเตียงหมั้นสัญญา จิ่งว่าดีแล้ว รีบไปเปิกษา กุมารา ก็ลาจากเจ้า กันไปเถิงสวน บอกตู๋ ๆมเก๊าเหง้า ที่หกองค์เราพี่น้อง ขอจ้างไป สู่ประเทศต๊อง ใขงเขตห้องเมืองมาร ที่ผียักข์ร้าย ลักเอาสันต๋าน แม่เฒ่ากุมาร ตั้งหกเมื่ออั้น แต่เก๊าเถิงป๋าย ต๋ามรายแม่นหมั้น หื้อมาดาฟังถี่ซึ้ด ว่าข้าขอไป แม่จักไล่งตั๊ด ปิ๋งปล่อยหื้อไปกา วิมาลาต๊าว ว่าเจ้าบุตต๋ แม่บ่วางลา หื้อลูกไปได้ เมืองยักข์ผีดิบ ไกล๋บ่ใช่ไกล้ อย่าไปเนอลูกรัก แม่บ่หันสั่ง เงินคำแต๊ตั๊ก แม่รักแต่เจ้าคนเดียว เจ้ากุมารน้อย ตอบถ้อยจ๋าเหลียว ว่าก๋ารตางเตียว เต๋มไกล๋และไกล้ ข้าบ่กลั๋วสัง อย่าทุกข์โสกไหม้ ใช่จักไปเมินเนิ่นจ๊า มันบ่ใช่ไกล๋ เท่าตางขึ้นฟ้า ลงแหล่งหล้าเมืองคน เถ้าแก่พ่อเลี้ยง ก็เกยดูโหร ขอหารกูณกน ตวั๊กตวายใคร่แจ้ง จักอยู่มีชัย ฤาไปเหี่ยวแห้ง ขอเปิ่งบุญแยงผ่อตวั๊ก ฝ่ายตาเฒ้า ที่อยู่สำนัก ในสวนหั้นยินกำ ว่าดีแต๊ๆลุงก็เกยจ๋ำ แม่นำปน โหรตวายผ่อแน่น ถูกนักเหลือผิด เจื่อลองเอาแป้น มาหารกูณกอยหน่อไท้ แล้วเอานามวัน มาลงตำรา เดือนเกิดตั้งเอียงแอม หาร บวก ลบ ไล่โยคตวายแถม ร้ายแก่มดี เศษมีว่าอั้น ร้ายทำกล้างดีสองฝ่ายขั้น จั๋นไทเรียงร่วมรัก กันไปรอดเถิง เขตแขวงเมืองยักข์ จักได้คู่ข้างน ๆงาม คงจักสมนึก ตวยมาไหลหลาม ราหู แซกนาม สูญไส้ก็ต้อง กันกลับมา บ่ตันเถิงห้อง จักมรณาขาดมิด แล้วจักกลับเป๋น คืนได้จีวิต แถมไหม่ขึ้นดีมา ผัสตั๋วนั้น เขาสู่จาต๋ามหาลาภา เป๋นตั๋วเศษเจ้า จักได้เสวย บุรีผาบเหง้ามหาปาราที่นี้ กันว่าบ่สม เหมี อนลุงกล่าวจี้ ก่อยมาว่าหื้อทีลูน วิมาลาต๊าว โศกเศร้าใจ๋สูญ ใครหื้อมีบุญ ก็เหลือที่หั้น กลั๋วถูกเคราะห์แถม ก็ปอปู๋นอั้น บ่แหนมขันบันลูกรัก จักไปก็ไป ต๋ามโหรตวายตวั๊ก หล้างสมไฝ่อ้างทีลูน แล้วสั่งลูกรัก เจ้าหน่อตระกู๋ล อย่าได้ทารุณ วะจี๋หยาบกล้า ล้วนแต่ศัตรู๋เปื้อนพองใคร่ฆ่า แต่เจ่นมาดาคลอดต๊อง อย่าไปไว้ใจ๋ หมู่จุมเปื้อนป๊อง หันด่วนสั้นเร็วปั๋น กำปากนั้น หากดีเหมือนกั๋นในใจ๋มัน เราบ่หันแจ้งอย่ามักหลับนอน เหมือนขอนไม้แห้ง จักเสียทีแรงอ่อนฤทธิ์ คนพองเอากั๋น ก็เมื่อหลับมิด บ่ตันตอบได้ไสยา หื้อเจ้าลูกรัก มีชันนะยา อายุฑีฆา จ๋ำเริญแก่กล้า จุ่งหื้อมีชัย เมื่อไปตางหน้า กันกลัลคืนมารอดแล้ว จุ่งได้โชคแถม อย่าหื้อก้าดแก๊ว ได้นั่งแท่นแก้วกิ๋นเมือง อวยปะวะระ ตั้งเศร้าใจ๋เหลือง น้ำต๋าหลั่งเนือง อามย้อยหน้า แล้วลูบหลัง สั่งเจ้าลูกหล้า ว่าหื้อปันมาป้อกงว้าย เนอเจ้าแม่เนออย่าไปแอ่วร้าย เหมือนต่องผ้ายในเมือง กสัตร์หน่อเนื้อเจื้อแท่นคำเหลือง ก็น้ำเนตรเนือง อินดูแม่เจ้า ป๋าตา อำลาโศกเศร้า เหลือรักที่ผารี แล้วเอาเครื่องติ๊บ ดาบแก้วสะหรี กั๋ญไจยดี อินตามอบให้ ขึ้นขี่ยนต์หงส์ มาลงบ่ไกล้นอกเวียงไชยซ่อนไว้ ดำเนินติ๋น มายังร่มไม้ ที่สั่งไห้หกองค์ มาคอยรับ ต๋ามดั่งประสงค์ ส่วนหกองค์ ก็มาอยู่หั้น กันหันกุมาร รีบถามข้อขั้น ว่าจักไปวันพูกนี้ ฤาบ่ได้ไป จุ่งไขกล่าวจี้ ใคร่รู้แต๊กี่ดาฟัง เจ้ากุมารน้อย ว่าบ่เป๋นสังจักต๋ามหลังไป ยกเต๊อะพวกเจ้า พูกนี้ลูนงาย จักตวยไต่เต้า บอกแล้วขอกลับไป หกองค์พี่น้อง ว่าข้าขอบใจ๋ เป๋นมหาไจย พูกนี้ถูกต้อง แล้วก็ปากั๋น รีบเมือสู่ห้อง ผังก๊ะรีบเอาพล จักต๋ำปน บทยาวบ่สั้น เท่านี้วาดวางกำ แม่ต๋านิลคำ ก่อยอด นั่งถ้า ฟังหน่อฟ้า ออกปาราก่อนแหล่ :-

บทที่ ๘

อัฏฐะวุตตั๋ง บทหลังบ่แล้ว กันเถิงคุ้มแก้ว เรียกพลสะกั๋น มานั่งล้อม วางอาชญาปั๋น ว่าจักหื้อตันพูกนี้เป๋นหมั้น เรียกกรมทหาร มายังที่หั้น หื้อรีบเร็วปั๋นอย่าจ๊า แล้วจัดเอาปั๋น ลูกจีนมีดพร้า ตั้งดาบกล้าทวนแตง หื้อคัดเอาล้วน แต่คนแข็งๆ ขี้ฝันยาแดง อย่าหื้อมาเข้า มอกจักไปเป๋น เหยื่อเย็นยักข์เถ้า ใช่เหมือนนอนเมาตูบเจ๊ก ตั้งทหาร และมหาดเล็ก หื้อครบถ้วนสามปั๋น วันพูกเจ้า หื้อมาพร้อมกั๋น กันยังบ่ตัน จักทำโทษหื้อ หมวดนายใด ยังขัดด้านดื้อ หื้อใส่กามือแก่เก๊า แล้วเข้ากราบทูล ว่าวันพูกเจ๊า ข้าลูกเต้าขอลา ไปสอดเซาะ หาแม่ปิตต๋า บ่ได้บ่มา ขอลาพ่อเจ้ า พญาปารา พระองค์จ๋อมเหง้า ว่าดีแล้วลูกหกคน โยธาพละริพลสก๋ัน สักกี่พันคน ที่คานไว้ได้ ฤายังบ่เก๋ณ วันไปก็ ใกล้ กำหนดในพูกนี้ หกพระองค์ ก็ทูลกล่าวจี๊ ว่าวันนี้ได้คานมา สามปั๋นพร้อมครบ ก่ำหดเป๋นตร๋า พญาปารา บัญชาเตื่อมเข้า หื้อเรียกเสนา มายังที่เฝ้า รอดแล้วที่โขงตวาร ต้อดพระเนตรซัดแล้วบรรหาร ให้รีบเก๋ณคาน วันนี้หื้อได้ สามปั๋นคน ตั้งไกล๋และไกล้ หื้อรีบไปตรวจจี๊ แล้วเอาบัญชี มาแจ้งเดี่ยวนี้ อย่าหื้อขาดเส้นสักคน กันเถิงพูกเจ๊า ลูกเจ้าหกต๋น ก็ยกริพล พวกคนบ่หน้อย พุ่หา หยาดยายเป๋นถ้อย ออกเวียงไปเขตค้าย ขี่กุณจร งางอน ซะลว้าย ครบเครื่องถ้วนคำแดง ส่วนหกจ๊าง เรียงยายจัดแจ๋ง ค่ำพัก อยู่ นอนดิน ส่วนเจ้าหน่อหน้อย ก่อยขี่หงส์หิน เหาะเหินบิน

ต๋ามรอยหมู่เจ้า กันค๋ำไหน ก็เดินมาเข้า คะบวนในหมู่ทัพ ส่วนหงส์หิน ไว้เสียที่ลับ บหื้ออื่นผู้หันตวย ทุกวันมาดมื้อ ปอหอดหิวโหย
ต๋ามไต่ตวย ไกล๋ยาวยืดกว้าง ได้หลายวันคืนไ ปเถิงฝั่งข้าง ทะเลลูมคลื่นนัก พวกหกองค์ ก็ลวดหยุดพัก บ่อาจข้ามสาคร เจ้ากุมาร
น้อย ก็มททะจ๋อน มาเถิงสาคร ที่ริมฝั่งหั้น ว่าเสด็จ จักไปขอบนั้น หิมาวันต์ ด่านยักข์ เหตุสันใด มาหยุดยั้งพัก ริมฝั่ง น้ำนาตี๋ หก
องค์เหล่านั้น ว่าแคว่นเมืองผี เต๊กนาตี ตู๋ไปบ่ได้ ขอเปิ้งบุญ น้องนายที่ไหว้ เป็นธุระต่อไปเอา หมู่หกพี่น้อง เปื้อนป๊องฝูงเขา ขอนง
เยาว์ ข้ามไปฟากหน้า พลตังหลาย กับหกตู๋ข้า จักอยู่คอยมากล่าวจี้ ทะเลหลวง เล๊กกว้างเพียงนี้ ไช่สัปปะหลี้กลั๋วตาง ไผจักหยั่ง
เต๊ก บ่มีขั้วขวาง มีแต่หนตาง ตี๋นปุดขาดด้วน ส่วนโพธิสัตว์ เจ้าตุ๋นบุญอ้วน ก็รับกำมวลลูกเจื้อว่าพระองค์ จงอยู่รั้งเรือ ที่ริม
ฝั่งถ้าเถิงมา แล้วกลับป้อกปี๊ก ไปขี่หงส์ผา เหาะผ่านมา ที่หน้าค่ายตั้ง พวกหกองค์ลวดตกสลั้ง แหงนผ่อตวยซันซ้ำ ลวดยอก๋อน
หว่านไหว้น้อมน้าว สาธุเสี้ ยงคน ว่าปอที่เต๊อะ ท่านปราบผะจ๋ญ ยักข์เย็นยนต์ บ่ทนข่มได้ คนอย่างเรา มนุษย์ลุ่มใต้ เปิงเป๋นค
นตวยบ่าวใจ๊ ส่วนยนต์หงส์ ก็ปาหน่อไท้ เข้าป่ากว้างดงไพร จุต้นร่ำร้อง ตระเหว่าตระไหน จับกิ่งไม สาขาหยาดถ้อย ระดูเดือน
หก กิมหาเปิ่งป้อย พระปายจอยกิ่งไม้ หล่นไบเขียว ละเอียวกิ่งไว้ เหลืองเหี่ยวแห้งปิ๋นปวง ระดูดอกแงะเปาบานจี๋หลวง คะยอม
ปวง อุนออนดอกสร้อย ซะแล่งหอมไก๋ ต๋ายเหินห่านถ้อย ต๋ามปงจำน้ำค้าง คะมอกจี๋เหลืองเอื้องเงินเอื้องจ๊าง รสทั่วข้างดงรี้ นก คู่
นก ติ๊ดจาปะขี แม้วม่างนางนี วอกวุยไต่เต้น ไล่เลยกั๋น ป๋าวเฟยวิ่ง เหล้น เห็นดงหลายต่างพ้อย แรดจ๊างเสื้ อสิงห์ คะติงใหญ่น้อย
ละมั่งสู้ฟานแดง เหมันซะริด ราชะสี่แฝง ล่านเป๊าะงัวแดง เสือสี งห์จุหน้า โลกั๋ญจะ สัตตะโลกหล้า กระปือควายเถื่อนร้าย สมันต๋ำ
หากมีจุค้าย จ๊างเถื่อนผ้ายปายงา หลายโยชน์ล้ำ อะพิกั๋นต๋ำ ข้ามสาคะรา ไพสณฑ์เถื่อนกว้าง หอมบุหงา รสเจยหลายถ้าน สลิด
ดงบานกี่นเก๊า โพธิสัตว์ ซูดลงยั้งเย้า กล๋างเถื่อนกว้างฐาเน หอมดอกไม้ ชื่นบานใจ๋เหว คันธะวิเล เก็บมาใส่ส้อม เหน็บทัดหู แล้ว
เอาแวดอ้อม เป็นคะปวงดอกไม้ ห้อยคอหงส์ แอ่วดงเซาะไซ้ หาเครื่องอั้นภูญจา ผลละไม้ เลือกเลงแลหา เลี้ยงอัดตมา เมื่ออูดอยาก
กั้น แล้วขึ้นขี่หงส์ ไปจากที่หั้น ในหิมะวันต์ล่วงล้ำ หล้างที่เป๋นเกาะ เหาะไปหันน้ำ แสนโยชน์ก๊ำกงกา กันป๊นเขตน้ำ ดอย
ดงพฤกขา เถิงสากะรา ฝั่งตางก๋ำหน้า ผ่อเลงลง ต๋ามไขงแผ่นหล้า หันเตศต๊องที่เมืองพราย สังเกต ตวั๊ก ผ่อลงต๋ามสาย หันป๋าย
วิมาน ฝั่งก๊ะส่งเหยี่ยม ที่จาระไน ฉัตรไบยอดเหลี่ยม ติดคำแดงหยวาดยวะ เหมือนปาสะตั๋ง นิเวผังก๊ะ ในแห่งห้อง เมืองบน
เจ้านึกขวาดรู้ หันนิเวสน บ่ไจ่เมืองคน มนุษย์แหล่งหล้า จักเป๋นเมืองผี ยักข์เย็นแก่นกล้า ที่นี้แม่นปาราดีและร้าย หื้อหันกับต๋ำ ที่ฝัง
กา ในปราสาทสร้อย จักเป๋นสังหนักเบาใหญ่หน้อย เราก็ลอยเมฆฟ้า ปราบผะจ๋ญ ฝูงคนต่ำจ๊ำ บ่อาจหล้างกลั๋วไคร จั๋กหงส์
เลียบเล๊าะ นิเวศน์ คำไสหันยอดนงวัย ผิวไสสว่างสร้อย มุกขะวดี รูปงามอ้อยหล้อย เป๋นธิดาแปงลูกยักข์ เนตรขะหนง ก็สมพระ
พักตร์ ต๋ำสอดดั้นแลองค์ หันเนตรน้อง ต้องเนตรต๋ำตน เหมือนไฟลน วามวับไว่ไหม้ ขาวซอนแดง เหมือนแสงเตียนใต้ งามวิไลมาก
นัก ซัดต๋ำหัน ก็หน้าดีรัก เตียมแตกได้นางอินท์ กิ๊วโก่งก๊อม เหมือนดั่งวงสีญจน์ ต๋ำ ดำ นิล ผ่องพรรณผ้ายแผ้ว เนื้อต๋นก๋าย บ่มี
ป๋าวแป๋ว สักเท่ารอยแนวขีดเล็บ ริมปากแดง เหมือนหางลวาดเจ๊ด จักขึ้นผ่อเหยี้ยมกอยดู เจ้ายกย่างย้าย เข้าตวารประตู๋ เลียบเลงดู
ในปราสาทสร้อย วัสสะวไร ใหญ่ไตบ่อหน้อย เป๋นพญาพรายแก่ยักข์ ซัดต๋ำหัน เข้ามาถามซัก ว่าเป๋นเผ่าผู้คนใด เก่งกล้ามานะ บ่นับ
ยำไผ ลูกที่ไหนมา ขึ้นปราสาทสร้อย ปอบ่เ ก๋งขาม คนใดสักหน้อย เหมือนลอยบนเมฆฟ้า ซื่อดั่งฤา บอกมาอย่าจ๊ำ จ๋ำสวกกล้ากำ
งาม ยังหนุ่มน้อย กำลังหวานๆ เป๋นอาหารกู วันนี้อิ่มไส้โพธิสัตว์ หันยักข์ใจ๋ไหม้ บ่เสียงกำไปตอบต๊ำ อดเผ็ดกิ๋นหวาน อดสาน
ได้ซ้ำ บ่จ๋ำหยาบกล้าเย็นยนต์ นึกว่าป๋ำเก๊าจักเอากิ๋นผล หมากนาววริปน จิ่งดลมาเข้า บ่หยุบกำถือ ตือกำยักข์เฒ่า ก่อยจ๋ำเบาๆ
ตอบต๊ำ ว่าโพธิสัตว์ สวรรค์ฟากฟ้าลงแหล่งหล้าเมืองคน มาตั้งคัพภะ เอาปฏิสนธิ์ บอกต๋ามยุบล แต่เก๊าเปื่องเบ๊า วิมาลา มาดาแม่
เจ้า บปิดบังอำ ล่ายก๊ดพญาปารา ณสีใหญ่ยศ เป๋นพ่อข้าบิดา ท่านใจ๊มาเซาะ สอดแสวงหา อัตตะมา ยังองค์แม่เฒ่า อั้นเป๋นมาดา
ปิดต๋ำพ่อเจ้า อั้นผียักข์เอาซ่อนไว้ ข้าไช่โยยาน สามานย์ถ่อยร้าย หากเป๋นหน่อเจ้าไพธา พญายักข์ ได้ยินวาจ๋ำ แห่งกุมารา สยอง
ตอบถ้อย รูปร่างสีสัน ก็งามอ้อยหล้อย สังเกตกอยพระพักตร์ หันสมกับองค์ โฉมยงลูกรัก เหมือนดั่งแกวยองคำ รอยไป๋รีณะ แม่นเวร
ตั๋วกั๋ม คนอาธรรม บ่หลอนมาได้ไกล๋เมืองคน บ่ไช่ของไกล้ ซ้ำสัตว์ไพรหยาบนัก นึกสงสัย พระทัยแห่งยั กข์ เลงผ่อผ้ายไผมา หันยัง
บาทต๊าว โพธิสัตร๋าปิ๋นป๋าตา ฝาละอองเจ้า เป๋นกงจักร วงเวียนล้อมเข้า ก็สำคัญเอาพิรุต ก็รู้ว่าเป๋น หน่อองค์พระพุทธ ขนสั้ นเสี้ยง
ไลมา กันแจ้งทราบรู้ เป๋นห น่อสัตร๋า ก็กราบวันตาว่าสาธุเจ้า เชิญขึ้นสถิต ย์ บัลลังก์แท่นเหง้า สำหรับภูมินทร์แห่งยักข์ เอา
เครื่องประดับ มาสาพิภักดิ์ ถวายหน่อเจ้าบุญมี ว่าปราสาทนี้ ยังมีบุตรี๋ มุกขะวดี ลูกรักแห่งข้า ชันนะษามาเถิงสิบห้า ครบไคว่เติง
เดี่ยวนี้ วัสสะวไร บอกแจ้งกล่าวจี้ ขอเชิญเจื้องเจ้าราจา หยุดยั้งพัก สำราญอัตต๋า สองสามเวลา หื้อหายเหนื่อยเจ้า ส่วนบุตรี๋
นารีลูกเต้า ยอดนงเยาว์มะม้อย สอดแลมา เจ้ากุมารน้อย ใจ๋ละห้อยองค์จาย ว่างามเลิศล้ำ เจ้าแว่นเงาใส ใคร่ต๋ายเป๋นไฮ ไปติดแจ่ง
ผ้า กิ๊วก็กล๋ม สมกับไบหน้า มีต๋ำคมเร็ว รีบนัก หันกำเดียว ก็หน้าดีรัก ใคร่เกี่ยวกอดฝั้นปิงนอน กันได้ร่วมรัก เจ้าดวงเก๋ษร
หลอนเป๋นแต่บุญ จักรักบ่หน้อย กำปากก็หวาน เหมือน ต๋ำลกนอ้อย เปิงขี่หงส์ลอยเมฆฟ้า ปั๋นป่วนใจ๋ ทรวงไนวะว้า นึกใคร่ร่วม
ผ้าปิงจม แล้วเข้ากราบนบ ใคร่ร่วมประสม ขอปิตุรงค์ อนุญาตข้า กันบุญบ่มี บ่ได้หันหน้า ขออย่าตัดบันลูกรัก ดั่งตั๋วข้า ใคร่
สมไฝ่มัก ใจห่วงข้องอาลัย พญายักข์ ก็ว่าต๋ามใจ๋ กลั๋วภูวนัย จักบ่รักเจ้า พ่อจักขอถาม ยังองค์หน่อเหน้า หื้อหันวิญญาณแน่คัก
หลอนท่านประสงค์ ยังจ๋งไฝ่มัก ก็สาส่วนเสี้ยงยินดี พญายักข์ กล่าวถ้อยวะจี้ กับหน่อภูมิ โพธิสัตว์เจ้า มุกข ะวดี อั้นเป๋นลูกเต้า
ธิดาแปงลูกรัก ข้าได้รักษา มาเมินแต๊ตั๊ก สิบห้าขวบเข้าเติงมา จักขอฝากไว้ จิ่มกสัตร๋า เป๋นชายา เมียรักแห่งเจ้า หล่อนยังเปิง
ใจ๋ จักถวายหน่อเหน้า เป๋นที่ยั้งจอดเดินตาง เจ้ากุมารน้อย ตอบถ้อยเป๋นกล๋าง แก้เก้ออำพราง ละอายตอบถ้อยว่าก๋ารตางไป ยังไกล๋
บ่หน้อย บ่รู้ข่าวรอยเงียบมิด กันสมสยอง เปนของคู่คิด จักอยู่หนี้นานไป ก็จักเนิ่นจ๊ำ คราวก็ยังไกล๋ คู่ปิงจมลูกต๊าว กันท่านปิ๋งปิ๋น
ก็จักน้อมนาว เป๋นคู่จ้านารี กลั๋วแต่น้อง เจ้าพลอยแสนดี มุกขวะดี จักบ่รักข้า เพราะเอ้ก๋าต๋น บ่มีต๋ำหน้า เหมือนคนละปาพร าก๋ปี๊ด

กันนึกอินดู บ่ตุมต้อดซัด ปายปั้นข้ายินดี ส่วนตั๋วข้านี้ ก็ยังบ่หมี ด้วยการนารี ยังบ่รู้เสี้ยง บ่เกยผสม คู่จมแก้มเกลี้ยง เพิ่งจักปี๊ บปานเดี่ยวนี้ รอยไป๋ริณา นำปาจ่องจี๊ จึ่งได้ปี๊บหนี้หัวที ชนนะมายุ เข้าสิบหกปี๋ ค่าวกับองค์ศรี บุตรีพ่อเจ้า กันจัก นับปี๋ไล่อายุ เข้า กับยอดนงเยาว์กี้ซั้น ฟู่จ๋าปราศรัย อยู่ในที่นั้น จ๋นย่ำเข้าเวลา พญายักษ์ ก็เจ๊ทุตต๋า หื้อป่าวเสนา ยักษ์ขารีบเต้า จักวิวาหา ยัง สองเจื่องเจ้า วันนี้ที่ไขงทอง เสนายักษ์ก็ขึ้นหอก๋อง ต๋ามทำนอง เกยตี๋ป่าวข้ า ราชการ หมู่จุมยักษ์หม้า ก็ ไหลมามวลจุค้าย ในที่จุ มนุม แห่งผียักษ์ร้าย ตามที่ได้สัญญา กันพร้อมแล้ว ก็วิวาหา ยังกุมารา สององค์ลูกเต้า ต๋ามประเพณี ดั่งเดิมเก๊าเหง้า สนุกมัว เมาครื้นครึก เพราะรีบเร็ว บ่ปอพิลึ ก ทำการหื้อนงเยาว์ ปอหื้อแล้ว ตามรีตเดิมเขา ผูกแขนองค์เรา บุตรี๋ลูกเจ้า เงื่อนนึ่งผูกแขน โพธิสัตว์เจ้า จูงจักสู่หอนาง หวกเหล่ายักษ์ ม่วนเหล้นในการกันเลิกงาน ค่ำแล้วบ่ายเข้า ต๋าวันหลวง ลงไปต่องเต้า ก็เลิกกลับเมื่อ มากนัก ส่วนกุมารกับองค์ลูกรัก ก็เข้าสู่ห้องไสยา เจ้ากุมารน้อย เอาสร้อยบุหงา ที่เก็บเอามา กลางดง ที่หั้น สุบสอดแขน หื้อนางเมื่ออั้น เอาความสำคัญกล่าวจี๊พี่ขี่หงส์ผา เดินมาวันนี้ มาปะดอกสร้อย ในดง สลิดสะรัก พิกูลก๋าหลง หอมทั่วดง ลวดเก็บ มาส้อม พี่รู้ในใจ๋ ว่าคงได้อู้ม แขนนารีบ่แคล้ว เดี่ยวนี้ก็สม ที่ได้นึกแล้ว เหยาะหยอกเหล้นนางงาม ส่วนเจ้าน้องรัก แม่เอื้ อง จี้หลาม ว่าดอกนี้งาม บ่สมสอดเข้า ในหัตถา ตั๋วแห่ง ข้าเจ้า นี้ยอดองค์เราพี่เจื้อ ใช่จักตั้งใจ๋ เอามาผูกเนื้อ แห่งตั๋วข้าผีมาร ด้วยเพื่อสะ เพาะ ไม้โก่นยามก๋าร จับยักษ์มาร บ่ปี๊นไปได้ เสียกำอ้อนวอน ปิดร บ่ได้ ตริว่าไปแอ่วร้อย เอาสร้อยบุหงา ปามาบ่น้ อย ใส่แขน ข้าปั๋นปวง มันเป็นแต่เคราะห์ ผียักษ์ดอยหลวง ดลตี๊บปะดวง หัวใจ๋แห่งเจ้า หื้อหงส์บินผาย สอดก๋ายมาเข้า หอมนเฑียรที่ นี้ เพราะ กุศล บุญข้าจั๊กจี้ นำเจื่องเจ้ามาเติง ส่วนตั๋วข้าน้อง เลางามบ่เถิง บ่สมเป็งกวร คู่เคียงแห่งเจ้า มอกจักเอาเป๋น เมียพางห่อเข้า เมื่อเดินตางยั้งพัก บ่รู้ใจ๋จ๋ง เจ้าองค์ที่รัก อย่าไปหยอกเหล้นแป๋งดีเจ้ากุมารน้อย ตอบถ้อยวะจี๋ มุกขะวดี น้องบ่เจื่อข้า อยู่เถิงสวรรค์ ยังผันแหล่งหล้า แผวเดินมาด่านยักษ์ ก็เพราะไหรตวาย จักได้ร่วมรัก เป็นคู่เจ้านารี ใกล้เขตค้าย ที่แค่วนเมืองผี บ่รักอินทรีย์ จีวิ ตแห่งข้า บุ่นปง ดำดงป่าหญ้า ผันพองมาที่นี้ ยอดหัวใจ๋ อย่าไปจั๊กจี้ เอาอื่นอั้นมาเตียมไม้โก่นก๊าน ก็เพื่อคมเสี้ยม ขุดคดเคียม เก๊างูนรากแก้ว เมื่อกล๋างวันยัง ฟู่กั๋นยาวแอ้ว กับพระบิดาพ่อไท้ เพราะหวังได้เหน็บ ทัดยังดอกไม้ เกี่ยงเกตแก้วดวงดี อย่าย้อท้อ ว่า เจ้าเป็นผี บ่สมวาตี รูปร่างแห่งเจ้า นายงามเหมือนเขียนจิ่งเวียนมาเข้า เพราะใคร่ปิงเปาร่วมรัก ฟู่หลบเหลียว แก้เกี้ยวซ้อนซัก หยิก หยอก เหล้นยวนยี กอดประทับ ที่รักสาวผี มุกขะวดี บ่เกยถูกต้อง แกะพระหัตถ์ ที่แ ปงใจ๋ข้อง ว่าเจ้าหงส์ทองที่รัก อย่าไป ห้าวห้าญ ยียวนประทับ ก่อยฟู่กั๋นเหล้นดีๆ เพราะบ่เกยถูกปี๊น ข้าเจ้ามัดสี อยู่ดีๆ อย่าหยิกหยอกเหล้น เจ้ากุมาร ซ้ำใจ๋ตื่นเต้น หยุบลูกยังพระพักตร์ ของสงวน ที่กวรไฝ่มัก เหมือนไฟวู่ไหม้ในทรวง เพราะบ่เกยปี๊บถูกต้องหันหวน ใจ๋คำควร เต๋ใจธาตุไหม้ มุกข วะดี ผ่อนยอมต๋ามให้ บ่ขัดดวงหทัยสักเจื้อ สองรักกั๋น กอดฟั่นฟักเฟื้อ ที่ผาสาทห้องเวไจย สองตอบรัก จี๋นจมใจ๋ใส ยิ้มละมัย ฟู่จ๋า ตอบต้อง หยอกเคียวกั๋น ที่ในหอห้อง คืนนั้นอยู่กับนางขอตำวาง เป็นบทบาทข้อ ก๋อยปิ๊งว้ายต่อแถมไป ก่อนแหล่:-

บทที่ ๙

นบี๋ปะสุนทร ต่อก๋อนบาทเก๊า ติดต่อเข้า ที่บทอู้ฎรุ้ง จักกลับป้อกงว้าย ต่อสั้นบทหลัง สำนวนยัง บ่หมดเรื่องถ้อย ยาก วิสัย ปั๋นไหมต่ำต้อย ปัญญามีบ่นักเก็บริบรอม ออกมาจี๊จัก ปอรู้เรื่องถ้อยเดิมออน บ่เฝี้ยนเรียบร้อย เหี้ยงห้านอักษร บ่ใช่สุนทร โวหารมากกว้าง ส่วนเจ้ากุมาร ได้สมสู่สร้าง กับยอดนารีลูกต๊าว กันระติยา เป๋งขึ้นย้าวๆ สังเวชเจ้าผาณี เหตุจักได้ปี๊ด แม่ดวง สะ หลี มุกขะวดี วันนี้เตี้ยงหมั้น ปะกั๋นวันเดียว รีบเร็วซ้อขั้น เหมือนบ่ หวงปั๋นที่รัก แล้วก่อผาศัย จูบจมพระพักตร์ เมียมิ่งแก้เตวี ว่า เจ้าที่รัก อย่าเศร้าหมองสี มุกขะวดี ก่อยอดอยู่ถ้า เพราะก๋ารตางไป พี่มีปายหน้า จักขอลาไปสืบเซาะหาอัยยิก๋า แม่นายเลียบเลาะ บ่รู้ว่าบ้านเมืองใด จักปะจวบปี๊บ ต๋าบลหนไหน ก๋ำหนดวันไป ยืนยาวบ่หน้อย ใช่จักหน่ายแหนง ที่แปงใจ๋ห้อย ก่อ ยอดใจ๋คอยพี่จั๊น กั๋นปี๊บแม่นาย ต๋ามเมืองเหล่านั้น จะปี๊กป้อกผ้ายมาเอา ธิดาลูกยักษ์ ลวดหม่นหมองเหงา ว่ายอดองค์เลา สัง ปอปุ๋นอั้น จักรีบไปไหนด่วนเร็วข้อขั้น มาตัดตุมบั้นง่ายลำ นึก ว่าจาต๋ำ หน้าบุญช่วยก๋ำ ได้ปะปี๊บเจ้าบุญมี จักมาละไว้ หื้อโศกโศกี หนีจากไป หื้อทุกข์โศกเศร้า สมน้อง ว่าเป็น เมียหางห้อเข้า ที่องค์เรายั้งพัก ปากน้องก็สม ใจ๋องค์ก็ตี๊ด บ่ผิดแผกด้วยวาตา จักมา ละน้อง นอนกิ๋นน้ำต๋า บ่รู้วันมา ก๋ำหนดสี่แจ้ง น้องจักหิวหน บ่รู้เหือดแห้ง หาที่แปงคู่ซ้อน ใคร่มีผัว ก็หวังสูขย้อน จักละขว้าง ข้าหนีไป เจ้ากุมารน้อย ตอบผาศรัย ว่ามะในใน หัวใจ๋แห่งข้า บุญมีบ่ต๋าย ก็จักหันหน้า พี่บ่ตุมลาคว่างน้อง เพราะก๋ารจ๋ำเปน มา จากเตศต๊อง เมืองมิ่งห้องปารา ได้รับธุระ แข็งแรงอาสา จักเสียวาตา กับองค์พ่อเจ้า ในหัวใจ๋ ก็ใคร่ไน่เบ้า หื้อเป๋น ปิ๋มเดียวหล่อ น้ำ บ่ได้ คืนแฝง เจ้าบัวกาบจ๋ำ บ่คืนป้อกก๋ำปารา เจ้าน้องรัก อย่าโศกโศก๋า พี่ จักคืนมา ป้อกปี๊กหาเจ้า น้ำตาไหล นองไนย ว่างเบ้า ตั้งสององค์เราสั่งรัก กันว่าเสวย ภูญจาเมี้ยนพัก ย่ำเปี้ยงขึ้นสามโมง ก็เข้ากรามนม ด้วยตามประสงค์ สั่งปิตุรงค์ ต๋ามมี เรื่อง ถ้อย วัสสะวไร ก็มีใจ๋ห้อย ว่าเสียดายพลอยแก่นเพชร พ่อมอบบุตรี หื้อเสี้ยงสำเร็จ ดังปราสาทสร้อยเวียงวัง อยู่สองสามมื้อ ปอ หื้อเขาหัน นี้จักรีบปั๋น ไปเร็วด่วนสั้น หื้อรีบกลับมา ตางนี้เป็นหมั้น เพราะการตั้งไปหนีบ เน้น กันกลับมา อย่าได้หลีกเว้น หื้อกึ๊ดรอด ด้วยเมียแปง ลูกรักพ่อนี้ เหมือนดั่งดวงแสง ซ้ำได้แดง มาแป๋งขอดห้างจุ่งกึ๊ดไปยาว สาวเอายึดกว้าง อย่าทิ้งไว้ต้อดเสียดาย แล้ว ถวายโชคพ ร้อม พรดีแถมหลาย หื้อจ๋อมองค์จาย ปั๋นปี๊กป้อกห้อง สัปปะก๋ั งวล อย่าหื้อเต๊กข้อง สิ่งใดมีที่ค้าง จักก็ไปเต๊อะพระ เจ้าจ๊าง หื้อเร็วรบได้ปี๋ นมา เจ้ากุมารน้อย ก็ขึ้นหงส์ผา เสด็จลีลา เวหาต่องเต้า ผัดต๊ะสิน แวดเวียนพ่อเจ้า สามทีเลยเลียบเลาะ ต๋ามวิสัย เดินไปสอดเซาะ บู่รู้แห่งห้องหนใด กุมภัณฑ์กัณฑะ บุรีหนใกล๋ เซาะสอดไป บ่ปะจวบเจ้า เถิงเมืองกุมภัณฑ์ ดงดันแอ่ว

เต้า ผ่อเลงลงลุ่มพื้น หันวิมาน บ้านจองครึกครื้น ใสสว่างเหลื้อมพายพั้น สังเกตตวั๊กก็ดูคล้ายกั๋น ที่ได้หั้นมา เมืองนางหน่อเหน้า
มุกขะวดี อันเป๋นลูกเต้า วัสสะวไรก่อนนั้น บ่มีกำแปง ประตู๋ หลีบจั้น คือล้อมอ้อม ตางใด ล้วนแต่ป่าไม้ เป๋นที่อาศัย ไกล๋เมือง
คนมนุษย์แหล่งหล้า โพธิสัตว์ ตุ๋นบุญ แก่กล้า ก็จักยนต์ลงที่นั้น เป๋นเมืองกุมภัณฑ์ ทราบแจ้งรู้ชั้น ก็ขึ้นสู่ห้องผ งทอง ปะหันลูกยักข์
บุญจักสยอง นวลละออง ผิวใสอาจอ้างเหมือนกินนารี อันเดินเลียบข้าง เกาะทรายธารแอ่นฟ้อน ผิวขาวเขียว เหมือนหอยมุกซ้อน
ยวะยวาดเขี้ยวฟันดำ กิ๊วโก่งก๊อม วาด วงต๋ำขำ เก๋ษาดำ เหมือนแสงแก้วเข้า ริมปากออน เหมือนมอนมะเต้า สุกแดงง ามเลิศล้ำ
เนื้อตั๋วก๋าย บ่มัวมืดจ้ำ ผุดผ่องเสี้ยงกายา สว่างพระพักตร์ แก้มกางหูต๋ำ หาที่เตียม เสียมเตะบ่ได้ กันแลเนตรจับ ก็วับวู่ไหม้ เผา
ผ่าวในลวาดลุก ซัดต๋ำหุ้น ปอลืมสว่างทุกข์ เมาเปิ่งเหง้อขมงาม กุมภัณฑ์ฟั่งฟ้าว วิ่งเข้ามาถาม ลุกนิคมคาม เมืองใดต๋องเต้าขึ้นมา
หาสั่ง ในปราสาทเจ้า ใช่จาวเดียวต่างเจื้อ จักมาจู หื้อกิ๋นเลือดเนื้อ ฤาว่าอันสันใด เจ้ากุมารน้อย ตอบถ้อยผาศรั ย ว่าใช่คนใด สา
มานต์แอ่วเต้า เราก็หากเป๋น โพธิสัตว์เจ้า ไขลำเนาวาต๊ะ บอกต๋ามก๋าร ที่มีธุระ หื้อฝ่ายเปื้องกุมภั ณฑ์ ท่านก็เลือดเนื้อ หากมีเหมือน
กั๋น จักสันเนื้อเรา ก็บ่กวรหล้าง พญากุภัณฑ์ ได้ยินกล่าวอ้าง ว่าเป๋นกุมารหน่อฟ้า ก็หันจิ่ง เจิญไปบ่จ๊า นบกราบไหว้สมปาน เจิญ
ขึ้นนั่งนิจ แท่นบัลลังก๋าร ในหอวิมาร สำหรับที่เฝ้า แล้วว่าบุตรี๋ แห่งข้าพเจ้า อยู่ไพธา กุ๋นไป๋ราณะ แม่นวาสนา จักนั่งปารา พฤก
ขาเถื่อนกว้าง ก็จักถวาย หื้อเป๋นเพื่อนข้าง สำอางองค์ร่วมรัก เจิญพระองค์ ก่อยหยุดยั้งพัก จักดาคำเข้าราคี หื้อหาย เหนื่อยล้า
แม่นจักลาหนี ส่วนพระภูมิ ก็รับถูกต้อง เราก็กึ๊ดใจ๋ เป๋นสองฝ่ายห้อง จิ่งจักเดินมาแคว่นค้า เซาะหาแม่นาย ที่ผียักข์ร้าย ลักต่อง
ผ้ายป่าไป ข้อนึ่งก็คิด ที่ในใจ๋ ว่าจักแอ่วไป เซาะหากู่ข้าง นี้เป๋นแต่กุ๋ม สองเราได้สร้าง ปางก่อนมาล่วงแล้ว ได้มาปี๋บหัน บ่กาดแก๊ว
ขอเป๋นกู๋แก้วสุวรรณ ขอบำรุงยศ ช่วยทศกั๋น พญากุมภัณฑ์ ยอก๋อนใส่เกล้า ฝ่ายพระบตรี๋ นารีลูกเต้า อยู่ปายในที่ลับ แอบอิงฝา
ที่ริมป่องทับ แลลวาดเจ้ากุมาร ได้ยินวาต๊ะ คิดว่าได้ก๋าร คงได้แต่งงาน วันนี้เตียงหมั้น นึกในใจ๋ ต๋ำไหลสอดดั้น ว่าสมพักตร์
งามแซ้มซ้อย ฟู่สังขัน สลิดเลี่ยนม้อย ลอยเมฆฟ้าลงมา งามเลิศล้ำ เหมือนดั่งเรขา เหมือนอินตา มาหลอมหล่อเบ้า สมเปิงเป๋น
โพธิสัตว์เจ้า เหมือนเลาคำลูบเนื้อ ฟังเข้าไปขอ บ่ได้รังเรื้อ เจิญพ่อเจ้ามาใน เจ้ากุมารนั้น ลูกรักเปิงใจ๋ ขอภูวนัย อย่าขัดห่วงห้าม
มีแต่ลูกศร กันบ่มีด้าม ที่ใ หนจักยิงทะลุ หมากม่วงสุกใส อย่าหื้อจ๋ำจุ๊ ตกจากต้นลงดิน กันเสียบอบจ๋ำ ไผจักมากิ๋น ขอจอม
ภูมินทร์ ง่ำเปิงสี่ถ้อย พญากุมภัณฑ์ ปะขวัญลูกหน้อย ธิดาแปงลูกรัก ว่าพ่อกึ๊ดใจ๋ มาเมินแต๊ตั๊ก ใคร่หื้อลูกเต้าเป๋นเรือน บ่ถ้าลูก
รัก เจ้ามาตักเตื๋อน จักมียาวเรือน วันนี้แม่นหมั้น แล้วปั๋งอาชญา รีบเร็วข้อขั้น หื้อเสนาตันป่าวร้อง หมู่กุมภัณฑ์หื้อเร็วรีบพร้อม จักทำ
ขวัญเจ้าสององค์ ให้สำเร็จ ด้วยดั่งประสงค์ ต๋ามโขงริมเวียง หื้อมาพร้อมถ้วน สามโมงเย็นบ่ ายเข้ามาจ้วน วันนี้แม่นลาภา กันเถิงค่ำ
พลบ ก็วิวาหา สองราจา หื้อเป๋นกู่แอ้ม หมู่กุมภัณฑ์ ก็มาพร้อมแหนั้น ต๋ามรับสั่งบัญชา กันว่าแล้ว ก๋ารวิวาหา สักสี่ทุ่มกา ก๊อง
ยามย่ำเข้า ส่วนธิดา ก็ปาองค์เจ้า เข้าหอ นางเลาขา นั่งนิจ จุละกันธา นั่งแอ้มเซี้ยมชิด ริมที่ใกล้ป๋าตา เจ้ากุมารน้อย ก็ชดมห า
เอาหัตถาองค์ ลูบหลังหน่อเหน้า กุมารี บุตรี๋ลูกเต้าธิดาแปงแห่งต๊าว ว่าวันนี้นา เพราะบุญจั๊กน้าว นำจ่องหื้อมาเติ่ง บ่รู้แคว่นต๊าว
เหมือนว่าวบินเหลิ่ง เชิงปีกไป ต๋ามลมถีบต้อง เป๋นแต่บุญ บ่ผิดแผกห้อง ผังตองนายแม่นตั๊ดจุละกันธา ฟังจ๋ำตอบลัด ว่ าถูกเหมือนเจ้า
คนงาม ใช่ตั้งใจ๋เซาะ กู๋ข้างติดต๋าม เพราะพระปายตาม จิ่งมารอดข้า เสือขบงัว กันจักหนี้หน้า บ่สมเปี๊ยกฆาโค่งร้าย ส่วนเจ้ากุ มาร
ลวดเลยยิ้มยว้าย หยิกปากเจ้านารี ว่าจ่างสอเลาะ หน้าดีใคร่ตี๋ ฟู่ดีๆ เก็บมาตอบส้าย ไกลสองสามเดือน อด สาต่องผ้าย เพราะ
หวังได้นายที่รัก นับเอาแม่นาย มาเป๋น สื่อจู๊ก หื้อมีจ่องอั้นจั กมา ยังบ่หันรัก ว่าลมจั๊กหา จุละกันธา น้องบ่ไฝ่ข้อง เก็บเอาความ
จิ่ง มาขึ้นตอบต้อง กันสืนวลฟองบ่รัก ก็หลับใสยา อย่ามาปากตั๊ก จักอยู่หนี้คนเดียว จุกันธารส แม่มอ นต๋ำเขียว เหลียวกอดเอา
พระหัตถ์แห่งเจ้า น้องฟู่ลองใจ๋ พระองค์จ๋อมเหง้า ใช่ว่านงเยาว์บ่รัก คนในโขงกุมภัณฑ์ กันธัพ บ่รักเท่าเจ้าองค์จาย อยู่เถิงเมืองยักข์
ยังถ้าพักหมาย สายที่แปง มนุษย์แหล่งหล้า ปาราณสี มาเป๋นตัวข้า ติหัวบ่กุงจั้น ฟ้า ฟู่ผาศรัย ไปมาตอบต๊า หยิกหยอกเหล้นปิง
เคียว เกิดก๋ามะร้อน เป๋ดไฟแสนเปี๋ยว เหลียวกอดคอ น้องรักไว้หมั้น สองสังวน สองเกี่ยวกอดฟั่ น ใสยานอนหนีบเน้น ก๋ารสังสาร
นางบ่หลีกเว้น ยอมผ่อนหื้อนงธุรรม์ ในคืนนั้น บ่ยืบหลักฝั้น เกี่ยวกอดบั้น ยียวนม่วนเหล้น จ๋นรุ่ งรวายถี นกบิน ล่าเต้น ออกกอน
รังซันซ้าว สายอารุณ เป่งขึ้นย้าวๆ จิ่งสั่งเจ้าชายา ว่าในวันนี้ กันนาฬิก๋าสามโมงมา สู่แตร๋เตี่ยงเข้า พี่จักขอลา ไปต๋ามแม่เถ้า
ที่เมืองพรายเขตยักข์ แล้วจักคืนมา หาเจ้าที่รักก่อยอดอยู่ถ้าคอยมา ส่วนนางนาภูน้อง แม่นองน้ำต๋ำ กราบป๋าตา องค์ พระที่ไหว้ ว่าจัก
อยู่กิ๋น กับไผฤาได้ แต่จักอาลัยที่รัก ยังบ่รู้หน ต๋ำบลเมืองยักข์ อันลักแม่เจ้าไปนาน จักมาละน้องหม่นหม้อนสันต๋าน กันพระภูบาล
หนีไปจากข้า น้องคงจักต๋าย บ่หวังหันหน้า เมื่อปี๊กคืนมาป้อกงว้ าย อยู่คืนเดียว ว่าจักพรากย้าย หื้อน้องอยู่ถ้าคอยกอง เปื้อนว่า
เหล็กกล้า คมเมื่อฝนถอง ยังบ่ตันลอง จุ๊มแล้วก็เปื๋อ เจ้านับสั่งจ๋ำ ฟู่มาแก้เก้อ ว่าจักคืนมาไคว่ซ้ำ อันนึ่งว่าป๋า กันบ่มี น้ำ จักอยู่ได้
สันใด กันไปหันน้ำ นาตฟองใส คงต้อดอาลัย น้ำน้อยบวกตื้น จา ตื่มอกไฟ กันได้ถังขึ้น บ่ห่อนตกลงเก๊าก๊าง น้องจักขอต๋าย ก่อน
ยังบ่ร้าง ขอฝากศพ เจ้าเพลิง ก็สมวาต๊ะเจ้าว่าว่าวเหลิง น้องมารำเปิง เมื่อฟู่กั๋นเหล้น เท็จก็เหมือนจิ่งเจ้าไห มแพรเส้น ซ้ำเป๋นยักข์
เย็นต๋างค้าย กันได้ไป เหมือนจักบ่งว้าย ปี๊กป้อกผ้ายคืนมา เจ้ากุมารน้อย ตอบถ้อยวาจ๋าจุละกันธา ที่รักแห่งข้า พี่บ่ทิ้งตุม เจ้าจั๋น
ดั้นฟ้า ปิยาภา ที่รัก หอมกับอก จูบจมพระพักตร์ ว่าอย่าโศกเศร้าวิงวอน อยู่ตกต่างค้าย ข้ามด่านเขาขอน อดสาคำดอน มาเถิงต่อง
เต้า ก็เพราะพี่หวัง ได้นายน้องเหน้า เป๋นชายาร่วมรัก ยังก่อยอุดม สมความใฝ่มัก ขอได้ร่วมเสี้ยงจีวัง เจ่นจีวิต บ่มิดอัดตั๋ง พี่บ่ลืม
ยัง น้องรักแห่งข้า นี้ก๋ารจ๋ำเป๋น จักไปปายหน้า เพราะรับอาชญาเปื้อนใจ๊ กันกลับมา จักปาน้องไท้เมื่ออยู่บ้านเมืองคน ลูบหลังสั่ง
น้อง ที่ในหอโขง แล้วจ๋อมพระองค์ ก็ออกจากห้อง มาสั่งปิตต๋ำ ยังเตรียมแท่นต้อง วัณคำนั่งนบ บอกอาการ จบเสี้ยงเมี้ยนครบ บ่
ผิดแผกต๋ามราย กุมภัณฑ์พ่อต๊าว ซ้ำสั่งแถมหลาย กันได้แม่นายปันป้อกเต้า จุละกันธา อันเป๋นเมียเจ้า เกิดกล๋างอุราพ่อไท้ บ่แหนม
รักษา ระวังห่วงไว้ เพราะหวังเปิ่ง เจ้าบุญมี หื้อกึ๊ดรอดน้อง หน่อนงสะหลี พ่อจักปาตี รักษาไว้ถ้า พระบุญเรื่อง จักไปปายหน้า

จุ่งมีฤทธี เต๋ชะ ไปรอดเมืองใด หื้อมีใจยะ ยมยอบเข้าหาองค์ หื้อปราบยักข์ร้าย พงพรายตังกล๋ม หื้อสมนิยม พ่อนี้จุถ้าน หื้อกึ๊ดใจ๋เถิง รอดเติงเมืองบ้าน ตังนาฏน้องมิ่งเมียแปง แม่ขาวซอนแดง ก่อยฟังแถมเต้อ นิยายยังป่าเล้อ บ่บกบาง ขาดแห้งเต๊าเต๊อ ก่อนติดต่อไป ก่อนแหล่ : -

บทที่ ๑๐

สำเร็จธิก๋อน ต๋อนสืบบาทเก๊า ต่อนบพะเก้า นิยายเดียวกั๋น กสัตร์หน่อฟ้า ก็ รีบผายผัน จากเมืองกุมภัณฑ์ ไปยังที่หั้น ขึ้นขี่ ยนต์หงส์ เหาะเหินผ้ายดั้น เวหาบนเตศต๊อง เท่าเอ้ก๋าต๋น บ่มีลูกน้อง เปลี่ยวใจ๋เจ้า ยามเตียวข้ามป่าไม้ ดอยดงภูเขียว เหลียวผ่อลง หันปงป่าหญ้า รุกขะหลาย หยาดยายเป๋นต้า สกุณณาก็นเก๊า นกเป้านกงุม จับสุมกู่เล้า เป๋นเปื้อนเฝ้าเรียงกอน นกอีลู้ มาแห้เขาขอน ตระเหว่ารำวอน พ่อเฮยจุต้น ยามต๋ำวันห ลวง สู่เตียงจันๆ ก็แกล้งมารน รำร้อง หื้อกึ๊ดเถิงหา สองราเพื่อนป๊อง ที่ผาสาทห้องนารี กึ๊ดรอดน้อง เจ้าพลอยแสนสี มุกขะวดี ชายามิ่งต๋น จุละก๊ นธา แม่แพรเนื้อหยั่น จักคิดเถิงองค์ พี่จั๊น ฤาจักลืมเสีย เมื่อออก มานั้น เพราะได้ร่วมฝั้นคืนเดียว ผินพระพักตร์ผ่อฝ้ายเลงเหลียว เสียว ใจ๋องค์ บ่ลืมรักเจ้า กั๋นไปรอดเถิง ที่เมืองพรายเถ้า อานุมาที่นั้น เ ป๋น ศาลา เรือนยายหลีบจั๊นมีผาสาทตั้งเวไจย อยู่ที่นั้น สว่างงามใส ปิดทองใบ เหลืองใสผ่องแผ้ว จะระไน ป๋ายสูงดั่งแก้ว สะอาด งามยิ่ง นัก โพธิสัตว์ ก็หยุดยั้งพัก สังเกตถ้วน ปารา แล้วก็จั๊ก เจียกยนต์หงส์ผา เสด็จลงมา ที่ในแห่งหั้น สะหลีจั๋นตา แม่เดือนไหลดั้น เผยพระแกลผ่อต๊าว งามวิไล แม่สร้อยสร้อยดอกป๊าว บ่มีที่อั้นเตียมต๋น เหมือนดั่งนางฟ้า รุ่นราวสีสัน วรรณะพรรณ วิมลสว่างเสี้ยง เนื้อต๋นก๋าย ใสสะอาดเกี้ยง เป๋นธิดาแปงลูกรักอนุมา แห่งพญายักข์ อยู่ที่หั้นผังกา แลลวาดวับ เนตรจับอ้ ตต๋ำ หน่อโพธา ลวาดลับ แลต้อง มีพระทัย จิตใจ๋ไฝ่ข้อง สีนวลฟองลูกยักข์ เสด็จขึ้นไป ขออาศัยพัก ที่ผาสาทห้องเวไจย อนุมาต๊าว ขุ่นเคืองน้ำใจ๋ เป๋น ไผจาหนอ บังอาจ มาเข้า หอวิมาน บุตรีลูกเต้า แห่งกูเราบ่นับ อานุมา วิ่งขึ้นมารับ ว่าเป๋นเผ่าผู้คนใด อวดวิเศษล้ำ บ่นับยำไผ ธุระสิ่งใด ขึ้นผาสาทสร้อย ดุดันกล้าหาญ ตั๋วยังหนุ่มหน้อย บ่รู้จักรอยฤทธิ์ยักข์ เจ้ากุมาร กล่าวถ้อยจี๊จั๊ก ว่าตั๋วแห่งข้า เดินตาง มาขอ จอดยั้ง ที่บนหอกล๋าง จักเป๋นเหตุลาง สิ่งใดนักหน้อย เราเด็กก็จิ่ง ใช่คนต่ำต้อย หลายเมืองลอยเขตยักข์พวกสามานย์ ก็สาพิพัก ทุกแห่งห้องเมืองมา เราก็หน่อเนื้อ โพธิสัตร๋า อานุมา วังเวงสะหลั้ง ว่าไกล๋เมืองคนมาหลายหลีบบั้ง ก็รอดมาเติงที่นี้ หันจักจิ่ง เหมือน ท่านกล่าวจี๊ เลงผ่อเปื้องป๋าตา หันลายลักาณ์ ยังกงจักรก๋า ในพื้นป๋าตา แห่งพระบาทเจ้า รู้ว่าเป๋น องค์บุญหน่อเหน้า ใช่คนเบา ถ้อยจ๊า ก็ยก หัตถา กราบองค์หน่อฟ้า ว่าขอโทษเสี้ยงขมาเจิญขึ้นนั่งนิจ ที่แท่นเรขา สุวรรณา ติดคำร่ามต้อง สำหรับแผ่นดิน ที่ ในห้อง วิมานทองแห่งยักข์ เจิญอยู่สบาย หื้อหายเหนื่อยพัก ที่ผาสาทหนี้ยาวนาน ต๋ามแต่เจื่องจั๊น อั้นจักต้องก๋าร ในหอวิมาร ขอ ถวายจิ่มเจ้า ตังพัสสะฐาน เงินคำลูกเต้า ขอจ๋อมองค์เราช่วยเลี้ยง ส่วนโพธิ สัตว์ ฟังเสี้ยงซ้ำเมี้ยน บ่เป๋นขวากเสี้ยน กังวล รู้สำนึก แห่งยักข์สก๋ล หันนารี ที่นึกไว้หั้น สมปรารถนา เตี่ยงแต๊เป๋นหมั้น จิ่งขานกำไปตอบยักข์ ว่าบ่ เป๋นสัง ที่ในสำนัก ผาสาทหนี้อา รงค์ เราจักรับเลี้ยง ผ่อเสี้ยงตังไขง ตังบุตรีองค์ ลูกรักพ่อเจ้าจักจ่วยผ่อกอย บ่หื้อหมองเศร้า ตังจั๋นตาเราลูกรัก ดั่งใจ๋เรา ก็ใคร่ไฝ่ มก เป๋นกู่สร้างคาวา พญายักข์ ได้ยินวาจ๋า ก็กราบวันตา รับกำจุถ้อย สะหลีจั๋ นตา ลูกแปงสาวหน้อย อยู่ป่านในแอบลับ เหงียงหูหา ฟังถ้อยซ้อมซัก บ่กระจ่างแจ้งดวงทัยบ่ยินลี่แซ้ม จักอยู่ป่ายไหน เสียดายวิไล หัวใจ๋แห่งข้า จักอยู่จิ๋งๆ ฤาจักหนีหน้า ละจั๋นตานาฏน้อง เจ้างามพักก๋า มาแต่ในต๊อง เต๋มบ่หย้องติ๋งงาม กั๋นได้ปากตั๊ก น้องรักจักถาม ว่าขอร่วมงาม เจ้าฟันแก่นเต้า หื้อมา เกื้อหนุน น้องญิงข้าเจ้า ได้เปิ่งเงางามที่รัก เต๋มบ่ได้แฝง บอได้ปากตั๊ก สักเกิ่งข้อป๋ายความ อานุมาต๊าว ก็เข้ามาถาม ยังยอดนง ราม ลูกรักเป่งป้อย สะหลีจั๋นตา ตามการเรื่องถ้อย ว่ากุมารองค์หน่อเนื้อ ใคร่สมสยอง กับเจ้าลูกเจื้อ ที่ผาสาทหนี้กับนาง พ่อก็รับบ่ ได้ขัดขวาง อานุญาตนาง หื้อเป๋นเพื่อนเจ้า ส่วนจั๋นตา สะหลีหน่อเหน้า ก็รับกำมวลพ่อยักข์ ว่าดั่งหัวใจ๋ แห่งข้าลูกรัก ก็กึ๊ ดว่าอั้นหั้น ต๋น พ่อว่าดีแล้ว ก็หากแล้วกั๋น สันและคม บ่เหลือพ่อเจ้า ส่วนอานุมา รู้กำลูกเต้า แล้วสั่งเสนาเร่งรั ด จักวิวาหา บ่หื้อแผกปิ๊ด ต๋ามอย่างเหยี้ยมบัวราณ จิ่งหื้อป่าวร้อง ข้าราชการ มายังวิมาน หอผาสาทเจ้า ตังขุนเสนา พญาแก่เถ้า จักกระทำมังคละ วิวาหา หื้อมีไจยะกับลูกเต้าสององค์ กันสั่งแล้ว วางอาชญาปั๋ง อามาตย์ลงไปจากที่เฝ้า เรียกร้องกั๋น เสนาแก่เถ้า หื้อมาพร้อมที่หอโรงตั้ง หนุ่มน้อย ในเวียงตังไขง ป่ายสามโมง จักสรงเสพเจ้าต๊าวขุนเสนา พญาแก่เถ้า ก็ไหลมามวลพร่ำพร้อม ตังจ่างดีดสี เภรีป๊าดกอง สนุกม่วนเหล้น เมามัว เป็ดไก่พร้อม เอามาเป๋นตัว เนื้อโคงัว บ่แก๋งอ่อมต้ม กิ๋นแดงๆ เหมือนฟักเนื้อส้ม สุราแอบถอกป๊าย สนุก มัวเมา ต๋ามห้องเขตค้ายนิเวศน์แก้ววังองค์ เอาด้ายผูกรัด มือเจ้าหินหงส์ กับข้อมือองค์ไฉมยงลูกเต้า อานุมา จ่องจู๋งไปเข้า หอนาง เลาลูกรัก กันห้าทุ่มกา พวกเสนายักข์ ก็เลิกกันเหล้นกลับลา ด่วนเจ้า หน่อเนื้อ โพธสัตร๋า กับจั๋นมันตา อยู่ในหอห้อง หยอกเคียว กั๋น ฟู่จ๋าตอบต้อง นวลละอองที่รัก ส่วนเจ้ากุมาร ก๋อยขานตอบตั๊ก เล่าเรื่องถ้อยวาตา เอาสองแหล่ชื๊ด ติดพระอังสา ว่าไหรตวายมา แม่นตั๊ดบ่เหล้น ว่าจักได้แฝง ที่แปงต่างเส้นไกล๋ต่างแดนต่างค้าย ล้วนแต่เสือหมี ผีเสื้อยักข์ร้าย จักได้ต่องผ้ายตีฆา บ่กลั๋วแดดร้อน ลมต้องอุ๊ตต๋ำ บุปุ่นมา ดงดำป่าหญ้า บ่เสียทีแรง ได้ปะจวบหน้า สะหลีจั๋นตาน้องรัก เมื่อแรกมาเถิง ปอบ่ถามตั๊ก ไปบอก พ่อเจ้า ปิดา หื้อมาขู่ร้อง ใส่พระเชษฐา ปอบ่ขุณณา อินดูสักหน้อย หันเป๋นจ๋น ทุกข์ ยากต่ำต้อย เจ้าต๋ำนิลพลอยล่นลี้ สะหลีจั๋นตา ตอบ ถ้อยกล่าวจี๊ ว่าสาธุเจ้าองค์งาม บ่ใช่ล่นลี้ กลั๋วเจ้าถ้องถาม ตั๋วน้องบ่งาม ยักข์เยนปากกว้าง บ่จ่างฟู่จ๋า ผาศรัยกล่าวอ้าง กับเจ้า คนงามเผ่าเจื้อ ราชะขะกู๋ล ประยูรหน่อเนื้อ จิ่งได้บอกหื้อปิดา ออกมาต้อนรับ คำนับหันสา พระปิตุรา ท่านเป๋นผู้เถ้าน้องปอลืมกิ๋น พิก ขาคาบข้าว เมาผ่อองค์เลาแห่งน้อง ใช่ข้าเจ้าจ๋ำ หื้อมาขู่ร้อง อย่าแป๋งโทษต้องแสงกำ เจ้ าบ่ใคร่รัก ว่าน้องนี้จ๋ำ แกล้งห าเอากำ วะจี๋

กล่าวถ้อย ก๋าบ่มี บ่ยินเป่งป๋อย เอาโทษเท่าดอยเท่าจ๊าง มาใส่อินทรี หมายหื้อมิ่งม้าง บ่สมว่าอั้นโหรดวายตั๊ก จักไปต่างค้าย ได้เดินมาก๋าย หมายจักมา แอ่วเดินต่องเต้า เป๋นแต่บุญ กุศลน้องเหน้า จุ๋งจ่องเอาบ่ปั๋น ซ้ำพระปิตต๋า ก็รีบซ้ำซั้น ถวายลูก หื้อมีงาน ปั๋งเหมือนอั้น ดังพัสสะฐาน จ๋อม ภูบาล เสียก๋าบ่ได้ก็นั่งบ่อยู่กิ๋น สีนดังนอกใส้ ดวงพระทัยเจื่องยศ รู้ในใจ๋ ว่ามาปะซด ใส่ตั๋วข้าคนญิง เจ้ากุมารน้อย ว่าบ่มีจิ๋ง เหมือนองค์ญิง ว่านั้นดั่งอั้น ย้อนรักจิ่งๆ ปูดอยขอบขั้น หิมะวันต์ขอกฟ้า กลั๋วบ่มาเถิง สะหลีเลาเลิง ที่รักแห่งข้า เมื่ออยู่ยังเมือง ปารุาแหล่งหล้า ขวัญก็มาอยู่ไป้ กันมารอดเถิง ที่แปงน้องไท้ ว่ารักนอกใส้บางๆ ก๋านี้และ พี่ยินขัดขวงรักแล้ว ว่าลาง รากไม้ไผ่แจ้ เข้าในหู บ่มีสังแก้จ่างฟู่รังแกตอบต๊ำ น้องกลั๋วขาดทุน พี่ร่วมตีนก๊ำ ฤาว่าอั้นสันใด จั๋นตานาฏน้อง ว่ายอดหัวใจ๋ เจ้าเนื้อทองไบ อย่ามาฟู่หนี้ จักยิกสันขา หื้อยับป่นปี้ อยู่ดีๆว่าเซาะ เอาความไม่จิ่ง เคียวหยอดเยาะ แล้วแลเนตรต้องจับ องค์เจ้ากุมารน้อย สะห้อยใจ๋หลง บ่อลืมองค์ เมียรักมิ่งต้น มุกขวะดี เจ้าบัวกาบหย้น จุละกันธาลูกเจื้อ สะหลีจั๋นตา มอนต๋าลูกเนื้อ แลลวาดเหยี๋ยมคมเรียว สีปากก็จับ สันคมหลายเกี้ยว เหลียวแลเจือน เปรียบเดือนไหลดั้น ฟู่จ๋ากั๋น อยู่ในห้องขั้น จ๋นสามยามเติงม่ายก๊อง เจ้ากุมาร ก็ปานาฏน้อง เข้าสู่ห้องไสยา ก๋ารลวงจู๊ รู้กู่ภาษา จักพรรณนา หื้อหมดซ้ำ เสี้ยงที่อั๋คจั๋น หื้อหันผ้อยเผียน ก็ เป๋นก๋าบางผางร้าย นางก็ผ่อนต๋ามบ่หลบหลีกย้าย จนรุ่งข้อนส่ายั้น กันย่ำรุ่งแล้ว สว่างแจ้งสีสัน หน่อไพธัญ ก็ลุกสั่งเจ้า สะหลีจั๋นตา เมียแปงหน่อเหน้า เพราะองค์เราธุระ ตามคดี ด้วยมีภัยยะ หื้อหน่อเหน้านางงาม ว่าวันนี้ พี่ขอลาต๋าม สอดนิคมคาม เซาะหาแม่เถ้า อั้นยักข์ ผีดิบ ลักปาต้องเต้า เป๋นมารดาพ่อต๊าว ปาราณสี ยศเรืองอะค้าว ท่านรับสั่งให้ตวยมา กันปะจวบแล้ว จักรีบ มาหา สะหลีจั๋นตา ที่รักคู่ป๋อง น้องก่อยอยู่กิ๋น ที่ในหอห้อง บอกตามทำนองบ่ลับ ใช่จักหน่ายแหนง เจ้าทองแผ่นปั๋บ พี่ขอสั่งเจ้าลาไป บ่รู้จักคิด ไปทิศหนไหน ใกล๋เมือ งมา หลายเดือต่องเต้า สะหลีจั๋นตา แม่ยินโศกเศร้า ว่าองค์เราที่รัก สั่ว นพระปิตตา ก็ส่าพิพักฝากลูกเต้าเวียงวัง เจ้าก็รับ ว่าบ่เป๋นสั ง จักช่วยระวัง ตั๋งตั๋วข้าเจ้า นี้อยู่คืนเดียว ป๋อยจักต่องเต้า หนีจากไปคว่างละ น้องเตี่ยงจักต๋าย เพราะความปิยะ คิดเถิงเจ้าองค์เรา เพื่อนจักเล่าร้าย ก็หน้าอายเขา ว่าพระองค์เรา บ่รักสักหน่อย ก็สมเปิ๋งเขา นิทานกล่าวถ้อย แหนมจักตวยรอยบาทไท้ เข้าป่าดง ปุ่นปงป่าไม้ บ่แหนมปอกผ้ายมาเมือง บ่สมว่ารัก ฟู่นักบ่เปื๋อง ว่าอยู่ยังเมือง ฝันเถิงรอดข้า ยังบ่กี่วัน ก็จักหนีหน้า เหมือนญิงปาลามักจู๊ คนตังหลาย ไผจักล่วงรู้ ว่าธุระเจ้ามีมา เจ้ากุมารน้อย ตอบถ้อยวาจ๋า ว่าปิยาภาอย่าไปโศกไหม้ เหมือนกั๋นกับเรือ กันไหลล่องใต้ เต๋มบ่ซุยฟายถ่อก๋ำ บ่ห่อน มีไหน เรือจักซัดน้ำ ย่อมไหลล่องก๋ำไปเอง นี้ก๋ารรีบร้อน ย้อนอาชญาเต๋ง ขอน้องจุ่งเลง ร่ำเปิ๋งถี่แจ้ง สะหลีจั๋นตา แม่จันฟองแป้ง ก็ฟังตันหน่อพระ ว่าก๋ารจ๋ำเป๋น ขอเจ้าอย่าละ ทิ้งขว้างข้าไปนาน แล้วก้มกราบนบ จุลีสันต๋น เจ้ากุมาร ลูบหลังสั่งถ้อย สั่งเวชใจ๋ อาลัยจ่องห้อย หยุบลูบยัง พระพักตร์ แล้วเดินออกมา บอกพญายักข์ ต๋ามเหตุต้นผลความอนุมาต๊าว ก็ว่าขับต๋าม กันมีเหมือนความ รักลูกกล่าวถ้อย พ่อบ่จ่างขัด ใช่ก๋ารเล็กหน้อยเหมือนขึ้นดอยขันลากล้อ ซ้ำเป๋นมาต๋าว แม่นายคืนค้อ บ่กวรล่ามหื้อยาวเมิน กันได้สมคิด ก็จักสรรเสริญ มาใกล๋นานเมิน กับว่าบ่ได้พญาปารา ก็จักเดือดไหม้ ว่าเมาแอ่วไปคบจู๊ เอาเมียมา เป๋นหลักกะทู้ จักเสียเผ่าผู้คนจาย แล้วจักบอกจี้ ต๋ำบลกดหมาย ผ่อป้ายมือเรา ทิศสะหนใต้ เมืองยักข์ผีดิบ บ่ใจ่ของใกล้ ใกล๋ยาวนานป่าไม้ เหมือนผีต๋องเหลือง นอนดินเค็ดไม้ บ่มีสาดกั้งสุดคา กันไปรอดแล้ว คงหันกับต๋า แม่พระบิดา ก็มีอยู่หั้น หื้อเลียบเขาหลวง นั้นไปจั้นๆ หนทักขิณันตะรุ๊ะ แล้วอวยพรไป หื้ อโจยะ อย่างได้ถูกต้องกังวล สัปปิ๊ะเปียธิ หื้อก้าดกาต๋น พวกยักข์เย็นยนต์ เสือสิงห์กล้นกล้า กันมาปั๊บหัน หื้อได้น้อมหน้า อย่ากัดกุมภาเสือดเนื้อ กันได้แม่นาย อย่าอยู่รั้งเรื้อ หื้อเร็วรับเต้า ปั๋นมา จุ่งกึ๊ดรอดน้อง เจ้าสีเนหา สะหลีจั๋นตา ที่แปงแห่งเจ้า เวลาเมื่อกิ๋ น พิกขาคามเช้า คิดเถิงองค์เราหน่อฟ้า ส่วนเจ้ากุมาร บ่ขานตอบต๊ำ ฟังพ่อเจ้าบิดา สอนสั่งแล้ว ก็ก้มหันส่า กลับเข้ามา ที่ในหอห้อง สลดใจ๋ เพราะเป๋นห่วงข้อง นั่งนิจอยู่คอยยาม ขอวางความ บทยาวบ่หน้อย จักต่อท้ายสืบบทลูนก่อนแหล่ : -

<u>บทที่ ๑๑</u>

บททัศศ่า อ่านมาบ่เมี้ยน จักไขบอกเผี้ยน ที่บทสิบเอ็ด บ่เนาจักเมี้ยน เรื่องราวสัพเสร็จ จักเด็ด เอาดวง พระธรรมมาแจ้ง เหมือนส่าคะรา ไหลมาเตื่อมแถ้ง บ่บกบาง เติ๊กเต๊า กันสามโมงเถิง บ่ได้ยั้งเย้า พระหน่อเหน้าไพธา ขึ้นนั่งนิจ บนหลังหงส์ผาเหือนดั่งอาชา ซานบนเมฆฟ้า ผัดทะสิ้น แวดเวียนกลับหน้า รอบผังกาพ่อยักข์ ส่วนอนุมา กับตังลูกรัก ก็แหงนผ่อขึ้นปายบน ยอก๋อนกราบนบ ได้ปั๊บกุศล พระทรงพล เจื้องฟ้าบุญกว้าง ประโมส่า จิ้นจมไฝ่อ้าง ถวายพรพางเพิ่มยู้ หื้อปั๋นรอดเถิง ผดไปทะลุ แผวที่ห้องเมืองมาร เจ้าหน่อเนื้อ ออกจากสัณฐาน หอวิมาน ไปหนฝ่ายใต้ ว่าสำคัญที่ยักข์บอกให้ สอดดงไพรเลียบเลาะ ล้วนแต่รุกขาบงซางไล่เป๊าะ แหนสังต้นลำยง ไม้เปาไม้แงะ หยาดยายต๋ามไขงพื้นระวง ปูดอยขอบกว้าง สุมุลละแวง จั๋น แดงทั่วข้าง หอมกลิ่นกันรสเร้า สารภีหลวง ภู่ผึ้งบินเต๊า สนสอดเข้าจมดวง หมากกอกหมากนะ ส้านป้าว ไม้จ่วง ปิ่งไบ่ปูวง คะยอมดอกสร้อย หมากม่วงคำแดง เหมือนแก้มสาวหน้อย หมากซางดอยลูกเงาะ ลำสาดลำไย เหม้าสายคะเจ๊าะ ขะมอกเอื้ องนาๆ ตังก๋าระพิก และเกสะหนาขอนดอกเป๋นยา ราคาบ่หน้อยตะแบกหูกว๋าง ไม้ยางเป๋นถ้อย ซะเคียนดงไม้รัก ไม้หัดต๋าล ควาย เหม้าสายหมาก ควัด ตึ๋นตั่งหุ้มไบมุงเกี๋ยะและสน ลอยบนเมฆฟ้า ไม้กอนตาหมากชัก มูกน้อยมูกหลวง มีสาร ะพัดสัตว์สิ่งถ้วนนานา ล้วนแต่นก วิหคปักษา เขาขวาปะตาอี่ลู้แลอิ่น ม่างรอกแซวดง นกปกเข้าขมิ้น ตระเหว่าวอนร่ำร้องจุต้นพ่อเฮย แลหม้อปากว้อง นกขอดข้องผีพราย นกงุมนกเก๊า นกเป้าฝูงหลาย จับอยู่ยาย กิ๋นผลหมากหมุ้น ก๋าลาบหงส่า ปะตาหางหุ้น นกยูงคำแอ่นฟ้อน ดังนกกะถัว จับเฟยคุ่มร้อง ขานฟู่ถ้องเหมือนคน ว่าเจ้าเหยเจ้า จักเข้าไพรสนเหลี้ยวผ่อลง เป๋นนกฟู่เหล้น ป่อระแวงใจ๋ ดวงทัยตื่นเต้นหวังจั๋นตามาเรียกร้อง เท่าเอ้ก๋าต๋น บ่มีเปิ้ อนป๋อง ลัดป่ากว้างดอยดง หันแต่หมู่ไม้ คีรีเขาไขง บุหลงรำวอน ร้องว่าจี้จ้อ แมงว้างแมงไ ย แมงเดงม้าห้อ เสียงไยดั่งแผดเพราะ

ง่อนงันใจ๋ เดินไปสอดเซาะ นับหมื่นเส้นหลายโย ก ว่าจักได้พัก ยังอนาโฎ อรัญโญ ป่าดงต่องเต้า ราชสีห์สิงห์ เปี๊ยกโฆโค่งเถ้า กว๋างฟานเยืองแรดจ๊าง ละมั่งงัวแดง เดินแฝงสอดร้างบุ่มุ่นข้างปงจ๋ำ ละมั่งละโว้ มีมากหนาหนำ ต๋ำเน้หมีดำ ท ะรายหลิ่งเหม้น เหนกู้ก เสือป๋า ก่างลิงวิ่งเต้น ป๋าวเฟยเครือกิ่งไม้ อี่กูดอี่ฮุย ส่องดูดงเซาะไซ้ เหมะราชไกล้สิงไต แต่มีปีกใจ๋ บินไปอะไข ตั๋วใหญ่โต เท่าจ๊าง ป่ายเกล้า กันผดเขาหลวง ไปทิศฝ่ายหน้า ที่อนุมาบอกขั้น ผ่อเลงลงระวงเหล่านั้น หันตูบตั้งเรียงยาย ล้วนแต่เค็ดไม้ เหียวแห้งเป๋น สาย หลายตูบยาย พ่องดิบพ่องแห้ง พ่องก้อมป่อเหลืองกันเถิงรุ่งแจ้ง พวกยักข์ต๋องแดงเหล่านั้น ก็ปาก๋นเข้าดง หลืบจั๋น เซาะหาเครื่อง อั้นภูญจา เจ้ากุมารน้อย ก็จั๊กหงส์ผาลงสู่ถานา ที่ริมตูบตั้ง ผ่อหาคน ในดงหลืบบั้ง บริเวณแคว่นนั้น ก็บ่หันไผ สอดกอยสี่ชั้น ไป หันแม่เถ้ากุมา ร นั่งพินิจอยู่ในสัณฐาน เฝ้าตูบยักข์มาร คนเดียวอยู่หั้ น กึ๋ดในใจ๋ ว่าคง แม่นหมั้น เป๋น แม่ยายบ่แก๊ว ก่อยเลี้ยงก๋าย เข้าไปรอดแล้ว ถามไถ่ถ้องตามราย ว่าบ้านเหล่านี้ ตูบตั้งเป๋นสาย บ่มีผู้จาย ไปไหนหมดเสี้ยง มีแต่ยาย มานั่งหมองเหมี้ยง อยู่ คนเดียวป่าไม้ เถ้าแก่แลหัน พระองค์หน่อไท้ ประโยมทย์สู้ยินดีมาอยู่ป่าไม้ ได้ปอชาวปี๋ หนีจากเมือง ปาราแหล่งหล้า บ่หันห้าไผ ปัจ จาไพร่ฟ้า ฝูงจาวเดียวจ้าตเจื้อ ฟังขดมาถาม บ่ได้รั้งเรือ ว่าเป๋นเผ่าผู้ใด ใขงเขตเมืองยักข์ มากนักคราวไกล๋ ธุระสิ่งใด มาเถิงที่ หนี้ หมู่ยักข์ผีดิบ เขาไปแต่กี้ เซาะหาภูญจาจิ๋นเนื้อ กันเจ้าหลาน จักอยู่รั้งเรือ ในที่เมินนานกันเขา ป๋อกปี๊ก หั นบ่เป๋นก๋าร พวกยักข์มาร จักจั๋บตั๋วได้ ไปสู่กั๋นกิ๋น เลี้ยงต๊องอาบไส้ กลั๋วจักบรรลัยม้วยม้าง ป้านี้ก็เป๋น แม่ พระเจ้าจ๊าง เมืองมิ่ง กว้างปารา แต่เมื่ออายุ พระชนนะสา พญาปารา ได้ซาวขวมเข้า ยักข์ผีดิบ ลักเอาป้าเถ้า มาอยู่ในดงป่าไม้ จิ๋นปล๋าอาหาร เขาได้มาไว้ บ่แก๋ง อ่อมต้มภูญจา ปาก๋นสี่กตี้น กิ๋นเลี้ยงเป๋นขา พริกเกื๋อบ่ตา กิ๋นดิบบ่ต้ม ป้าก็จ๋นใจ๋ ขอมาแป๋งส้ม ปอกิ๋นไปพางตุ่นต๊อง เพราะเอ้ก๋าต๋นบ่ มีพี่น้อง อดอยากเข้าเหลือแรง บ่มีครกพริก หม้อต้มหุงแก๋ง เขากิ๋นแดงแดง เหมือนกั๋นจุผู้ ส่วนเจ้ากุมาร ขนคิงเยือกหลู้ ยินอินดูแม้ ไท้ ว่าข้าเป๋นหลาน ปีตต๋ำพ่อใจ๊ หื้อรีบได้มาเอา แม่นายเดี่ยวนี้ อย่าโศกหมองเหงา ส่วนหฤองค์เราเชษฐา พี่ข้า ฟากสาคร ทะเล ฝ่ายหน้า ยกพลูมามากนัก เขาบ่อาจมา ที่ใขงเมืองยักข์ เติ๊กน้ำกว้างวารุิน ส่วนตั๋วข้านี้ ได้ขี่หงส์หิน เหาะเหินบิน จิ่งเถิงแม่เถ้า ส่วนมาดา สะไก้ออกเจ้า วิมาลาก่อนนั้น แม่ลืมแล้วกา มาอยู่จ่องจั๋น พลัดพรากบ้านเมืองคน เล่าเหตุเก๊า ต้นรายป๋ายผล ตาม ยุบล เป๋นขับไล่เฝี้ยน หื้อแม่นายฟัง ต๋ามมีหนามเสี้ยน จนหมดความบอบจ๋ำ ส่วนแม่นาย จากเมินมาล๋ำ ได้ยินเรื่องถ้อยฟังต้น ลูบ หลังหลานน้อย ว่าโอ๋ยทุกข์ขัง น้ำต๋ายวาปั๋ง ลงย้อยอาบหน้า เมื่อแม่ปี๊ดมา เจ้าหลานหน่อหล้า ยังบ่มาสู่ต๊อง เอาปฏิสนธิ์ ตั้งหกพี่ น้อง บ่รู้จักเจ้าสักคน แม่เถ้าบ่นึก จักได้คืนหน เมื่อสู่เมืองคน แถมสองว่าอั้น เจ้าหลานมีบุญ ยังบุ่มุ่นดั้น เถิงอรัญเขตยักข์ ก็เป๋น กุศล แม่เถ้าแต๊ตึ๊ก หล้างเป๋นศพเจ้าเผาเพลิ ง แม่เถ้าแก่นัก กลั๋วเตียวบ่เถิง เป๋นคีรีเลิง ปู่ดอยขอบขั้นไม้เท้าเป๋นแรง ทุกวันยะอั้น ซ้ำเป๋นอารัญ ป่าเลิ๊ก สันใดจักเถิงบ้านเมืองรอดติ๊ก ก็สุดแต่เจ้าเอาไป เจ้ากุมารน้อย ว่าอย่าเคิงใจ๋ ข้าจักเอาไป ขี่หงส์ ต่องเต้า แล้วก็ทำลาย หอเรือนยักข์ เถ้า บุบทุบเตปังฟาดฟุ้ง ตั้งหม้อน้ำกิ๋น เอาไม้กะทุ้ง ตกแตกบ้างเปปัง แล้วเอา แม่เถ้าไปขี่บนหลัง หงส์ ประทัง เหาะเหินจากหั้น ไปบ่ปอไกล๋ ปืนดงขอบขั้น ยักข์ตวยต้นไห่ร้อง เปนโกลาหล มืดกุ้มทั่วท้อง อากาศห้องบดบน พ่องได้ไม้ ค้อนก้อนดินสับสน ป๋าวเปิ๋บโยน ตวยเอาแม่เถ้า ส่วนกุมาร โพธิ สัตว์เจ้า เอากิ๋นใจยดีกู่รัก ฟันผะผาย ล้มต๋ายพวกยักข์ตกจากห้อง ปายปน ศพซากยักข์ ตกลงเหมือนฝน บ่อาจทน ดาบติ๊บเถี่ยนกล้า ฟันและทีตกหงายแผ่หน้า เถิงมรณาบ่น้อย ป่วยเจ็บไป ประมาณ หลายร้อย ปอหมดเกือบเสี้ยงผีมาร บ่แป๊อ่านนับ ซากศพประหาร เหาะวิ่งซาน ขึ้นมาเตื่อมเข้าเ หมือนดั่งแมงมาย บินก๋ายมาเข้า ก๋อง อาคู่วู่ร้อน จนหมดตังเมือง บ่ได้สะต๊อน กลับป๊อกผ้ายคืนเมือ บุรุษหมู่ยักข์ บ่เศษหลอเหลือ ชาติเชื้อวงค์เครือ ผีดิบที่หั้น ไผรู้ไหน วิ่งไปจั๋นจั้น กันเถิงเติงต้นหน่อไท้ ก็ตะลุมบอน บหื้อเศษไว้ ม้วยมอดเสี้ยงต๋ายวาย กสัตร์หน่อเนื้อ ก็จั๊กหงส์ผาย ก๋ายคีรีเขาหลวง ขอบขั้น ซ้ำมีแถมยักข์ตั๋วนึ่งอั้น มีฤทธิแรงใหญ่ยศกิ๋นกุญชรา บ่แห้งเหือดงด วันนึ่งได้ปามา ตั๋วนึ่งเป๋นนิจ เซาะเลี้ยงอัตต๋า กันหน่อ โพธา เหาะมารอดหั้น กำลังกิ๋น บ่ได้อดกลั้น เป๋นนิรั นดร์บ่ยั้ง หันโพธิสัตว์ ก็สวะซากจ๊าง เหาะวิ่งขึ้นตวยจู เอิ้นขู่ร้อง ว่าชาติศัตรู มาข้ามหัวกู บ่ดูต๋าหน้า จักจั๋บเอาตั๋ว ลงมากิ๋นส้ำ กับกุญ ชราเนื้อจ๊าง รีบเหาะต๋าม บ่ได้รอรั้ง กันเถิงที่ข้างหงส์บิ๋น เจ้าเอาดาบติ๊บ ตัดคอ ปุดสิ้น ตกเหนือดิน บ่ได้ตอบเจ้า ส่วนหน่อกุมาร ก็เอาแม่เถ้า เหาะผ่านมาบ่ยั้ง หอดหิวแรง บ่ได้รอรั้ง เหน็ดเหนื่อย เสียงก๋ายา ไปเถิงต้นไม้ ร่มดีสาขา ริมแม่กงกา ซักหงส์ซูดเข้า เจ้ากุมาร ตังหลานแม่เถ้า ยังพักจอดภู ญจา อัตตมาหิวหนหอดแห้ง หยุดพักจอดเอาแรง สายที่แปง ก่อยฟังบทหน้า บทนี้วาดวางลง ก่อนแหล่เจ้าเหย :-

บทที่ ๑๒

หกบุตต๋า คอยหาหน่อไท้ ริมที่ใกล้ ฝั่งน้ำสายสิน สะเปี้ยงเข้าน้ำ ปอบ่มีกิ๋น ระติ๋นทิวา วันคืน อยู่หั้น หมากปู่ปูยา ก็อด อยากกั้น หาวลมดายป่าว้าง สัปปี๊ะภูญจา ที่บรรทุกจ๊าง บ่เหลือเศษเสี้ยงหมดไป เพราะหลายมาดมื้อ จักซื้อหาไหน มีแต่ดงไพร คีรี

ขอบกว้าง แล้วเป๋กษาก๋ั้น ว่ากันสมอ้าง ได้แม่นายมาเตี่ยงแต๊ จักเป๋นหน้าไผ ที่ไหนจักแป๊ องค์หน่อเจ้ากุมาร แม่นายเถิงแล้ว คง
บอกตามก๋าร ของเก่านาน เราคิดก่อนอั้น คงมุ่งคืนมา เตี่ยงแต๊เป๋นหมั้น เมื่อฟักฟื้นย่ายักข์ พระปิ๋ตต่ำ เหมือนจักรู้ซัด ตริแต่งหื้อเรา
มาหมายเอาพิรุธ ย้อนเปื๋อนสั่งก๋ำ จิ่งวางอาชญา เป๋นกำแก่นหมั้น ว่าจักประหาร บัญชาด่วนสั้น บ่หมายภาคทัณฑ์โทษไ ว้ จาติทำ
ก๋าร ตั๋งนายทาสใจ๊ ก็บ่ได้กลับมา จักเอาจีวิตหื้อเมี้ยนอัตต๋ำ แต่ก่อนมา บ่เป๋นยะอี้ กันว่ากุมาร เอามารอดหนี้ ประการใดมีจุ่งคิด
กำหน้ากำหลัง จักได้เงียบมิด อย่ามักอิ่มไส้ไสยา ปาก๋ั้นนั่งล้อม พร้อมกำเป๋กษา กันว่าได้มา เหมือนนิกดั่งอั้ น เราปาก๋ั้นฟื้น หื้อ
ปุดสะบั้น ส่วนกุมารหน่อไท้แล้วเอาแม่นาย เมื่อเร็ววิรีบไซร้ ก็จักเงียบได้ความเดิม กันเมื่อรอดแล้ว คงได้เฉลิม เพิ่มศักนา ซีฆาใหญ่
กว้าง ฝูงปั๋ชชา ก็จักอวดอ้าง ส่วนหกนางแม่ไท้ คงเป๋นสมเด็จ บ่ได้ละไว้สักเผ่าผู้องค์นาง ฟู่จ๋ำซักซ้อม ก๋ั้นอยู่ยังป๋าง ผ่อหนตาง
จักมารอดหั้น ส่วนเจ้ากุมาร ที่ดงขอบขั้น ยั้งเอาแรงหอบพักกันหายอิดหิว แดดยมร่มพัก ก็ปาแม่เถ้าเหาะมา ข้ามป่าไม้ด่านดงพฤกขา
ข้ามสาคะรา กันมารอดห้อง ตั๊ดหอมณเฑียรที่มีใจ๋ข้อง สะหลีจั๋นตาน้องรัก ก็จักยนต์หงส์ หี้ อหยุดยั้งพัก เวหาส์ห้องปายบน เอิ้น
เรียกร้อง ตั๊ดที่เวหน ผัดเวียนวน ยั้งรออยู่ถ้า สะหลีจั๋นตา ก็เงยพักตร์หน้า ผ่อปายบนเตศต๊องได้ยินสำเนียง เสียงเจ้าเรียกร้อง บ่เสย
ซูดผ้ายลงมา นางรีบลัด ไปสั่งปิ๋ตต๋ำ ขออำลา ชนกพ่อเจ้า แล้วอธิษฐาน ไหว้วานเจื่อ งเหง้า ฝูงอินท์พรหมเตศต๊อง กันบุญข้ามี
หล้างเป๋นกู่ป๊อง กับหน่อเหน้าไพธัญ แต่จาติแล้ว หล้างได้ร่วมก๋ั้นขอองค์เทวัญ เตพต๊ิพจุหน้า ช่วยบำรุง เอาฆาสาทข้า เหาะตา มไปอย่า
ช้า ส่วนอินตา อยู่บนฟากฟ้า ทรงทราบด้วยนางวาน ก็เนรมิต ยกยอสถาน หอวิมาน ซาน ตวยหน่อเจ้า โพธิสัตว์ ก็รีบต่องเต้า
ต๋ามตางมาก่อนนั้น ไปรอดผังกา เมียแปงเจื่องจั๊น ก็หยุดอยู่หั้นปายบน เหาะฮ่อนยั้ง ที่เวหาหน แล้วผ่อนยนต์ ลงมาลุ่มใต้
เรียกร้องหา นางงามที่ใกล้ จุละกันธา ลูกต๊าว นางได้ยิน ก็รีบฟั่งฟ้าว ไปบอกเจ้ากุมภัณฑ์ ต๋ามดั่งคิด จุคนเหมือนก๋ั้น เวไจยันต์ ก็
ยกถั่งขึ้น ต๋ามเสด็จ เจ้าบุญบ์ตื๋น ติดตวยไปเปื๋อนป๊อง จากที่นั้นไป ก็เถิงเมืองน้อง ที่มาร่วมห้องหัวที เจ้ามาพักร้อง หน่อนงสะหลี
มุกขะวดี เหมือนก๋ั้นจุผู้ กี้ยกมาต๋าม ด้วยความขื่นสู้ เหาะตวยจูเจื่องฟ้า ตั๋งสามวิมาน ต๋ามมาบ่จ๊า ลอยเมฆฟ้าปายบน ต๋ามระยะที่
เวหาหน จรดล หยาดยายเป๋นเส้น สนุกไหน ปานางแว่เหล้น ต๋ามดงเย็นร่มลับ ลำดับมา เถิงใกล้ริมทัพ พวกพี่เจ้าหกองค์ เถิงริมฝั่ ง
น้ำ ก็ชักยนต์หงส์ เสด็จลาลง ที่ฝั่งกล้ำหน้า เวลาต๋ำวัน ลงแลงต่ำ เข้าราคี แล้วก็สั่งนัก แม่ดวงสะหลี มุกขะวดี เตวีมิ่งข้าง จุละ
กันธา ที่แปงใจ๋อ้าง สะหลีจั๋นตานาฏน้อง หื้อพัก วิมาร อยู่ริมเตศต๊อง ที่ต๋ำฝั่งหนี้คอยเรา กันไปพร้อมพั้บ ที่ทัพฝูงเขา ส่วนหกองค์
เรา จักหันหมู่เจ้า ซ้ำตั๋วศัตรู๋ ตั้งหกหน่อเหน้ า กันหันญิงเลาเลิศล้ำ จักมาหยอกเคียว ก็หน้าบอบจ๋ำ กันจักห่วงห้ามหิ้งนาง ก็ยิน
ผางร้าย กับคนในป๋าง จักเอาแม่นาง ไปฟากกล้ำหน้า แล้วจักกลับคืน ปาก๋ั้นอยู่ถ้า บหื้อยาวเมินเนิ่นจ๊า ส่วนสามนาง บขืนตอบต๊า
ว่าเจิญเจื่องเจ้าไปปั๋น แล้วขอป๊อกปี๊ก มาอยู่ด้วยก๋ั้น ขอหื้อรีบต๋น วันนี้ป๊อกเต้า ส่วนเจ้ากุมาร ก็เอาแม่เถ้า ขี่หงส์ซานบินฟากน้ำ ส่วน
หงส์หิน บหื้อล่วงล้ำ เข้าค่ายตั้งคนซุม แล้วเอาออกไท้ ไปที่ประสุม หกองค์ซุม อยู่ในทัพตั้งกันหันกุมาร ปามารอดหั้น ก็ปาก๋ั้นรุมจับยับ
เอาแม่นายไปอยู่ในที่ลับ แล้วจับหน่อเหน้าไพธัญ ประหารชีวิต หื้อมิดอาสัญปาก๋ั้นรีบยั้น เอาตั๋วแม่เถ้า ขี่กุญชร แล้วรีบต่องเต้า บ่รั้ง
รอนิ่งงด ในรัตติยา บ่ได้หย่อนลด ตั้งพวกเจ้าปาไป ในคืนนั้นบ่ยิบหลับไหล รวบคราวไป รีบเร็วจั้นจั้น ส่วนเจ้ากุมาร ก็ต๋ายอยู่หั้น
เพราะก๋ั๋มมาตันตอบต๊า กุ้นสุริยา เปิ่งขึ้นปั๋นฟ้า นางอยู่ถ้าองค์จาย ปอสามโมงก๊อง ป่ายข้อนป๋ายป๋าย บ่หันองค์จาย มาเถิงรอดหั้น
ก็ยินสั่งก๋ำ พระทัยสะหลั้ง ว่าสามโมงยังล่วงปั๋น เลยเจ้าสี่โมง มาหนี้ซั้นๆ พระเจื่องเจ้าไพธาก็บ่ป๊อกปี๊ก จิตเจตสั่งก๋ำ ฤาจ๋อมราจา
เลยเมื่อแหล่งหล้า ปาราณสี บ่หยุดอยู่ถ้า สามเราราพี่น้อง เปิก ษาก๋ั้น อยู่ริมเตศต๊อง จักกี๊ดสิ่งอั้นสันใด ตั้งสามนางยักข์ มีความ
สงสัยก็ยกเวไจย เหาะต๋ามหาเจ้า กันปั๋นสาคร สามนางหน่อเหน้าผ่อลงมาที่ตุ๊บ บ่หันผู้คน ตูบป๋างไก่นยับ หลุเสี้ยงทำลาย หันพระหน่อ
เนื้อ ต้อดองค์ต๋นต๋าย หงายนอนดิน ที่ริมค่ายตั้ง นางซัดต๋ำหัน ก็ตกสะหลั้ง หยุดผาสาทตั้งที่นั้น ก็รีบลงมา หาเจ้าเจื่องจั๊น ปาก๋ั้น
หอบอุ้มเอาองค์ ว่าเจ้าที่รักผาบยักข์ตั้งไขง ฝีพรายพง บ่ทำร้ายได้ ดั่งฤามาต๋าย อยู่ริมที่ใกล้ จักเถิงปารา แห่งต๊าว ตี๋ อก ต๋ืน ร่ำรน
ช้าวๆ สะหยุบต้าวกลิ้งไปมา กุ้นธานาฏน้อง กอดเอาหัต ถา สะหลีจั๋นตา กอดพระบาทเจ้า มุกขวะดี หอบองค์หน่อเหน้า กับอกนาง
นาฏไท้ ว่าโอ๋ยทุกขัง ลัดดงป่าไม้ หลายโยชน์ก๋ำตวยมา หมายเปิ่งบาทต๊าว เป๋นสามีก๋ำ มามรณา มิ่งมรณ์ม้วยหน้ า มาละตั้งสาม
หมู่จุมตู๋ข้า กล๋างดงไพรป่าไม้ หนีจากปิ๋ตต๋ำ บ้านเมืองคว่างไว้ เพราะความรักเจ้าตวยมา เจ้าที่รัก มานอนหลับต๋ำ ละซายา
สามญิงข้าเจ้า ไปเสียคนเดียว ทิ้งทุกข์โศกเศร้า หื้อสามคนนางพี่น้อง ซ้ำเป๋นผู้ญิง กลางดงเตศต๊อง ลุกมาสั่งข้าสักกำ เต๊อะเจ้าที่
รัก แม่ยินทุกขัง อรัญญังป่าไม้มืดเส้า จักหันหน้าไผ เหมือนพระจอมเหง้า ที่ไขง เมืองเราเขตยักข์ แล้วไหว้วอนหา หมู่เทพารักษ์
อั้นอยู่เถื่อนกว้างในดง อินท์พรหมอยู่ฟ้า เก้าจั๊น ตั้งกร๋ม ขอช่วยอารมณ์ จิตใจแห่งเจ้า แม่ธรณี สี่ ต๊าวผู้เถ้า ขอช่วยเยายาโผดไว้
หื้อได้อินทรี เจ้าดวงดอกไม้ กลับฟื้นได้คืนมา ก็แจ้งทราบรู้ในดวงจิตต๋ำ หัทธยา องค์อินท์อยู่ห้อง ที่นั้นอินตา อยู่บนไขงต๊อง
ตรัสทราบรู้เหตุเลงลง หันพระหน่อเนื้อ ต้าวกลิ้งเหนือไขง ในป่าราวดง คีรีขอบขั้น หันนางตั้งสาม หอบองค์เฝือฟั่น ที่นั้นร่ำวอนวาน
พระอินท์เจ้าฟ้า ลำแดงสันต๋าน หื้อเป๋นกุมาร จายเลาหนุ่มหน้อย รูปร่างสีสัน เลางามอ้อย หล้อย บ่มีที่เตียมเฝียบจี๊ เข้ามาลองใจ๋
ฟู่ไปนั้นนี้ ว่านางหน่อเหน้าสามคน งามเหมือนเตพต๊ิพ เตปาหลงหน มาเวทะวน กับศพซากอั้ น อนิจจะก๋ั๋ม ตายไปแม่นหมั้น บ่บังกว
รโศกทุกข์ เต๋มให้ปานใด ที่ไหนจักลุก กลับฟื้นได้คืนมา แต่จะสว่านเนื้อ เปื่อยหล้อนอัตต๋ำ กันมรณา ชีวิตขาดสั้น จักคืนมาแถม
บ่มีเป๋นหมั้น ฝูงคนเรามนุษย์ แหนมตั๊ดใจเสีย มุ้นเสี้ยงวิมุต ก๋ั๋มเปื๋อ นหล้างมาตั๋น มาตวยพี่เต๊อะ เมื่ออยู่ด้วยก๋ั้น ข้าหันจักดี เหลือ
ที่มาไห้ จักเอาลาภผล สิ่งใดบ่ได้ จักต๋ามตวยไปช่วยเลี้ยง จักอยู่กับนาง จนเสี้ยงซ้ำเมี้ยน เลี้ยงห น่อเหน้าสามญิง ส่วนตั๋วข้านี้ จัก
บอกต๋ามจิ๋ง บ่มีผู้ญิง เป๋นกู่แอ้มข้าง ที่บ้านเมื องเรา ก็ใตใหญ่กว้าง มหาปาราใหญ่ยศ นานาทิศา บ่ได้หย่อนลด แสนส่วยเข้า
เมืองมา สะปี๊ะไถก๊ะ อาภาระณา แผ่นเนื้อเสื้ อผ้า ตั้งรัชชะฐานเงินคำจุหน้า มหาธานีมั่งเต๊า กันนางไป จักได้เป๋นเก๊า เมียมิ่งต้นเทวี
สามนางนั่งล้อม ตอบด้วยวจี๋ เจ้าก็คนดี ใช่จาย ต่ำต้อย เต๋มบ่สำแดง ก็หันแป่งป้อย ว่าเป๋นคนดีชั่วร้าย ส่วนผัวแห่งข้า ปามาต่าง

ค้ายู ได้ทุกข์ยากผ้าย เดินมา ได้ความยากนัก ลำบากอัตต๋ำ มอระคา ไกล๋ยาวขอบขั้น ก็ก่อยอดสา ตั้งอดอยากกั้น บ่ปุ่นดัน ป่าไม้ เปื้อนทุกข์เปื้อนต๋าย จักหื้อละไว้ ศพซากเจ้าตวยไป ตุ๋ข้าบ่รัก เงินคำแหวนใส่มีแต่อาลัย ผัวรักแห่งข้า กันบ่คืนมา ก็จักม้วยหน้า ในอรัญญาที่นี้ เจ้าอย่ามาก๋วน อวดอ้างกล่าวชี้ จักขออยู่ด้วยผัวแปงอินต๋าต๋นตึ๊พ ซ้ำกลับตะแหลง แป๋งเป๋ตมา เป๋นยักข์ต่องเต้า เข้ามาขอกิ๋น ยังซากแห่งเจ้า อันดับเมื่อมรณ์ ขาดมิดพิราลัย บ่มีชีวิต ว่าดีกว่าอั้นตุมดาย แล้วจักส่งน้อง เมือเมืองตั้งหลาย บ่มีผู้จาย กล๋างดงป่ากว้าง มีแต่สามญิง เสือสิงห์อวดอ้าง เปี๊ยกไฆครางคื่นร้าย บ้านเมืองตั้งหลัง ก็ไกล๋เขตค้าย บ่กวรอยู่หนี้มีภัย สามนาง เหล่านั้น ตอบต้านผาศัย เถิงไกล๋ยาวนาน ขอกฟ้าแหล่งหล้า ตุ๋ข้าตั้งสาม บ่หมายกลับหน้า เมื่อสู่เมืองเตศต๊อง กันจักกิ๋น ยังผัวข้า น้อง แหนมกิ๋นหมู่ข้านงคราญ กำลังร้อนรุ้อน เลือดแดงหวานหวาน ส่วนเจ้ากุมาร ปอต๋ายกะด้าง บ่ใจ่จักลำ เจ้าผัวเพื่อนข้าง สำอ าง เย็นบอบจ๋ำ ตุ๋ข้าขอเผา หื้อหมดซากซ้ำ แล้วจักวิ่งเข้าอัคคี หื้อต๋ายขาดมิด ดับจิตเป๋นผี ในปถวี กับผัวแห่งข้า ยักขะอินตา ลวดเลยกลับหน้า บ่ขานกำไปตอบเต๊า แล้วกลับเป๋นพรามณ์ เข้ามาบ่จ๊า เป๊ตยักข์หม้าสูญไป เอาโอรสตึ๊บ ลูบตั๊ดหัวใจ๋ อาบทั่วไป ในก๋ายแห่งเจ้า แล้วก่อยฟื้นองค์ สัตต๋ำหน่อเหน้า ลุกขึ้นมาน้อมนบ ตั้งสามองค์นาง ก็ไหว้ด้วยคบ สาส่วนเสี้ยงยินดี ผัวข้านี่และ หากต๋ายเป๋นผี เหนือปถวี มิ่งมรณ์ม้วยหน้า เจ้าได้มาย ยังผัวแห่งข้า อั้นดับชีวาม้วยมิด พระกุณหนัก ยิ่งกว่าชีวิต เหมือนเป๋นพ่อ ขาตั้งปวง บ่เถิงป่าจ๊า เข้าดงจั้นจ๋วง ตุ๋ขาตั้งปวง บ่ตายปายหน้า กันเมื่อรอดเมือง ปาราแหล่งหล้า จักขอคืนมาน้อมนบปู๋จากุณ ขอได้จวบปี๋บ เมืองปู่เจ้าไหนมี พรามะณะ ว่าอย่าทุกขี หื้อสวัสดี ตั้งสี่องค์เจ้า เราเป๋นอินตา ใช่คนต่องเต้า ตามจุมปู่ลุ่มนี้ ส่วนเจ้ากุมาร ได้ยินกล่าวจี๊ ตั้งสามหน่อเหน้าชายา รู้เป๋นเตพตึ๊บ ก็กราบหันสา ส่วนอินตา ชายาหน่อเหน้า ก๋อยวุฑฒิจำเริญองค์ หื้อผ่านพิภพ ปุรีตั้งโขง หมู่โฉมยง กับองค์หน่อเหน้า ก็กราบป๋าตา องค์อินท์จอมเหง้า แล้วขออำลาท่านไท้ ไปหายยนต์หงส์ ที่เอาซ่อนไว้ ป่าหมู่เจ้าเทวี เหาะออกยก ไปต๋ามวิถีข้ามด่านคีรี ไปตามต่องเต้า ไปรอดเถิงสวน อุยานสองเถ้า ที่วิมาลาแม่ไท้ ก็ป่าสามนาง อั้นเป๋นสะไภ้ ไปรอดหันลาลง ตั้งผังก๊ะ วิมานหอโขง เสด็จลาลง ริมสวน แม่เถ้า แล้วก็ป่านาง ตั้งสามหน่อเหน้า มาหามารดาแม่ไท้ นบป๋าตา บอกเป๋นสะไภ้ ต๋ามแต่ต้นหนความ วิมาลาต๊าว ฟังชดมาถาม ยังชื่อและนาม แห่งสามหน่อเหน้า ผู้ใดชื่อใด มาเป๋นลูกเต้า แม่ใคร่ยินนามรู้ชัด มุกขะวดี บอกแหนจี๊จั๊ก ว่าอยู่ต่างห้องปารา ต่างคนต่างค้าย ปุรีรัฏฐา จุละกันธา ผู้นั้น นว่าอั้น ผู้นี้จั๋นตาซ้ำไกล่ขอบขั้น อยู่กลางดงไพรป่าแพะ มุกขะวดี ตั๋วข้านี้แหละ บ่ปอไกล๋ไกล้เมืองคน เมื่อองค์ลูกรัก แม่เข้าไพรส ไปประจวบดล ได้ตั๋วแห่งข้า กันจากนั้นไป แถมเมืองปายหน้า จุละกันธาร่วมรัก ผูกวิวาหา สะหลีจั๋นตา คนนั้นแม่เจ้า ส่วนวิมาลา ก็หายโศกเศร้า รักแปงองค์ลูกไป๊ ว่าอยู่ด้วยกั๋น ที่สวนดอกไม้ แม่บ่ปล่อยหื้อไผเมื่อ ตั้งสามลูกรัก ไผอย่าป๋องเหลือ หื้อเหมือนดั่งเครือ วงค์เดียวร่วมไส้ ก่อยอยู่รักษา

ผัวแปงที่ไกล้ ผู้ว่าใดล่วงล้ำ หื้ออดเอากั้น อย่ามีมัวจ๊ำ เพราะไก ลเขตกล้ำปารา ได้มาร่วมรัก ยังสามีก๋าก็เหมือนมาดา เดียวกั๋นจุ้ผู้ แม่ก็ยินดี จื่นจมสว่างสู้ กับลูกรักจุคนๆ ส่วนเวไจยยนต์ หื้อยายอยู่ตั้ง พร้อมพับที่สวนใน ขอฟังไป แถมบทบาทหน้า จักปี๊กงว้ายต่อ หกองค์ ก่อนแหล่ นายเหย :-

บทที่ ๑๓

บทสิบสาม จักต๋ามป้อกปี๊ก ติดต่อเกี้ยวกลับคืนกระหวัด เถิงหกลูกต๊าว มหากสัตร์ ตดตางมา รีบเร็วด่วนสั้น ป่าเอาแม่นาย มาเถิงเขตขั้น เมืองปาราพ่อต๊าวพญาปารา ปี๋ตีจื่นย้าว รู้ข่าวได้ป่ามา ฟั่งไปต้อนรับ ยังหกบุตต๋ำ กับพระมาดา นอกเมืองเจื่องเหง้า แล้วป่าบุตต๋ำ ตั้งแม่ออกเจ้า เข้าสู่มนเฑียรเตศต๊อง ตั้งพระนัตต๋ำ มายายนั่งซ้อง ผาสา ทห้องเวไจย ถามเถิงสุขทุกข์ ตั้งน้ำตาไหล พระภูวนัย โศก๋าโศกเศร้า ว่าตั้งแต่ดี ลักแม่เป๋นเจ้า จากเมืองไปซ่อนลี้ ลูกอยู่ครองเมือง ปาราที่นี้ บ่อมีหว่างได้สบาย คิดเถิงออกไท้ บ่รู้เหือดหาย กวันคืนค่ำเจ๊า เต๋มได้นั่งเมือง สมบัติกิ๋นเก๊า มูลมั่งด้วยเงินคำ ข้าลูกนี้ บ่ยินดีสั่ง หัทธะยัง จิตใจ๋แตกเต้น กึ๊ดจักต๋ามหา บ่รู้แห่งเส้น มะกาตางด่านยักข์นี้เป๋นแต่บุญ บุตตาลูกรัก หกเผ่าผู้จายแปง มีเดชฤทธี ฤทธีเข้ มแข็ง แสวงเอามาไปปะจวบเจ้า ได้ซาวปี๋ป๋าย ปอไซแก่เถ้า ชราไรยมากนัก พระชลละนี้ ปะขวัญลูกรัก น้ำเนตรหนาปั่งลง แล้วเล่ากำทุกข์ เมื่ออยู่แขวงโขง ที่ราวดง ผีดิบแก่นกล้า แม่บ่กึ๊ดไจ๋ จักได้หันหนา ปี๊กคืนมาไค่ซ้ำ เพราะไกล๋เมืองคน หลายโยไยชน์ล้ำ จั๋นบ่กิ๋นต้ม ภูญูจา กันเขาได้จื๊น มู้สสะมังสา ป่ากั๋นเอามา ที่ในตูบหน้อย ลูกหลานเหลน เขานั่งเป๋นถ้อย กิ๋นแดงๆเจื้อนั้น เหมือน สุนักขา ป่ากั๋นก้ามกั๊น ศพซากอั้นงัวควาย ส่วนตั๋วแม่นี้ อดกลั้นเกือบต๋าย เท่าผ่อดอมดาย กิ๋นกับ บ่ได้ ต๋ายก็บ่ต๋าย นั่งรนร้องไห้ บ่มีฟี นไฟที่นั้น หล้างเตื้อเขาไป ดงไพรหลีบจั้น เซาะหาเครื่องอั้นภูญูจา เขาหั้นลูกไม้ อั้นอยู่ไกล้ต๋ำ ผลผาลา เผือกมันต่างเข้า เขาเก็บเอามา คว่างหื้อคนเถ้า กิ๋นไปพลางตุ่นต๊อง กึ๊ดรอดบุตต๋ำ หมู่จุมพี่น้อง ก็เหลือที่อั้นอดทน สุดที่คิดไหว้หากุศล เตพตึ๊บปายบน สามดวง แก้วเจ้า ป๋อยบ่ต๋ายเสีย ได้หันลูกเต้า ตั้งหลานรักจุคน เล่าก๋ายากทุ กข์ ต้นรายป๋าย ผล กันหมดยุบล รำรนร้องไห้ ก็หื้อมาดา อยู่ที่ จิ่มไกล้ วิมานไจยเตศต๊อง ผาสาทหลังหลวง เด็กญิงนั่งข้อง วงแวด เฝ้าป๋าตา ส่วนพระทรงยศ ออกมาเปิกษา เซิ่งบรรดา เสนาข้าเฝ้า ว่าจะทำขวัญ มาดาแม่เจ้า ตั้งหกองค์ เลาลูกรัก หื้อมีศักดิ์ดีนา เพิ่มขึ้นใหญ่นัก ต๋ามอย่างอั้น เดิมมา หื้อรีบป่าวร้องทั่วทิศศา ขันฑเสนา นอกใน จุหน้า หื้อแป๋งต๋ำหนัก หอไจยหุ้มผ้า จักรดพุทธาอาบน้ำ จักปรามดา อย่าหื้อล่วงล้ำ เดือนเจ็ดขึ้นริมเป็ง อามาตย์พร้อม อวดอู้จ๋ำเสง ว่าถูกตั๋วเตงแล้วและลูกเต้า สมโภชสองที เม่อฟันยักข์เถ้า ก็ปอมัวเมามากนัก ถ่านี้แควนหนัก ซ้ำไปเมืองยักข์

ได้แม่เถ้ากลับมากึ๊ดก๋ารครั้งนี้ ผู้ใดลาสา คงรับอาชญา เถิงสามสิบแส้ อย่าเอาการสั่ง บ้านเมืองมาแก้ บ่กวรนาว่าแต๊ แม่น
หนักป๋านใดต้องทำจุ๋นแป๊ จักพลอยเพิ่มได้ศักนา กับองค์ลูกรัก ตักหกบุตต๋ำ หมู่เสนา ฟู่กั๋นล้อเหล้น แล้วเอาบัญชี มาตรวจกอยเส้น
เกณฑ์คนเมืองแคว่นใจ๊ ตั้งวัฑกิ หมู่จุมจ่างไม้ เร็วรีบได้เกณฑ์คาน ทุกวันค่ำเจ๊า กึ๊ดรำทำก๋าร ส่วนจอมภูบาล ปาราเจี้องเหง้า ไป
เฝ้ามาดา ที่หอแม่เจ้า ทุกวันคืนน้อมนบหันพระมาดา เหงาหมองนั่งซบ บ่จุมจิ่นหน้าสักวัน จ๋อมปิ๋นภพ ก็อัศจั๋น นึกสำคัญ บ่รู้เหตุ
ต้น จิ่งทูลถาม เก๊าป๋ายเงื่อนสั้น กับพระมาดลแม่เท้ ว่าเหตุสันใด แม่อยู่ป่าไม้ ที่บ่ใกล้เมืองคน สุกม่วนล้ำ เหลือนิเวสน มาอยู่เมือง
คนกับลูกจุ ผู้ฤาเป๋นไฉน บ่ใส่จิ่นสู้ เงียบพักอยู่หมองมัว ฤาเป๋นปวดเนื้อ ประชวรต๋นตั๋ว ใจขุ่นมัว หิวหนต่องเต๋า ฤาว่าของกิ๋น บ่ถูก
กับเข้า เกยกิ๋นเผือกมันป่าไม้ ผิดของกิ๋น ก็จักแต่งใจ๊ หื้อหาเผือกได้หัวมัน จักเอามาไว้ หื้อแม่ได้ฉัน ข้าหันทุกวั น ดูหมองหม่นเศร้า
อย่าโศกโศก๋า เจิญบอกลูกเต้าต๋ามขู้ดเคืองเจื่องจั๊น พระมาดา ว่าไช่เจื้อนั้น แม่จักบอกเจ้าต๋ามมี ด้วยตั๋วแม่นี้ โศกเศร้าโศกี๋ ชล
ละนี คิดเถิงองค์เจ้าราชนัดต๋ำ อั้นปาแม่เถ้า จากเมืองพรายเขตยักข์ แม่บ่ต๋ายเสีย เพราะองค์หลานรัก ผู้นั้นอั้นปามา เอาตั๋วแม่นี้
ขี่หลังหงส์ผา ยักข์ปาลา ตวยมาบ่หน้อย ไล่เลยต๋าม หยาดยายเป๋นถ้อย ตะลุมบอนวิ่งวิ่ด ส่วนนัดต๋ำ นั้นมีเดชฤทธิ์ ตัดขาดบั้น
ปุดลง ยักข์เหล่านั้น ปอหมดตั้งโขง ปาลัดป่าดง มาตามขอบขั้น ลำดับมาเถิง ที่ริมค่ายอั้น หกกุมาร อยู่พัก ที่ฝั่งสาคร ปิ๋นแดนเขต
ยักข์ ฝ่ายที่ใกล้ริมเมือง หากอนถีดถ้วน กันเถิงหกองค์ ก็รีบจั้นจ้วน มารับเอาแม่ไว้ เข้าไปในป๋าง ส่วนโอรสไท้ อั้นต๋ามแ ม่ได้ปา
มา ลวดหายเงียบมิด บ่หันอัตต๋ำ เขาเอา แม่มา รีบเร็ว ด่วนดั้น ในรัตติยา คืนนั้นพร่ำอั้น รีบทันใดบ่ยั้ง กลางวันกลางคืน บ่ได้รอ
รั้ง บ่หันหน่อเหน้ากุมาร อั้นปาแม่นี้ ออกจากสัณฐาน ไช่หกกุมาร เหล่านี้สักผู้ แม่คิดเถิงหา บ่ยินสว่างสู้ เพ ราะความอินดูหลานรัก
พญาปารา ลวดดักเงียบพัก บขึ้นตอบถ้อยกำไป เพราะคราวก่อนนั้น ก็คิดสงสัย จิ่งขับหื้อไป ตวยหาแม่เถ้า หันจักจิ่ง ดั่งพระแม่
เจ้า ตำนายมาเจื้อนั้น แล้วกลับคืนถาม มาดาเจื่องจั๊น ว่าหลานรัก ผู้เอามา กันหันเดี่ยวนี้ รูปร่างหน้าต๋ำ กิริยา แม่จักจำได้ ฤ า
ว่าลืมเสียกันมาที่ใกล้ จักเป๋นอนใดบ่ฮู้ แม่ว่าบลืม ส่วนองค์รสกู๋ แม่ได้หอมอุ้มจมเจย ขี่ซ้อนทับ เมื่อหงส์ บินเสย แม่ก็เกยเหลือหก
ลูกเต้า พญาปารา ลวดยินโศกเศร้า กลับมปันสั่งนัด หื้อพวกเสนา จัดการเร่งรัด ที่จู้ด ม่วนเหล้นดูงาน หื้อได้ล้อมทับ ที่ใน
สัณฐาน พวกดูงาน ที่จักออกเข้า หื้อมีช่องเดียว เมื่อยามต่องเต๋า หลายตำบลป่นยับ หื้อแป๋งพลับพลา มาดาคอยรับ เกิ๊ดผ่อผู้คนมา
เฉพาะที่นั้น อย่าหื้อห่างต๋ำ ที่มะระคา คนเดินออกเข้า อามาตย์ไหว้สา รับอาชญาเจ้า รีบลงมาเร่งรัด ต๋ามบัญชา บหื้อแผกปี๊ด จัด
เร่งหื้อทำงาน กันเสร็จ พร้อมแล้ว ในราชการ พระภูบาล มีใจ๋ไฝ่ข้อง หื้อป่าวเสนา ประชาจุห้อง มาดูงานที่คุ้ม มหรสพ บ่บังหี่ตุ้ม
ต๋ามแต่ ผู้จักมา อย่ากลั๋วโทษร้าย ถูกต้องอัตต๋ำ ในการมาดา ปัชชาไพร่ฟ้า เต๋มผิดบ่ไหม โทษมีบ่ฆ่า หื้อยุต้างมาผ่อพร้อม แถม
เจ็ดวันก็จักยกย้อม ทำขวัญเจ้ามาดา ตั้งหกพี่น้อง หื้อมีสุขา จักปราบดา รดภิเษกเจ้า หมู่เสนา ก็รับใส่เกล้า อาชญาไปป่าวร้อง
พวกนนถี เภรีป๋าดก๊อง สัปป๊ะเครื่องเหล้นานา ตั้งแต่ วันนั้น บหื้อห่างต่า มโนรา ละครฟ้อนเต้น ยิ่งซอวอน ต๋ามจักแต่งเหล้น ยี่เกนัน
ไห้ร้อง ภาษาใด ก็มีพ่ำพร้อม ไป๋แก่วตั้งเรียงยาย ฟ้อนม่านฟ้อนเงี้ยว มองเชิงเสียงหลาย หกคะเมนยาย ผัดผายวิ่งเต้น ลีนเรือเป๋นลำ
ก่ำงูเห่าเหล้น พ่องจ่อกระเบนแก่นไว้ ขึ้นก๋ำจับหลัก งูลงต้นไม้ พ่องเหวี่ยนใส้ในพุง เชือกหนังเชิงไว เค่งดีสุดสูง หามเปียดบุง หาง
ยูงฟ้อนผ้าย ไต่เจือกหนัง เตียวไปคว้ายๆ เหมือนเตี่ยวดินลุ่มปิ๋น เป๋นมหาป๋าง มีนันคริกครื้น บหื้อขาดเอื้อนเวลา แล้วเจิญเจื่องจั๊น
อั้นเป๋นมาต๋ำ ขึ้นอยู่พลับหลา หอสูง ผ่อหน้า หมู่ประชา เตียวมาเป๋นฝ้า เข้าทวาราฮ่อมนั้น กันรู้ทราบเถิง โพธาเจื่องจั๊น ที่ผาสา ท
ตั้งอุยาน พระองค์หน่อไท้ ก็ไคร่หันก๋าร เข้ามาดูงาน ที่วังคุ้มเจ้า กันเถิงประตู๋ พลับพลาแม่เจ้า หันองค์เราหลานรัก กันมารอดเถิง ที่
ริมสำนัก ก็กวั๊กเรียกเจ้าเร็วมา ว่าเจ้าที่รัก แม่ไปหายต๋ำ เสียไหนบ่มา ละตุมแม่เถ้า แม่หม่นหมองหา นัดต๋ำองค์องค์เจ้า ทุกวันคืน
ล้นเล้า มาหาแม่มาแม่กองแต่เจ๊า ไคร่หันหน้าเจ้าจายแปง เจ้ากุม ารน้อย ตอบถ้อยตะแหลง ว่าเป๋นลู กแปง ผู้เดียวแม่เถ้า เป๋นคนจัง
เฟื่อนฝูงจุมเจ้ า ตั้งหกองค์เราพวกนั้น ส่วนพระปิตต๋ำ ท่านบ่รู้ชั้น กันเขาส่อหื้อยอยง ว่าเด็กต่างค้าย ขึ้นบนหอโขง พลับพลาองค์
หอสูงแม่เถ้า พญาปารา บ่รู้เก๊าเหง้า จักทำโทษเอาหลานรักข้ามขึ้นไป ที่ในสำนัก จักอยู่ลุ่มหนี้ดูงาน แม่เถ้า ผาถะนาไคร่หื้อองค์เจ้า
เข้ามาในที่นี้ เหตุต้นผลความ แม่ก็กล่าวจี๊หื้อพ่อเสี้ยงตั้งมวล เจ้าที่รัก อย่าได้หันหวน ใจ๋คำควร ว่ากลั๋วโทษต้อง เจ้ากุมาร รู้กำลี่ถ้อง
ก็ขึ้นไปบนสำนัก ส่วนแม่เถ้า จูบจม พระพักตร์ ตามห่วงข้องอาลัย คนหยื้อผ่อซ้องว่ามันเป๋นไผ ลูกหลานเครือใด แ ห่งพระแม่เจ้า
สนิทสนม ยิ่งกว่าลูกเต้า หกจายเรามากนัก ส่วนจ๋อมมาดา ก็ปาหลานรัก ขึ้นเถิงพ่อเจ้าปารา ว่าอั้นนี้และ หลานรักนัดต๋ำ ผู้เอาแม่มา
จากเมืองยักฝ้ายดั้น พญาปารา จิตใจบ่ตั้ง ฟั่งลุกมาปั๋นบ่จ๊า อุ้มเอากุมาร องค์บุญหน่อฟ้า ถามไถ่ถ้องวาตี ว่ากุมารน้อย เมื่อไปเมือง
ผี ลุกที่ไหนไป ยังบ่หันเจ้า อยู่บ้านเมืองใด หมู่จุมลูกเต้า เขาไปจวนจวบปี๊บ เล่าหื้อลุงฟัง อย่าได้นิ่งงด ต๋ามเรื่องถ้อยกำมี เจ้า
กุมารน้อย ตอบถ้อยวะจี๋ ว่าอยู่คีรี อุทยานสองเถ้า หนอะกะนัย ดอยดงมืดเส้า แขวงปาราที่นี้ ตามพระอินตา บอกแหนกล่าวจี๊
ว่าเป๋นลูกเต้าราจา เมื่อประสูติปิ๊น เปื้อนเอาลูกหมา เปลี่ยนอัตตมา ยังตั๋วข้าเจ้า เอารอกทวารา อินตาจอมเหง้า มารับรองเอาเลี้ยง ไว้
เอาหินตะแหลง แป๋งยนต์หื้อใจ๊ เมื่อไปอยู่ห้องเมืองบนเล่าแต่เก๊า เมื่อตกต๋ำจ๋น ทุกทารน มาดาออกเจ้า ตา มเปื้อนเล่ามา แต่เก๊าเบื้อ
เบ้า หื้อพญาฟังถี่ซั้น จักมีเหมือน อินตาว่านั้น ฤาจุหลอกเหล้นวาตา ข้าเจ้าบ่รู้ เพราะเป๋นเด็กขาพระอินตา เล่าปิ๋นว่าอั้น วิมาลา ก็
อยู่สวนหั้น เต๊าทุกวันเดี่ยวนี้ เมื่อจักไปเอา แม่เถ้าบ่มลี้ เขาใส่สิน จ้างหกปั๋น กันได้มาแล้ว คำก็บ่ปิ้น ซ้ำปากั๋นฟัน หื้อต๋ายมิ่งขว้ำ
กั้มบ่หล้างต๋าย ที่ดงเถื่อนถ้ำ พระอินตาลงไผดไว้ เมื่อไปฟักฟัน ยักข์เกิ๊ดเก๊าไม้ ต้นตาลใต้ริมเมือง หกลูกรัก ก็เอาคำเหลือง หกปั๋น
เมือง มาขอ ข้าเจ้า ขออย่าเล่าไผ ว่าฟันยักข์เถ้า หื้อว่าองค์เราเจ่องไท้ ข้าเจ้ารับคำ หกปั๋นมือไว้ ก็บ่เล่าหื้อ ไผฟัง ส่วนพ่อข้า
นี้ จักเป๋นสัจจั๋ง ผู้ใดยัง บ่รู้บ่แจ้ง พญาปารา น้ำลายปอแห้ง จักขุแดงหลั่งย้อย กึ๊ดรอดไหรตวาย แม่นหมั้นบ่น้อย ว่าเป๋นหน่อเจ้า
โพธา กูก็ถ่อยไร้ บ่มีผะหยาหื้ออี ปาลา หกคนหลอกได้ ก็เพราะหูเบา กิ๋นเข้าเสียงไบ้ จิ่งรู้คิงไนเดียวนี้ กันพระมาดา บ่มากล่าวจี๊

ที่ผาสาทหนี้ฟังตัน ส่วนเจ้าลูกนี้ ที่ไหนจักหุ้น ด้วยหน่อโพธิ์ญ บ่หื้อปอกเต้า ในรัตติยา หื้อนอนกับเจ้า กับพระมาดาที่นั้น บทนี้ยาว กำ เป็นหลายหลีบจั๋น ก่อยติดต่อหั้นแถมไป ก่อนแหล่นายเหย :-

บทที่ ๑๔

รัตติยา แจ้งมาพูกเจ๊า พระเจื่องเหง้า ปาราณสี บันทมตื่นแล้ว รุ่งขึ้นรวายถี ก็สั่งเสนี หื้อมาที่เฝ้า มีพระกระแส อาชญาใส่เกล้า หื้อประชุมองค์เหล่านั้น กับตังซายา มาดาเจื่องจั๋น จ๋อมแม่เจ้าหกญิง หื้อได้ชำระ หื้อหันเท็จจิ่ง อย่าได้ประวิง ลำเอียงเปี่ยงถ้อย กันรับสินบล หันผลเล็กหน้อย ก็จัดต๋ามรอยแผกย้าย เพราะความสะกั้น มหันต์โทษร้าย ปิดเปี่ยงผ้ายคอนบาล พวกจุมจำระ ก็จักประหาร หื้อผลาญอินทรี ต๋ามมีหนามเสี้ยน หื้อตังหกกรม ไล่เลียงผ้อยเผี่ยน ปักกาลงฟอกซัก ลูกจุ่มปอ แม่ก็คอยลัก คำค่าจ้างหลายปัน เขาเหล่านี้ ติงเคยคบกั๋น เมื่อโพธิ์ญ ประสูติเมื่ออั้น ก็ลักเอาหมา มาไว้ที่หั้น ว่าเป๋นลูกนาง แม่เก๊า กันหันเท็จจิ๋ง อย่าได้ยั้งเย้า เป๋นก๋ารอยู่เฝ้านมนาน เพชฌฆาตพร้อม เรียกมายังศาล กันสมพยาน พิรุธจุข้อ หื้อไปประหาร อย่าหื้อหม่นส้อ หนักดินดายเปียดยัด หวังว่าลูกดีเป๋นเตวะตั๊ด บ่สัตย์ซื่อหื้อสักคน เสนาคำนับ ล่นแล่นสับสน เอากฎหมาย โยน ลงกล๋างหมู่หั้น ว่าความอาชญา รีบเร็วข้อขั้น หื้อนครบาล ตรวจไว้ แล้วสั่งทูตต๋ำ สำหรับล่ามใจ๊ หื้ อกุมก้อได้ตั๋วมา ตังหกพี่น้อง กับจ๋อมมาต๋ำ มายังศาลา หื้อหันเป่งป๋อย ส่วนหกบุตต๋ำ ก็มาเป๋นถ้อย กับมาดานั่งนิจเจ๊ดน้ำต๋ำ บ่แห้งเหือดมิด กันถามฝ่ายเปื้องมาดา ข้อต้นเหตุเก๊า เมื่อไปเอาหมา มาเกือกตา ปล๋อมเป๋นลูกเจ้า จักมีจิ๋ง ฤานางหน่อเหน้า อย่าปิดอำบังเปี่ยงจ๊าย กันเข้าหลักกา ก็ยินผางฮ้าย หื้อไขเป่งแจ้งแควนดี นางก็บ่รับ เจื้อนั้นบ่หมี ชลละนี ปฏิเสธเสี้ยง แล้วสืบพยาน หื้อหันผ้อยเผี้ยนต๋ามในเวียงจ่องจั๋น เรียกเอาเจ้าหมา อั้นเกิด ปีนั้ มาหื้อพร้อมเสี้ยงสาบาล เจ้าหมานี่งนั้น ซ้ำมาหื้อก๋าร ว่าปีกุมารประสูติ เมื่ออั้น มีนางทาสี ในวังคุ้มหั้น มาขอหมาต่างพร้อย เมื่อสุนักขา ข้าเกิดลูกน้อย ยังบ่พรากหน้าถานม ว่านางนาฏโท้ ตังหกสนม จักเอาหมานม มาหื้อลูกเจ้า ก๋าลก็หลายปีเมินมาขวบเข้า หลายเดือนมาก่อนนั้น ข้าก็บ่จ๋ำหน้าได้ถี่ซั้น เพราะหลายขวบอั้นเมินนาน กันได้พิรุธ พยานหื้อก๋าร ก็เอาสอบทานกฎหมายผูกต้น ว่ากั นสมป๋ายยัง บ่สมสั้น ควรสืบโยนบ่เต๊า อั้นนี้พยาน เปิกความสมเก๊า ก็พิรุธเสี้ยงป๋ายความ ฝ่ายเสนาเก๊า ก็บังคับถาม ส่วนจอมนงราม สารภาพเผี้ยน รับเป๋นสัตย์ กลั๋วได้ถูกเฆี่ยน บ่บังอำลับไว้ พวกผู้กุม ก็รีบแต่งใจ๊ เอาเหล็กใส่เสี้ยงตังปวง ก็รับพร้อ มเสี้ยง พญาปารา ว่ากันหันเกี้ยง ข่าวในความฟอกซัด ก็หื้อประหาร อย่าหื้อสืบซัก เป๋นอย่างเหยี้ยมป๋ายลูน อย่าได้ละไว้ หื้อสูญสืบตระกูล พงศ์ประยูร สืบไปเปื้องหน้า พวกเพชฌฆา ก็เอาไปฆ่า หมดหมู่หกองค์ กับตังแม่โท้ สุสาเนโหงตัดศีร์ษะลง ตกดินต่ำใต้ แผ่นดินหลวง ก็อดบ่ได้ ยะจ่องลงลุ่มปื้น ตัง ๑๒ องค์ มีดมัวครึกครื้น สนั่นก้องอันตราย กันจัดขาดมิด ชีวิตจาก๋าย ก็เสิงอาบาย ตังสิบสองผู้ ต๋ามออกในธราม บ่ใจ่แกล้งอู้ เพิ่มยู้ใส่เกิ๋นธรรม ขอยกโทษไว้ ที่เตื่อมแถมหนำ ปอหื้อเป๋นกำ ไคร่หัวตื่นเต้น ฟังแต่ใจความ บ่มีกำเหล้น ก็จักหาวนอนเมื่อยล้า กันไปประหารลูกเจ้าฟ้า หกเผ่าผู้องค์จาย กับหกแม่น้อย หมู่จุมตังหลาย ก็หายขัดเคือง พระทัยเจื่องเจ้า แล้วสั่งเสนาบ์ดี ผู้เถ้า หื้อกรมจ๊าง ไปเลือกจัดหา กุญชราอันเกยขี่เต้า ตั๋วหลังดีๆ ไปหื้อแม่เจ้า ใส่ต่างสุวรรณเครื่องพร้อม สันใดจักมา ก็หื้อูอ่อนน้อม ว่าองค์ปิ่นเกล้าปารา ก็รับผิดแล้ว ส่วนหกบุตตา กับมาดา ตังหกเผ่าผู้ เอาไปประหาร หื้อนางจื่นสู้ หายขัดเคืองบอบจ๋ำ สันใดจักดี จุ่งหื้อเป๋นน้ำ หดหล่อหื้อกลับมา ก็สุดแล้ว แต่จักฟู่ จ๋ำท่านเป๋นเสนา ก็รู้อยู่เสี้ยง เราได้เกิ๋นเหลือ ก๋ำเกื้อ จูเหมี้ยง เต๋มจักจืดเก็มเล็กน้อย ก็อดสากิ๋น ฟู่หื้อเรียบร้อย อย่าขึ้นตอบถ้อยก๋ำแรง เราได้ล่วงล้ำ ยอมผิดขอแป๋ง เต๋มแหงจักยา หื้อมูดที่บ้าง ว่าขอกับนาง อย่าไปกล่าวอ้าง ว่าพระองค์เราบ่รั ก แล้วเอานิยาย ออกมาจี๊จั๊ก ว่าแต่ก่อนอั้นเกยมี กันเป๋นหน่อแล้ว จ่างมักได้หนี เหมือนนางมะทรี ศรีขอบกว้าง กับสามิก๋า ก็เพราะเขาอ้าง ว่าล้มเมืองพ่อต๊าวพญาสั ญไชยโกรธกริ้วฟั่งฟ้าว ขับไล่หื้อหนีไป เพราะหูฟังแล้ว บ่กึ๊ดในใจ๋ ดวงพระทัย กึ๊ดเบาหมิ่นสั้น ป้างปายลูนบ่เป๋นยะอั้น ลวดเสียพระทัยบ่น้อย กึ๊ดกิ๋นแหนง อยู่หั้นค้อยๆ จิ่งหื้อหลานหน้อยไปเจิญ เหมือนเราเดี่ยวนี้ ก็ได้ทำเกิ๋น จิ่งใจ๊มาเจิญ หื้อบอกว่าอั้น กันยัง บ่มา เตี่ยงแต๊เป๋นหมั้น ส่วนจ๋อมนงธัญเจื่องโท้ ก็จักตายเสีย ละเจ้าลูกไว้ บ่ อยู่ได้ชีวาเต๋มบ่รัก ยังสามิก๋า ปอขอขุณณา ลูกรักแห่งเจ้า การไวหารมีจิ่มผู้เถ้า เสนาเมืองมิ่งเก๊า ปากั๋นไป อย่าได้หยั่งเย้า เอากั๋นต๋องเต้าไปปัน เสนาคำนับ ก็รีบผายผัน ปากั๋นไป จ๊ างม้าข้าข้อยทาสีทาสา เด็กญิงเปนถ้อย ออกเวียงไปรีบไซร้กันว่าไปเถิง อุยานดอกไม้ หันผาสา ทตั้งเรียงยาย เสนาหยุดพัก ตั๋วสั่นขวัญหาย หันสามญิงนาย นั่งยายเป๋นถ้อย งามวิไล หมดใส่อ้อยหล้อย ก็คุเข่าลงผ่อนพักตร์ ปลีมความจักมาเจิญจั๊ก เมาเปิ่งเหง้อนนางเลา ได้สติแล้ว ก็บอกตามเถา ว่าองค์เรา ปาราเจื่องเหง้า มีบัญชา ซั้กกาใส่เกล้า ปั๋งจัดพลเหมียดอั๊ม หื้อบาทมา เป๋นผู้ก๋ากับ หัวแก่เถ้ าทูลวอน ขอแม่ไอรส จุ่บททะจ๋อน เมือสู่นคร เหมือนหลังเก่าเกื้อ เดี่ยวนี้ก็เหมือน ปิดหลังหันเสื้อ ร้ายดีใจกู่เจื้อ ก๋ารมุลทิน ก็หมดจากเนื้อ องค์แม่เจ้าเทวี ขอยกโทษไว้ ที่ได้ขับหนี ไล่ออกบุรี ปารามิ่งกว้าง แม่นผิดขอแป๋ง เต๋มแหงแตกบ้าง ก็ขอยาคืนแต้บ่มิด บ่หื้อมีรอ หมดขาวเลื่อนลิตขอลดโทษเสี้ยงอภัย ขอเจิญเจื่องจั๋น ผ่อผ้ายไปไกล๋ หันยาวไย อย่าเลงผ่อไก๋ล้ ส่วนจ๋อมปารา ไค่ก๋านั่งไห้ เนตรนองในพระพักตร์ รู้กับบุตต๋ำ ว่าเป๋นลูกรัก แม่ออกเจ้าเทวี วิมาลาต๊าว ที่ได้ขับหนี ไขวาตี หื้อฟังถี่ถ้อย ส่วนจอมพระองค์ ก็ทรงเป่งป๋อย ต๋ามแนวรอยหน่อพระ ก็สั่งเสนาหื้อรีบจ๋ำละ หกลูกเต้าเมียแปง ข้าบาทเป๋นเก๊า ก็รีบจัดแจ๋งกันหันราแซง พิรุธข้อต้น

ก็จับใส่ก๋วน บ่ หื้อล่วงผ้น เอากฎหมายมาสอดตวั๊ก ก็ถูกมาตรา ว่าจุล่ายลัก หื้อเพื่อนได้ว้าวาย กันพิรุธแล้ว ก็โทษเถิงต๋าย ประกอบตามรายแล้วทูลกราบไว้ พญาปารา ก็โจ๋เดือดไหม้ บัญชาไปบอกซัด ว่ากันมีจิ่ง ก็หื้อเร่งรัด เพช ฌฆาตเสี้ยงเมืองรมณ์ เอาไปจ๋ำระ หื้อเป๋นซากหนอน นอกพระเนตร หื้อหมดพร้อมเสี้ยงกันไปประหาร เสียนหนาหมดเกลี้ยง แล้วจิ่งมาเจิญเจื๋องไท้ ส่วนวิมาลา เจ้าสร้อยดอกไม้ ก็ขึ้นตอบถ้อยวาตี ว่าเออนั้นและ งามกับวจี๋ เสนาบดี จ่างจ๋ากล่าวถ้อย โทษเปื้อนมีสัง หกนาหนุ่มหน้อย กับหกองค์จายลุกรัก แม่นายตกไกล๋ เถิงแคว่นเมืองยักข์ ก็หกลูกเจ้าเอามา ลู กข้านี้ เป๋นสุนักขา ตั๋งโขงปทรา ก็รู้ทราบเสี้ยง เต๋มจักขัดสี หื้อหมดปลอดเกลี้ยง ก็บ่กวรดีชุบเลี้ยง เหมือนดั่งเรือ ซะเคียนซากเพี้ยง เต๋มขัดขูดเกลี้ยง มันดา ก็งามนอกเนื้อ เมื่อหันกับต๋ากันถูกหินจา หลักต๋อตั้งถิ่ม ที่ไหนจักทน กันโดนถูกหลิ่ม ก็จั๋ กเปปังทะลุ เพี้ยงกิ๋นไน เหลียกแหลวจ๋าจุ๊ กลัวไปถูกต้องหินธาร ถ้วยแตกแล้ว จักมาปะจ๋าน บ่มีสารทรี จอดติดบ่ได้ บ่เหมือนเงินคำ สะตุเหียกไต้ เอาในไฟจอดจั๊ก ข้าคนบ่ดีมีชู้ สุนักข์ บ่กวรเหยียบขึ้น หอทอง จักขายบาทต๊าว หื้อขุ่นมัวหมอง ฝ่าละออง ธุลีบาทเจ้า ขอส่งบุตต๋า อั้นเป๋นลูกเต้า ของเรามาเดียวนี้ อย่าเอาน้ำต๋าล มาหวานกล่าวจี๊ ข้าจักอยู่หนี้อุยาน จักก่อยเซาะเลี้ยง บำรุงสันต๋าน กับกุมารลูกรักแห่งข้า ส่วนเสนา อ้อนวอนน้อมหน้า ปอหิวแ รงลมเต๊กค้าง ลวดปาพวกพล ตั๋งคนแ ละจ๊าง กลับป๊อกผ้ายเมือเมือง แล้วทูลกราบต๊าว เจ้าแท่นคำเหลือง ว่าจ๋อมนางเมือง บ่รับป๊อกเต้า เก็บเอาความเดิม มาขึ้นตอบเข้า เป๋นกำแรงฟู่ซัด ว่าเป๋นหมูหมา ไปสารพัด บ่กวรเหยียบขึ้นหอโรงเป๋นกำหย้อท้อ ว่าบ่ประสงค์ จั๋ กอยู่ในดง กับองค์ลุกเต้า เหลือที่อ้อนวอน ปอ อดู อยากเข้า ตระหวันกาเปี่ยงจ๊าง ยิ่งปลอบโลมู ก็ยิ่งซ้ำฮ้าย ลวดกลับซัดข้างหลังต๋ำ ฟู่ประชดทดแทนหนาหา บ่แป๊จ๋ำร่ำถ้อย น้ำมิ้นก็ดาย ตาลุทรายก็จ้อย ลวดปากั๋นมากราบจี๊ พญาปารา ว่าเออพูกนี้เรากับลูกเต้าจั๋ กไป ยอมผิดแล้ว ยังบ่แล้วโจ๋ กันเหลือพระทัย บ่มาเป๋นหมั้น ก็จักอุ้มเอา ใส่มนสจ๊างหั้น จักเป๋นสังไปล่วงล้ำ กำเกี๋ยดผู้ญิง เ หมือนมีดฟันน้ำ ปรากฏหั้นทีเดียวตั๋วผิดแล้ว ต้องลู่ดั่งเหนียว หื้อเกณฑ์คนเร็ว วันนี้หื้อได้จัดกั๋นแป๋ง มะกาตางโต้ หื้อเปิ ยงดีเรียบร้อย ปักตุงไจย กวัดโกว๋ชู่น้อย ฝังกล้วยอ้อยยังยาย ขัดราชวัตร ฝ่ายตางสองสาย ผ้าขาวลวาดยาย หื้อเถิงที่หั้น วิมาลา คีรีขอบขั้น หื้อรีบเร็วทันพูกนี้ ตั๋ดหน้าบ้านไผ ปกเตินกล่าวจี๊ กันหวิดพูกหนี้จักทำ ใส่โทษร้าย เถิงทัณฑะกั๋ม อามาตย์รับกำ ลงจาก ที่เฝ้า ไปปังอาชญา บัญชาใส่เกล้า เร่งรีบทำงาน บทนิทานก่อยวางเป๋นบั้ง ยอบยั้งอ่อนหิวลม ก่อนแหล่ :-

บทที่ ๑๕

ปริปุณณา มัคกาสำเร็จ เสร็จจุหน้า รอดเติงเถิงถา รุ่งขึ้นไหว้สา ปี๋นปารา เสนากราบเฝ้า ทูลละออง ว่าตางต่องเต้า ก็เสร็จสำนวนพร้อมครบพญาปารา องค์ผ่านพิภพ ก็บังคับหื้อเสนา หื้อจัดเตรียมพร้อม ตั้งสี่ภา จตุรงค์กา หื้อมาจุหน้า จ๊างม้ารถเกวี๋ยนทหารแกล้วกล้า จักออกปาราเตศต๊อง ขุนั้นเสนา ก็บังคับร้อง มาพร้อมเสี้ยงโยธา กันว่าครบแล้ว ก็ขึ้นไหว้สา เจิญจ๋อมรา จากับพระองค์เจ้า ยกพยุหา เวลาย่ำเช้า สามโมงเติงบ่จ๊า พญาปารา กับองค์หน่อฟ้า ก็เสด็จขึ้นกุญชร ยกพลมากนัก ออกบททะจ๋อนนอกพระนคร หยาดยายเป๋นฝ้า ก๋องแขกก๋องจุม พิพาทย์เดินหน้า ดาบทวนลาฟ้อนรับ ทหารปี๋น เดินยืนเป๋นทัพ ถัดหมู่หน้าคนรำเชลยดาบง้าว เดินตวยติดจ๋ำดาบฝักคำ ถัดง้าวก่อนหน้า ต๋ำรวจหวาย ปี๋นแดงทับผ้า สองมะกาตางย่างย้าย หอก คอ ยอง รูปข้างขวาซ้าย วงแวดเกี้ยวกุญชร พระแสงสำรับ พระหัตถาก๋อน หัว นาค งอน หก คู่เคียงเจ้า พานสุวรรณ ธูปเทียนตอกเข้ามาลัยเรืองรี่นรสวรรณะขาว บ่หื้อซ้อนซด เหลืองมุ่ยขั้นแดงดำ แต่งหื้อสมยศ เพราะท่านบุญหนำ เป๋นแม่ทรงธรรม โพธิสัตว์เจ้า เสด็จยาตตรา มะกาผ้ายเต้า ลำดับไปบ่ยั้ง กันไปรอดเถิง พระองค์สูงจ๊าง กับโอรสเจ้าโพธา ทำชะม้อย โศกเศร้าโศก๋า น้ำเนตรยวาจักขุยว่างเบ้า หื้อโอรสสา โพธิสัตว์เจ้า เอาขันมาลาดอกไม้ เข้าไปหา มาดาออกไท้ กระซิบสั่งหื้อขอเจิญ ก็ผิดแมบเบ้า เป๋นสามิก๋าปัจจาข้าเฝ้า ก็จักนินทาผางร้าย กำโดดี พ่อจักฟู่ต๊าย แล้วผลักลุกเข้าหานาง ส่วนพระทรงยศ ประชดซ้อนกล่าง ว่าขอองค์นางอย่าถือโทษข้า เพราะได้หูเบา บ่กึ๊ดหลังหน้า ย้อยอี้ปาลาบาปร้าย ทำเป๋นก๋ล หื้อนางได้ย้าย หนีจากห้องเมืองมา บ่เข้าใจรู้ มืดเหมือนหลับต๋า เถิงแม่นายมา จิ่งรู้เป่งป้อย จักเอากำหลัง มาปั๋งร่ำถ้อย ก็ผิดเท่าดอยเท่าจ๊าง กันลูกมีบุญ พ่อแม่ได้ร้าง จักลือเล่าอ้างนินทาไปทั่วพิภพ ปุรีรัฏฐา ขัณฑะสีมา ปัจจาไพร่ฝ้าเขาจักติเตี๋ยน บ่มีต๋าหน้า สองเราราผางฮ้าย ขอกับนางปอปี๊กป้อนงว้าย เมือสู่ห้องปาราหื้อหายโศกทุกข์ ฟูมฟองน้ำต๋า ทุกเวลา พี่รนร่ำไห้ หายอดสายใจ เพราะได้ง่าวไบ้ย้อนอี้จั๋งไรเหล่านั้น จักอยู่กิ๋นสัง ยังดงจ่องจั๊นอย่ากึ๊ดหมิ่นสั้นหันเบา หกนางพวกนั้น เอาหมิ่นซะเหมา มาแปดนงเยาว์ ไดหนีจากเข้า เอาไปประหาร หื้อสมน้ำหน้า ก่อนวันวารีบไซ รั้ ตั้งหกบุตต๋า บ่ได้ยกไว้ หื้อล่วงข้ามวันคืน วิมาลารัก จั๊กทำเนียมขึ้น ว่าขมฝาดฮื่น บ่ทรงทราบถ้อย เป๋นเถิงภูมินทร์ หูเบาใช่หน้อยผิดรีตรอยบพิตร กำเข้าหู โจ๋กวรร่ำปี๊ด จิ่งจักถูกต้อง บัวราณ เต๋มคืนป๊อกปี๊ก เมื่ออยู่สัณฐาน บ่รู้ว่ามาร จักมาเกิดใกล้ กันมีสนมแถมองค์ใหม่ได้ กลัวจักบรรลัยเปื้อนยู้ ขออยู่ต๋ามกั๋ม อย่าหื้อจ๋ำจุ๊ เถิงถูกถ้านสองที เต๋มอยู่ป่าไม้ เงินคำบ่หมี เซาะเลี้ยงอินทรี ยังปออาบใส้ ชีวิตจิตโจ๋ จักหาไหนได้ ขอภูวนัยโผดไว้ กับพระบุตต๋า อยู่ยังป่าไม้ กับปู่ย่าเถ้าตายาย พระองค์เต๊กแก๊นหนีบแหนุ้ นใจหายบ่มีสบาย พระโสตรองค์เจ้า เหมือนเผาเหล็กแดง มาแตงควั่นเข้า โสตะญาฯเสียบไว้ จี้หื้อบุ ตต๋า อ้อนวอนแม่ไท้ กันบ่ได้นางเมือชีวิตพ่อนี้ ก็จักบ่เหลือ สันใดจักเมือ ก็สุดแต่เจ้า ส่วนโพธิสัตว์ องค์ เป๋นลูกเต้า ก็ซ้ำอ้อนวอนแม่ต๊าว ว่าขอมาต๋า อย่าหื้อแตกร้าวพระพ่อเจ้าปิดา ท่านรับผิดแล้ว จุ๊ถ้อยวาจ๋า ขอแม่ขมา อย่าขึ้นตอบเจ้า กั๋นแตกร้าวกั๋น ทุกข์โจ๋ลูกเต้า อย่ากึ๊ดเบาๆเจื้อนั้น ขอแม่ร่ำเปิง ไปหลายหลีบจั้น เพราะกั๋มแต่งหื้อปามา หล้างได้ตอบแล้ว จ่องจักมาหา อะเนกะจา ตามมาตอบข้า หื้อมันหมดกั๋มอย่ามีหมอกฝ้า ติดตวยตาต่อจั๊ก ปอขอแม่หัน แต่ข้าลูกรัก อย่าถือพ่อเจ้าปิดา วิมาลาต๊าว ได้ยินวาจ๋า แห่งกุมารา ลูกรักเป่งป้อย นางก็

หันจิ้ง มีขึนตอบถ้อย ที่กกอง ดูสี่ชั้น ก็ดูสม เหมือนองค์ว่านั้น ทุกบาทข้อก่อนกู หันแต่ลูกรักนั้นแดวนหนาหนำ ลวดรับเอ กำกุมารตอบต้อง แม่จักรับเมือ เพราะมีห่วงข้อง กับพระองค์ทองลูกรัก ก็รับเอาขันอันไปเจิญจัก ว่าจักป๊อกเข้าเมือเมือง ส่วนพระบพิตรเจ้าแท่นคำเหลือง มีมโนเนือง ปีติสว่างสู้ จิ่นบานใจ๋ ไขพระโอษฐ์รู้ ถามไปมาตอบชั้น แต่งอุบาย ฟู่ไปนั้นนั้น หันหน่อเจ้านางงาม บ่รู้จักชัด ก็ทรงตรัสถาม กับจอมนงนาม วิมาลาเจ้า ว่านั้นเป็นไผ สามนางหน่อเหน้า ลูกที่ได้มาเหล่านี้ วิมาลา ทูลไปกล่าวจี้ ว่าเป็นมิ่งแก้วชายา แห่งโอรสราชบุตต๋า ป๋าเอามา เมื่อต๋ามแม่เถ้า ส่วนพระปิตต๋า แห่งสามลูกเต้า ก็เป็นจ้าวเมืองด่านยักข์ บอกนามะก่อนสี่ถ้วนจี้จัก ว่าผู้นั้นเหง้าเทวี นามจื้อจิ้น แม่ดวงสะหลี มุกขะวดีเป็นเมียมิ่งต้น จุละกันธา ผู้นั่งถัดกัน มุกขะวดีที่นั้น เป็นเมียที่สองแห่งเจ้าลูกจั้น ผู้นั้นอั้นจั้นตา เป็นเมียซ้อย ผู้นั่งถัดผ่า แล้วเรียกมา นบพระบาทเจ้า ส่วนสามนาง ก็ก่อยซดเข้า นบป๋าตาบ วทต๋าวพญาป๋ารา ก็จุ่มจิ้นย้าว รับขวัญเจ้านางงาม ว่าขดมาแพ้ พ่อจักขอถาม เมื่อต๋ามตวยมา ตังสามเผ่าผู้ ญาต่างคนมา ก่อยจ้ำบอกอู้ หื้อพ่อได้ฟังถี่ชั้น มุกขะวดี กราบองค์เจี้ยงจั้น ว่าคนและห้องป๋ารา กับเจ้าท่านยก จักยนต์หงส์ผา ก้ายผ่านมา ริมผาสาทห้อง ตั้งเมืองได ก็มาตามป้อง ยกวิมานมาเจื้อนั้น ทูลแถลง หื้อทรงทราบชั้นต๋ามแต่อันกำมี ส่ว นพระทรงยศ ตอบถ้อยวะจี้ ว่าพ่อยินดีอยู่กับลูกเต้า พ่อจั กเอาเมือ เป็นลูกเก๊าเหง้า เสวยป๋าราใหญ่ยศ กับสามิก๋า ราชะโอรส สมสู่สร้างเมืองเราแล้วว่าดีแต๊ รุ่นงามเป็นเฮาสามญิงเลา เหมือนเกิดร่วมผ้ามาดา เดียวกั๋น ผิวพรรณต๋าหน้า ตังกิริยาเรียบร้อย กันสุริยา ป่ายมาสักน้อย จักยกหมู่เจ้าพลไป กันเถิงบ่ายกู่อง ตูดจ้ายแขไข พระภูวนัย ยกพลพวกเจ้า ตังวิมาลา เมียแปงเก๊าเหง้า กับสามองค์เลาลูกใป้ ขี่กุญชร ออกจากป่าไม้บ่ปอใกล้ใกล้ริมเมือง ปอบดกุ๊ม ฝุ่นกุ้มมัวเหลือง สุริยาเรือง ก๋าลังแดดกล้า จตุรงค์พล ออกยายเป็นฝ้า เสนาน้ำขี่ม้า พญาป๋ารา กับองค์หน่อฟ้า ทรงจ๊างหน้าน้ำตาง วิมาลาต๋าว ทรงข้างพังกล้าง ม่วงคำวาง พระคับคาดหมั้น มุกขะวดี ซ้ำถัดที่หั้น จุละกันธาต่อนั้น สะหลีจั้นตา ต๋ามหลังเจี้ยงจั้น ล้วนเครื่องอั้นลายทอง ผาสาทนางนั้น ก็ยกสยอง เป็นของอินตา เนรมิตให้ เถิงจักไปไหน ต้องไปต๋ามได้ เหาะซวนไปเจื้อนั้น พวกคนตื่น หยาดยายหลีบจั้น ก็แหงนผ่อเหง้อป่ายบน หัวผาสาทยก ที่เวหาหน จุ๊ คน คน ก็ยกมือไหว้ ว่าโพธิสัตว์ ใช่คนต๋าใต้ ผ่อดูเราจี้ดนัก เพราะบุญสมปาน พระองค์ลูกรัก จักผาสาทเจ้าเทวี ก็รอดก่อนนั้นขับแม่องค์หนี่ใจข้าบ่ดี ต่างพระพ่อเจ้า เขลักฟู่กั๋น เดินตางต่องเต้า ว่าเพราะหูเบาบ่คิด ปโรหิต โหราบัณฑิตเปื้อนว่าเจ้าต้นบุญ หกนางเหล่านั้นกลั้วเหลือตระกูล เมื่อป่ายลูน ก็ต้ายเปื้อนผ่า พ่องว่าบ่อใจ๋ หากสมน้ำหน้า ข้าบ่ขุณณาต๋าก่อย พ่องว่าดักเสีย เราเป็นไพร่น้อย บ่กวรกล่าวอ้างความเมือง กันหลัวบ่อใจ๋ บ่ต้องต๋าเหลือง สายแดดเรือง ร้อนหัวแห่งเจ้า แบกเครื่องยศ ตกลงเสียผาง ต๋ำรวจวาง เสีย ๑๕ แส้ ก็เจ็บบ่ดาย บ่มีสังแก้ เป็นความดีใช่ร้าย เถิงตระหวันแตรู้ลงเปียงจ๊าง ก็เถิงมิ่งแก้วป๋ารา คนเปียดยัด อวดอู้เสงจ้ำ ว่าพระราจา มาเถิงมิ่งห้อง ส่าธุการ สมปานป้านป้อง จักปกครองไพร่ใจ๋ ตั้งโต๊ะปูจา

ธูปเทียนดอกไม้ เข้าตอกไหว้บุญองค์ หล้างพ่องนั้น แป๋งประตูโขง หื้อเหมือนโดง อุโมงค์ค่ายห้อย ปูจาไฟ ประทีปเป็นถ้อย พ่องต๋ามโกมลอยหยวาดูยะ ตั้งแต่ประตู รอดเถิงผังกี๊ะ นิเวศน์แก้ววังองค์ กันรอดแล้ว ตามดั่งประสงค์ ผาสาทโรง ที่วังคุ้มหั้น ต๋ามสมกวรจักเป็นแก่นหมั้น แวดมนเฑียรเจื้องไท้ ส่วนวิมาลา กับตังสะไก้ เถิงรอดห้องเวียงวัง เวติตะปัง ก่อยฟังบทหน้า ยามหน่อฟ้านั่งป๋าราก่อนแหล่นายเหย :-

บทที่ ๑๖

กันทินาก่อน จ้อนขึ้นร่ามฟ้า เป็นวันหน้า รุ่งแล้วเถิงฐาน อรุณณะ โอภาสแสงฉาน ชัชวาลเวหาสห้องจอมมงกุฎ ภูมินทร์โขงต้อง เด็จมานั่งนิจ ที่ต๋องพระโรง จอมมองค์บพิตร ประ ชุม หมู่เจ้า ก็รับสั่งร้อง พวกแสนยาก่อน ในพระนครหื้อมาพร้อมเฝ้า แล้วปึกษากั๋น ด้วยการแห่งเจ้า จักสมโภชองค์หน่อไท้ เอาช่าเยนธอน กับตังสะไก้ เมียมิ่งแก้วเทวี หื้อเรีย กช่างไม้ตังวฑะกี ปลูกพิธี โรงสรงแห่งเจ้า หอเตื่อหอโจย หื้อเร็วรีบเข้า วางอาชญาหมวดจู้ ก๋ำแปงประก๋าร ไหยดปังทะลู หื้อรีบ ก่อเสียวถางฟื้น ในนอกพร้อม หื้อดีเหมือนกั๋น แก่ด้าวไผมัน เอาปิ้งถากหญ้า หื้อป่าวร้องกั๋น ปัชชาไพร่ฟ้า ทั่วป๋าราแค้มคัก หัวบ้านเมืองเซิ่งสาพิพัก มหามิตรเสี้ยงตังปวงตังประชามิตร ทั่วเสี้ยงในก๋วง ต๋ามกระทรวง หัวเมืองจุหน้าขอมาในก๋าร ป๋าราแหล่งหล้า หื้อมีสาราแต่งใจ๋ ไปทุกหัวเมือง อย่าได้ละไว้ ต๋ามแต่ผู้จักมา ก๋ารเหล้นม่วนพร้อม มีกู้ภาษา ในการราจา ภิเษกองค์เจ้า กรมมะนา หื้อ จัดเปิกเข้า เสบียงบ่อจ่ายใจ๋ สะปั๊ะโภภา หื้อจัดเตี้ยมไว้ เร็วรีบได้ทำงาน ตั้งแต่วันนี้ ลงมือทำก๋าร กว่าจักเสร็จงาน ก็นานบ่หน้อย หมู่เสนาก็รับสั่งถ้อย ไปตรวจกอยจ่านจี้ มีสุนทรไปเมืองนั้นนี้ ต๋ามสั่งเสี้ยงบัญชา เกณฑ์ไพร่ใจ๋ ไปทุกทิศา ในแขวงป๋ารา กันพร้อมถ้วนจัดทำก๋าร บ่หื้อขาดด้วน ทุกวันคืนมาตมื่อ โภชนา ก็จับจ่ายซื้อ ตกแคว่นหื้อหางัวและแค่วนนั่น หื้อได้ละตั๋ว เป็ดไก่นอกงัว ผักปล๋าเตื่อมแล้งราชก๋าร บ่รู้เหือดแห้ง จักดูเหลือแรงจ่ายใจ๋ ผัวม่วงผ้าไหม ลูกเมียตอไว้ บ่อหมองเก่าเสี้ยงกับงาน แถมครั้งนี้ หล้าว่าเสร็จก๋าร เพราะหน่อกุมาร อดสาวิ่งเต้น ใช่เหมือนบุตต๋า หกองค์หลอกเหล่น ป้างคราวคราก่อนนั้น หมู่ต๋าวพญา ฟู่จ้ำหยอกยั้น เคียวกั๋นเหล้นทำงาน กันว่าแล้ว เสร็จสัพพังก๋ารก็แต่งงาน โดยก๋ารละเหล่น เป็นมหาป๋าง มัวเมาตื่นเต้น ในบ ริเวณข่วงคุ้ม กลางคืน กลางวัน คนมัวมืดกุ้ม ตั้งแขกบ้านหัวเมือง ดูเดชฤทธิ์ ฤทธิ์ปุ่นเปื้อง เมื่อจ้อมปีนเมือง โพธิสัตว์เจ้า กับพระมาดา ขึ้นเป็น เอกเหง้า ตังสามนาง นงเยาว์ลูกใป้ เหล้นทุกภาษา บ่ได้ละไว้ ตังจิ้นแขกไต้ไทยมอญ กุลวาม่านเงี้ยว กะเหรี่ยงเขาขอน ก็อชุ่ยจอน ไหหลำต่องสู้ กล๋องแขกร๋า

หริด มองเชิงต่องสู้ เซิ้งลาวแคนเป่านับ ปิ่งซอนันเชิงกั๋นกั๋งกั๊ด ฟ้อนม่านเต้นรำทวน ละครป่าวร้อง พิพาทย์ก๋องก๋วน หลายคะ มวนสะบ้ะเครื่องเหล้น ไค่เจือกหนัง หาบน้ำหย่องเส้น หกคะเมนวิ่งบู๊ ลอดบวงหวย เจิง เจ็ดกะทู้ ก๋ำพุ่งสู้จับเอา เจ็ดแบกเมี่ยน บ่ถูกตั๋วเขา ดาบ รา เอา ท่ารบออกเหล้น ก๋องสะบัดไจย ลูกตุ๊บไล่เต้น คะมวนเจิงต่อยุทธ จนผัดหลัง แล้วล้างอาวุธ พิฆาตฆ่าฟันลอง ฒะแก่วพ้าย ถั่วเปี้ยกิ๋นของ เสียเงินทอง เนืองนันม่วนเหลื้น มะหัวแดงดำ เจ้ามี อูแป๋งเส้น เขียนสำคัญขีดไว้ กั๋นถูกเขาแตง ผะหัวรับโจ๊กิ๋นที่ได้ในวง แม่กวดก๊ำ นักเลงคนถง หล้างพ่องมือลงจะดาเกือบเสี้ยง ออกไปซื้อกิ๋น สุราน้ำเหมี้ยง แคบหมูมันหมากแคว้ง พ่อบ่มีเงิน เดินเตี๊ยวกวะแก๊วง แปะเชื่ออู้กิ่นตาย ผัดหม่เจ๊ก เซเล็กเขาขาย นั่งเรียงยาย พ่องขายเข้าต้ม ก๋วยเตี๋ยวตี๋นหมู โก่อบจี๊นส้ม ผลผาลาลูกไม้ หน้อแหน้หนัดหนุน ใส่ขั้ ยองไว้ จุกม่วงเกี้ยงแฟนแง ตามแต่จักซื้อถั่วบั่งมะแป๋ แม่กาดแล นักเลงต่องเต้า พ่องเงินบ่มีแม่กาดร้องเข้า บ่ขานกเอาตอบต๊ำ หล้างพ่องอุบาย เปยืมแม่ก๊าสี๋เป็นห้าคืนแตน หล้าพ่องนั้น ขอจ๋ำแหวาน วันพูกเจ๊แตนสิบเป็นสิบห้า ผลัดสามวัน ลวดบ่หันหน้า ปุดสัญญาลวด สู้หนุ่มๆต๋งเต๋ง นักเลงเจ้าชู้ คบเปื๋อนอู้จาววัง หล้างพ่องนั้น ผ่อเหล้นไขนหนัง เมื่อกลางวันยัง เถิงเดิ๊กเตี่ยงข้อน อุ้มลูกจู๋งหลาน ห่อเข้ามาป้อน เมาละครม่านเงี้ยว หมากเหมี้ยงปูยา ปอบ่หนาเกี้ยว หล้างพ่องอั้นเมาซอ เงินหวิ้นขอดไว้ เผ่อจ่างซอขอ หอมนเฑียร คุ้มวังเจื่องเจ้า ประชาชน หัวเมืองออกเข้า เหมือนแมงมายเม่ามด เจ็ดวันเจ็ดคืนกว่าจักได้รดภิเษกเจ้าไพรัญ สนุกม่วนพร้อม แอ่วเหล้นกิ๋นสัน สาระพัน หากมีพร้อมเสี้ยง กันเถิงวันดี หมดใสปลอดเกลี้ยง จักภิเษกองค์ลูกรัก จัดแต่งตั๋ว หื้อสมพระพักตร์ มงกุฎแก้วจินดา ธำมะรงรัตน์ สอดพระหัตถา สวมชฎาทับทรวงค่ายห้อย สะหนับเพลา ตีนเจิงผ้าต้อยปักดูมพลอยสว่างเม็ด จะระบาดขา ปักเหลื้ ยมซ้อนเพ็ชร วิเศษเสี้ยงโสภา อินธนูชิด ติดพระอังสา บานพับจินดา ทับทิมผ่องแผ้วก๋ำไลสรวมก๋อน ล้วนที่นอนแก้ว แถวมุกดาเรียบร้อย แต่ของแพงๆราคาบ่น้อย นับดกฎตือครัวทรง ราทธะคต ดาดเคียน ประจ๋ง ขัดแอวองค์ องพระบาทต๊าว ตะหนกหางหงส์ เนื้อคำคงช่างทองย้อมแห้ม ประดับแต่งองค์ เหมือนอินท์ลงแต้ม งามวิไลเลิศล้ำ แล้วแห่เสด็จ ไปที่รดน้ำ หอสรงเจ้าราจา กันรอดแล้ว ก็ผลัดภูษา มณีจินดา สุวรรณเครื่องหย้อง นุ่งผ้าขาว ขึ้นนั่งบนห้อง ผุดผ่องงามเลิศล้ำ บนหอพิธี วารีหล่อน้ำ พราหมณะเจ้าเตปา เอาหอยสังข์รด ยังองค์อัตต๋า ปะฐะมา หมดใสผ่องแผ้ว ถัดนั้นแถม ม่าวแก้วสาวแก้ว ขุนนางในสำนัก ต๊าวพญา เจ้านายกั๋งกั๊บ หดหล่อเจ้าธารา สิบหกสิ่งพร้อม ขวดน้ำเงินตร๋า สุวรรณา หม้อคำนากแก้ว หม้อหิ นจินดา สมฤทธิ์ผ้ายแผ้ว ผิวดำนิลปอดเนื้อ กันเสร็จสร น้ำห อม กู่เจื้อ หมดปลอสี้ยงไพยภัย มาทรงเครื่องพร้อม แห่ เสด็จ มายังที่เฝ้า เสนามวลนั่งล้อม หัวบ้านหัวเมือง ก็มานั่งพร้อม ตั้งพระแม่เจ้าเทวี อามตย์น้อมยกต้นไบศรี เจ็ดจั๊นมี ตั้งยอดก๋ำเก้า ปักผักกา มาลาสอดเข้าแสงพรรณงามรื่นรส ซะบันงา จ๋ำป๋าแขกซด ซะแล่งเอื้องอูนออน สลิดมะลิ กวี่บานโก๋ษร กุหลาบออน เองจันมุ่ยส้อ แกถะหวา ราคีคำห้อ สาระภีพร่ำพร้อม ศีรีษะสุก๋อน ตั้งยายแวดล้อม ห้าหัวถ้วนหมูมัน เอาด้ายผูกรัด แล้วเรียกทำขวัญจอมนักธรรม์ มาดาออกเจ้า ตั้งพระบุตต๋า ชายาหน่อเหน้า สาม นางเลาที่รัก แม่นขวัญตกไกล๋ ที่แคว่นเมืองยักษ์ ผีดิบข้ามแดนเมืองหนทักขิณะ แคว่นผีต๋องเหลือง คีรีเรื่อง พริกไพรปากว้าง สามสิบสองขวัญ เจ้าอย่าได้อ้าง สอดพนมไพรแหล่งไล้ ขอเจิญมาเหน็บทัดยังดอกไม้ อั้นปักใส่ส้อมมวลมีกุหลาบซ้อน บานซอนจุ๋มปี๋ สารภี สลิดก้านสั้น อั้นนาฎสนม เก็บมาเฝือฟั่น ปักแซมซ้อนรื่นรสซะบันงา ผะก๋ำกาบซด บานแบ่งสร้อยมาลัย ตั้งดอกเก็ดเก๊า ซะแล่งหอมไกล๋ ง ามวิไล พิกุลดอกหน้อย ปักใบสี้ ดีงามเป็นถ้อย นิลละบล ลอยเหนือน้ำ ตั้งดอกต๋ายเหิน ราคีเลิศล้ำ หอมรสต้อมกล๋างคืน เข้าต้มหน่วยน้อย เข้าแคบแต๋นจี๋น อย่าไปแอ๋วอื่น กล๋างดงป่ากว้างเจิญมาเสวย รสเจยหลายถ้วน เข้าหนมลูกลานหน่วยน้อย ตั้งเข้าวิตู จักคูเรียบร้อย สูนใส่อ้อยตาลทราย กล้วยจั๋นคืบพร้อมมีมากเหลือหลาย ขอถวายทูลต๋ำ องค์คำเจื่องเหง้า ๓๒ ขวัญ อย่าไปต่องเต้า ที่ป่าไม้มืดมุงเฟย โภชะนะ บ่มีเสวย เจิญมาจมเจยสถิตอยู่สร้าง ที่หอ มนเฑียร ผาสาทหลังกว้าง มหาปาราเตศต๊อง ด้วยพระปิตต๋า มาดาพี่น้อง กับสามเจื่องเจ้าชาย า สะบ๊ะโก๊ะส่วยไลวัตถา อาภารณา แผ่นเนื้อเสื้อผ้า ตั้งรัชชะฐา ไหลมาจุหน้า สุวรรณามั่งเต๊า ส่วยรัฎฐา บ่ได้ยั้งเย้า มุกมาศแก้วจินดา ทับทิมก๊อเพชร สอดนิ้วหัตถา นิลละประภา วิทูรบ่เส้า บัวระกด ผิวพรรณยอดเต้า ปะต๋ำราภแดงเลิศล้ำ มหาสมบัติ ไหลมาเหมือนน้ำ ปี๋ญจะห้านาคี เจิญมารับแล้ว อย่าได้ลาหนี เสด็จคีรี ไพรสนเถือนกว้าง ปัชชาชน ไผบ่ไฝ่อ้าง ที่นั้นแม่นเมืองมาร กันจบเมี้ยนแล้ว พลละไวหาร ปี๋ฎฐะ อะวาน เรียกเจิญขวัญเจ้า แล้วหยิบด้ายขาว มาปั๋นผูกเข้า พระหัตถ์องค์หน่อไท้ สามเทวี ที่เป็นสะใภ้ ตั้งพระแม่เจ้ามาดา หื้อมีอายุ พระชนนะษา อย่าหื้อก้าดกา ร้อยชาวขวบเข้า หื้ออยู่เวยปูรปรามเหง้า ต่อเต๊ารอดฑีฆา จอมราจา สถิตอยู่สร้างผังก๊ะวิมานทอง จักไขต๋ำนอง แถมบทบาทหน้าบทนี้ ก่อยวางความ ก่อนแหล่เหย :-

บทที่ ๑๗

อัตถะนิก๋าย นิยายซ้ำเมี้ยน จักไขบอกเผี้ยน ที่บทสิบเจ็ด องค์หน่อฟ้า ก็เสี้ยงสัพเสร็จ จักเก็บริบรอม หื้อหร้อมหมู่เจ้า ส่วนวิมาลา มาดาจอมเหง้า ก็จักเก็บเอาแม่เลี้ยง ยายกับต๋า หื้อเสี้ยงซ้ำเมี้ยน มาอยู่ห้องเวียงวัง นางจิ่งบอกต๊าว ต๋นสามีกั้ง กับยอดบุญทัน ลูกรักแห่งเจ้า ว่ายายกับต๋า สองขาคนเถ้า ที่แม่ไปเซาะเปิ่งผ๊ะ กี้ดรอดบุญคุณ บ่กวรทอดละ หื้ออยู่แห่ งหั้นอุยาน กี้ดรอด ความทุกข์เกิดต้องสั้นต๋าล เมื่อพระภูบาล ขับเลยจากห้อง แม่บ่ได้ต๋าย ก่อยหายทุกข์ต้อง เพื่อตายายเอาเลี้ยงไว้ หื้ออยู่กับเสีย ที่สวนดอกไม้ บ่หื้อโศกได้เคิงกา ผลละไม้ อัมปารุกขา หื้อวิมาลา กับสุนัขหน้อย อย่าได้เคิงใจ๋ อย่างไรสักหน้อย ลุงก็ช่วยกอยผ่อเลี้ยง ดั่งป้ากับลุง ก็สุดซ้ำเมี้ยน บ่มีลูกเต้าสักคน นางไขเล่าเก๊า ต้นรายป๋ายผล บอกตามยุบล หื้อองค์ลูกเต้าว่าแม่คิดเถิง หาสองแก่เถ้า ไครหื้อมามวลสู้พร้อม นางก็ทูลถวาย กราบไหว้นบน้อม กับองค์ปิ่นเกล้า ฝีนทอง พญารู้แล้ว ด้วยความกึกก๋อง ก็บอกสุนทร เสนาผู้เถ้า ว่า

หื้อกอยหา วันยามบ่เศร้า จักเอามาพร้อมไว้ ยายกับต๋า ที่สวนดอกไม้ นางก็ไฝ่ได้มามวล หื้อตำแต่งกึ๊ด ยาวเรือสมหวล ที่จัก เปิงกวร ริมผาสาทหนี้ เสนาบดี ก็รีบป่นปี้ เรียกวฑะกีหมู่ไม้ แป๋งหอเรือนหลวง ทับดินเสื่อนไว้ ปู๋ลาดแป้นเป๋นลาย กั๋นเสร็จ พร้อมแล้ว ก็กราบถวาย ว่าหอเรือนยายสองขาแก่เถ้า ก็เสร็จพร้อมก๋าร แห่งข้าบาทเจ้า หมู่เสนามวลไพร่ไจ๊ พญาราปา กับตั๋งสะโก้ พร้อมหน่อเหน้าเทวี วิมาลาต๊าว วาดถ้อยวะจี๋ แก่เสนาดี จัดเกี่ยมจุหน้า ธูปเทียนของหอม พานยองเสื้อผ้า จักออกปาราเขต ค้าย ไปเอาต๋ายาย ขอยกพรากย้าย เมืออยู่ห้องเวียงวัง ว่าพระ นางเก๊า เทวีบุญหนำ แม่พระองค์คำ เจ๊ากำไต่เต้า หื้อ มาจั๊กเจิญ เอาต๋ายายเถ้า ยังสวนอุยานที่นี้ ฝ่ายเถ้าต๋ายาย ก็จ๋ากล่าวจี๊ กับท่าน ผู้เสนา ว่าสาส่วนพับ ชื่นประโมทสา ก็ไขขียา บอกเก๊าเหง๊าต้น เมื่อกั๋มเถิงตั๋ว นางเตียวหนต้น อุ้มสุนัขลายด่างพ้อย น้ำต๋าปั่งตก ลูบอกคาค้อย เถิงรอดหนี้กล๋างคืน สองเถ้า แก่นี้ จักเล่าจ๋าขืน ลุกต๋ามไฟฟืน เลงดูต๋าหน้า ก็สั่งก๋าไจ๋ ดวงทัยแห่งป้า ดูกิริยาสว่างเนื้อ บ่สมเปิงกวร จักมาอยู่เรื้อ ที่กล๋างป่าหนี้อุ ยาน นางก็เล่าเก๊า ต๋ามต้องทุกข์ผลาญว่าพระภูบาล ขับเลยจากห้อง ดั่งป้ากับลุง ก็เลยอ่วงต้อง หื้อนางพักยั้งอยู่นานไป เพราะ หันรูปเนื้อ รุ่นราวขาวใส ฤาเป๋นสันใด ได้ประสูติหน้า สัตตะริสาน สุนัขต่ำหล้า สมชักกาว่าไว้ ป้ากับลุง ก็บ่จ่านใจ๊ เอาอยู่จิ่มไกล้ แป๋งปั๋น เท่าองค์หน่อฟ้า หน่อหล้าบุญหนำ อันองค์พระคำ เก็บไปอยู่ห้องมาไขอาก๋าร ที่กล๋างแห่งห้อง อุยานลุงที่นี้ ลุงจิ่ง รู้จิ๋ง บ่ได้กล่าวจี๊ ว่าเป๋นอื่นผู้คนใด บัดเดียวเดี่ยวนี้ นางบุตุมไหน จักเก็บเอาไป หื้ออยู่จิ่มไกล้ สาธุก๋าร ลุงก็ทุกข์ไหม้ คำนับต่อ เสนา กันพระอาทิตย์ ยำขึ้นตร๋า สู่เที่ยงมา ก็ออกจากหั้นเสนาบดี ก็รีบผ้ายดั้น ออกจากอรัญที่นั้น ฝูงเด็กญิงจาย ยังยายหลีบจั๊น แหนแห่เข้ามาเวียง เมื่อจักยกย้าย เถ้าแก่จ๋ำเสียง สัตตะสำเนียง ต๋ายายสั่งถ้อย สั่งสวนอุยาน ดวงบานแบ่งสร้อย สลิด เอื้องจันมะลิ คะมอกตื่นกว๋าง อีดคราง ร่ำริ จ๋ำป๋าแขกแก้วลีลา ดอกพุดดอกซ้อน ซะแล่งจุ่มป๋า อั้นยายเกยดา ใส่ขันกราบไหว้ เอื้อง แสะเอื้องเงิน ต๋ายเหินคำโต้ กับก่ำปองไบสามรูส จักได้เมือแฝง อยู่กั๋นล้อมยศ กับองค์แม่เจ้าเทวี กันจ๋าสั่งแล้วก็ยกลาหนี ออกจาก คีรี อุยานแห่งนั้น ลำดับตางไป รอดเติงเถิงจ๋ำ ทวาราเวียงที่นั้น วิมาลา กับองค์เจื่องจั๊น ก็ทรงจ๊างแก้วกุญชร ตั๋งสี่ลูกรัก ก็บททะ จ๋อน ออกจากนคร มาคอยรับถ้า กันหันยายต๋า ก็เลยจับจว้า ใส่กุญชราซ้อนทับ แหนแห่เมือ ที่ริมสำนัก ก็จัดแต่งหื้อมีงาน ยิ่งซอ อีดจ๊อย แก่วเปี้ยติดต๋าม พ้ายผ่องตองวาง นักเลงจื่นสู้ ก่อนๆติดต๋าม พ่องยืมพ่องกู้ จักได้ใช้แตนเดี่ยวนี้ นักเลง ตั๋งหลวย บ่ได้ลับลี้ มาพร้อมที่หั้นดางาน ฝูงแม่กาดก๊า ไล่ตวยติดถาม พ่องติดเมืองาน สมโภชลูกเต้า หกคนเขา เมื่อฟันยักข์เถ้า ก็ได้มานานมากนัก พ่อง ธำมะรงค์ สองวงลู่ยัด ขันจิ่มข้ายังเรือนว่าพลอยแก่นเพชร มณีคำเหลือง ค่าควรเมือง ขันเป๋นสิบห้าเดียวนี้บ่สม เหมือนหลานฟู่ป้า เป๋นจิ๋นดาแปงแตกยับ เจ้าแหวนก็ขอ ยอมแตนสิ่งทรัพย์ วันพูกแจ้งดีงาม ขอจิ่มป้าเต๊อะ อย่าฟั่งประจ๋าน กันเสร็จเมี้ยนงาน จัก แตน แม่ป้า พ่องเลยรอดตั๋ว สิบสี่สิบห้า พ่องเลยเกิดมามากนัก พ่องแปะพ่องยืม เมื่อองค์ลูกรัก กับงานแม่เถ้ามาเมือง ฝูงนักเลงเนื้ อง วุ่น วายกั๋นเหล้น ป๋างนั้นม่วนเต๋มที จักไขวาดี แถมบทบาทหน้า บทนี้ก่อยวางกำ ก่อนแหล่นายเหย :-

บทที่ ๑๘

ปะวะรา ฑีฆาบ่น้อย จักติดต่อถ้อย ที่บทสิบเจ็ด หื้อเป๋นที่แล้ว แก่องค์สมเด็จ ก็เสร็จเรื่องราว ค่าวธรรมพระเจ้า ส่วนยาย กับต๋า สบายเมื่อเถ้า อยู่หอเรือนดีลาภลูก ปิ๋บ ชนะอาหัน จิ๋นจ่าวมัน หวานคาวพร้อมเสี้ยงฝอยทอง ทองหยิบ แคว้งดิบน้ำเหมี้ยง เป็ดไก่ยำลาบฟัก กล้วยจิ๋น เต๋มภาชนัก ผัดหมี่ต้มหมูเก็ม บ่มีหว่างไว้สองเถ้าจ๋าเสง ว่าหมู่ของเก็ม ผัดหมูจิ๊นส้ม เราบ่เกยกิ๋น ใช่ เหมือนมันต้ม เมื่ออยู่ยังดงป่าไม้ ก่อยหยิบก่อยกิ๋น อย่าได้รีบไซร้ กลั๋วกล๋ายเกิดได้ลงตวาร ไม่เหมือนลูกไม้ ผละบัวหวาน ของเก่า นาน เกยกิ๋นแต่หน้อย กันสุริยา ลงกาต่ำต้อย ต๋าวันเย็นแดดพัก วิมาลา กับตั๋งลูกรัก สามสี่ผู้ญิงจาย กันมาพร้อมพับ นั่งวงเป๋น สาย ถามแก่ต๋า ยาย อั้นเป๋นคนเถ้าว่าของสิ่งใด กิ๋นลำกับเข้า ฝูงของคาวเก็มหมู่นี้ เถ้าต๋า ยายก็จ๋ากล่าวจี๊ ว่าลำ อยู่เสี้ยงทุกอัน ดีเหลือเปื้อนแต๊ สังกอหวานๆ เหมือนเครือเขาคำ กิ๋นสันซอบไส้ วิมาลา ก็จ๋าบอกให้ ว่าของกิ๋นไทยแต่งไว้ ฝอยทอง องทองหยิบ นั้นและ แม่ไท้ แม่จับซอบไส้ลำกา ยายเถ้าตอบรับ ลำหนักหนา ผลผาลา บ่เนาเท่าได้ มันเป๋นเชื้อสาย อย่างใดไคร่ได้ มาปลูก เรือน เหมือนถิมถั่วเต้า เปื้อนหากพระหนม แล้วด้วยเม็ดเข้า นั้นและย่าต๋ายาย ซ้ำถามสี่ชั้น แถมของตั๋งหลายพ่องขาว พ่องลาย เม็ด ใหญ่เม็ดหน้อย สามนางงาม ก็ไขบอกป้อย พร้อมผับไคว่อันๆ ต๋ายายรู้แล้ว ยังเครื่องกิ๋นสัน ปอเจ็ดแปดวัน จิ่งจ๋ำจื้อเสี้ยง เถ้าแก่ จ๋ากั๋น ก็ต๊ดรอดหมองเหมี้ยง อยู่สวนอุยานดอกไม้ เหมือนบ่ได้กิ๋น ได้หันได้ไว้ เหมือนของหมู่หนี้ตั๋งมวล ถก ถาก ลากตื้น เอาหญ้ากลางสวน ใจ๋คร๋าครวญ เตใจธาตุไหม้ นี้ย้อนบุญกุณ ภูบาลที่ไหว้ มาโผดไว้เมื่อแรงโรย กับโอรสฟ้า เจ้ารูปเลาสวย จิ่ง ติดต๋ามตวย เอามาอยู่ห้อง จอมนารี บหื้อโศกต้อง สาธุส่วนยินดี สองเถ้าแก่นั้น บ่ ได้เคิงขี สนุกยินดี อยู่ในหอห้อง ต่อเต๊ารอด ฑีฆา ก่อนแหล่นายเหย:

อ้างอิงจากหนังสือ ค่าวหงส์หิน ต้นฉบับจาก คุณพ่อโต๊ะ ชุ่มมงคล และเอกสารส่วนหนึ่ง จากท่านอาจารย์อ้วน ขันทวงศ์ จาก โรงเรียนพญาลอวิทยาคม อำเภอจุน จังหวัดพะเยา